

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

နေဝင်ချိန်မှ
အာရုဏ်ဦးဆံသို့

BURMESE
CLASSIC

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထု

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ မေလ၊ ၂၀၁၄၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃) ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
အတွင်းပုံနှိပ်သူ ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်
နေဝင်ချိန်မှ ...
အရက်ဦးဆီသို့ ...

စာမျက်နှာ ၈၃

မယ်ခိုင်

နေဝင်ချိန်မှ ... အရက်ဦးဆီသို့ / မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၅၉ - စာ၊ ၁၂၃ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) နေဝင်ချိန်မှ ... အရက်ဦးဆီသို့

နေဝင်ချိန်မှ... အရုဏ်ဦးဆီသို့.

၅

သူဟာ...

ကျွန်မလက်နှံရေးတဲ့

ကယျာ

ကာရံတွေ မထည့်ရက်ခဲ့ဘူး။

နှလုံးသားနှံဆွဲတဲ့

ပန်းချီ

ကာလာစုံအောင် မဖန်တီးရက်ခဲ့ဘူး။

ဘဝနဲ့ထူဆစ်တဲ့

ပန်းပု

နာနာမထုရက်ခဲ့ဘူး။

ချွေးစက်တွေနဲ့ ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့

ပန်းတစ်ပွင့်

မခွဲရက်ခဲ့ဘူး။

သို့သော်...

— သူ့အတွက် —

လွှာတွန့်တောင်တန်းများသည် နီမိုလိုက် မြင့်
လိုက်နှင့် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးပမာ ပြာနန်းနေသည်။

နံနက်နေထွက်လာလျှင် နေရောင်သည် ရွာငယ်
လေးဆီသို့ အတန်ကြာမှရောက်သည်။ ပူသောနေသည်
သစ်ပင်ကြီးများနှင့် မြင့်မားသောတောင်ထွတ်များကို ခက်
ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်လာရ၏။ နံနက်နေရောင်နှင့်အတူ ခိုနား
နေသော ငှက်အုပ်များသည် အုပ်စုဖွဲ့၍ ပျံသန်းကြကုန်
သည်။

တသွင်သွင်စီးနေသော စိမ့်စမ်းများသည် ချောင်း
ငယ်ထဲသို့ စီးဝင်နေသည်။

ကျောက်တောင်ကြောမှ လာသော ရေခို စိမ်းပြီး

ကြည်လောင်နေ၏။ သောက်လိုက်လျှင် ခံတွင်းကိုရှင်းသန့် သွားစေပြီး ရေအရသာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝစားလိုက်ရသည်။

သုံးကိုက်မျှဖြင့်သောရေထူသည် တစ်ပေမျှသာ အမြင့်ရှိသည့်ပမာ ကြမ်းပြင်မှ ကျောက်စရစ်ခဲများကို အတိုင်းသားတွေဖြင့်နေရသည်။

ထိုချောင်းလေးသည် ရွာလယ်တွင်တည်ရှိပြီး ရွာ တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းကို ကူးချင်လျှင် လက်လှော် လှေငယ်လေးများဖြင့် ကူးခတ်ကြရသည်။

ထိုချောင်းလေး၏အမည်သည် တလုံချောင်းဖြစ် သည်။ မိုးရာသီချောင်းရေတက်ချိန်၌ ဘယ်က ဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိသော ငါးမျိုးစိတ်များသည် ဆောင်းဂေါ် ဖြင့် ဖြစ်သလိုကော်ထုတ်လျှင်ပင် ဗိသားစုဆယ်ယောက်စာ ဟင်းတစ်နပ်သည် ရရှိပြီး ဖြစ်နေသည်။

အရပ်ဝေသလိုပင် အင်းသူကြီးက ဆယ်ဝ၌ ထိုင် ပြီး ငါးတွေကို ကော်လိုက် ဝေလိုက်နှင့် စွန့်ကျဲနေကုန်၏။ ရေသတ္တဝါများကို ညှိတော်နဲ့အောင် စားကြရသောအခါ မစားနိုင်ကြတော့၍ ရလာသမျှ ငါးများကို အရှင်လတ်လတ် ကြပ်တိုက်၍ နှစ်ပေါက်အောင် စားကြရသည်။ တံငါရွာ မဟုတ်သော်ငြား ငါးပေါသည့်ရွာဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေ လေး ဆယ်မျှ ရွာငယ်လေးဆိုသော်ငြား အိမ်တိုင်းတွင် ငါးကြပ်

တိုက်ပြတ်လတ်တယ်ဆို၍ မရှိပေ။ မနက်စာ၊ ညစာ ဟင်းပွဲ တိုင်းတွင် ငါးဟင်းခတ်ကာ မမျှက်ပေ။ ထမင်းချက်ခါနီး နာရီ ပိုင်းမျှအလိုတွင် လုံမေအချို့သည် တောင်ပေါ်တက်ကာ ဟင်းရွက်စူးသည်။ ရလာသော သဘာဝတောဟင်းရွက်များ ကို ပြုတ်၊ သုပ်၊ ကြော်၊ လှော်ကာ မူပူခဲလာလော စား သောက်ကြသောကြောင့် ရောဂါဘယကင်းရှင်းကြသည်။ အဖျားအနာနှင့် ရောဂါဆန်းဟူ၍ မကြားဖူးသလောက် ရှား ပါးသည်။

နေရောင်ခြည်အရနည်းသော ရွာငယ်လေးဖြစ် သော်ငြား လတ်ဆတ်သော လေထုနှင့် သင်းပျံ့သောရေ ရနံ့၊ စွမ်းအားဖြည့်မြေသဘာဝကြောင့် တစ်ရွာလုံးသည် စိတ်ချမ်းသာကြသည်။ ကိုယ်ကျန်းမာကြသည်။ အသားဟူ ၍လည်း တပ်မက်မှုမရှိသလို၊ အဝတ်ဟူ၍လည်း ပြိုင်ဆိုင်မှု မရှိ။ ပွဲချိန်ရောက်ပါက ရွာလယ် ဒေါ်လုံးကြိုင်၏ ရက်ကန်း စင်တွင် လှပသောအဆင်မျိုးစုံရနိုင်သည်။ ဒေါ်လုံးကြိုင်က အမြင်ရှိသူပီပီ ဈေးကြီးသောအခါ မဝယ်နိုင်သော ပျို့မေတို့ သည် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ခါတော်အမီ ရက်ကန်းခတ်ကြကုန်သည်။

လုံမေတို့၏ လက်ရာသည် ဒေါ်လုံးကြိုင်၏ လက်ရာကို မမီသော်ငြား တင့်တယ်အောင်တော့ ဝတ်ခြုံ နိုင်သည်။ အလှဆင်မောင်းခွက်လေးများ ရင်ညွန့်တွင် တပ်

လိုက်လျှင်ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသော အဆင်တန်ဆာကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်သည်။

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၌ ပျိုမေတို့က အလှတရားများအဖြစ် ရှားပါးလက်ရာမြောက် ဆင်စွယ်၊ ကျားစွယ်တို့ကို ဆင်မြန်းတတ်ပြီး ဆံထိုးအဖြစ် ဖြူဆူးကို သုံးတတ်ကြသည်။ အသုဘပွဲ၌ သနပ်ခါးထူထူကို ကြားနေအောင် လူးတတ်ပြီး ခြုံပဝါနက်ကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး လှုံ့အောင်ခြုံတတ်ကြသည်က ဤဖွန်ကျိုင်ရွာ၏ ဓလေ့ဖြစ်သည်။ ရွာတောင်ပိုင်းမှ အသုဘသည် ချောင်းဖြတ်ပြီး ရွာမြောက်ပိုင်းတွင် မြှုပ်လေ့မရှိသလို၊ ရွာမြောက်ပိုင်းမှ အသုဘသည်လည်း ချောင်းဖြတ်ပြီး ရွာတောင်ပိုင်းတွင် မြှုပ်လေ့မရှိပါ။

ရွာမြောက်ပိုင်းနေ မိသားစုသည် ရွာတောင်ပိုင်းရှိ တောင်ရိုးတွင် ယာခင်းရှိသည်။ ယာခင်းလုပ်ရင်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားလျှင် ရွာမြောက်ပိုင်းရှိ နေအိမ်သို့ သယ်ဆောင်ခွင့်မရှိဘဲ ရွာတောင်ပိုင်းရှိ သုသာန်တွင်သာ မြေမြှုပ်ရသည်။

ကြီးမြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်မှလွဲ၍ အရပ်သူ၊ အရပ်သားများ သေဆုံးပါက မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်မရှိပေ။ ကြီးသူထက်ငယ်သူ အရင်ဆုံးပါးပါက ငွေ မည်မျှရှိစေကာမူ အုတ်ဂူဆောက်ခွင့်မရှိပေ။

ကာရံထားသည့် ဆိုမိန့်က တစ်ခုတည်းဖြစ်၏။ “ရွာနာတယ်”။ ရွာနာတယ်ဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် ရွာသားများသည်လည်း စနစ်နှင့်အသားကျနေသည်။ ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ရွာတောင်ပိုင်းရှိ သချိုင်းဘေး၌ တောက်တုပမာ ခိုကပ်နေသည်။

ရွာသားများသည် ဖြေမဆည်အောင် ထိခိုက်ခံစားကြရကုန်သည်။

မွေးကတည်းက မီးတွင်းထဲ အမေဆုံးသည်။ ယခု ငါးနှစ်သမီးအရွယ်၌ အဖေက ဝံကုတ်ပြန်သည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ အားကိုးရမလဲ။

“ဆောင်းရိပ်ခိုနယ် သနားပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့ရအောင်လည်း မိန်းကလေးနယ်။ ကျုပ်အိမ်ခေါ်ရအောင်လည်း ကျုပ်က သမီးများသား”

“မပူပါနဲ့ ကြမ်းပုံရယ်။ သူကြီးခေါ်မှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အရေးကိစ္စတောင် သူကြီးက ဆောင်ရွက်ပေးနေမှ”

“ခေါ်ပုံမလားအေ။ သူကြီးမိန်းမက မြို့သူဆိုတော့ အဆင့်ခွဲတယ်။ အယူသည်းတယ်။ စက်စက်ယိုအောင် လှသလို၊ မာနလည်း ကြီးပေါ့”

“ခေါ်မှာပါအေ။ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းမှာပေါ့”

“မိုးချုပ်ရင်တော့ ရွာထဲဝင်ခဲ့နော်။ ရွာပြင်မှာ မကောင်းဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လုံမေတစ်သိုက်က ဆောင်းရိပ်ခိုအား ဖြတ်ကျော်သွားကြပြန်သည်။

လေရှားသည် မြူးလာသည်။ ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်၏။

တိမ်စိုင်းများသည် အလိပ်လိုက် ရွေ့လျားနေကြသည်။ ထွန်းလင်းသောနေရောင်ကို ကာကွယ်နေကြသည်။ လေသည် မည်းညစ်သောတိမ်စိုင်းကို သယ်ဆောင်နေသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် နေပူသည်။ မိုးရွာသည်ဆိုတာက လျှပ်စီးပမာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

နွေဟူသော ပညတ်ချက်နောက်တွင် နှင်းကျတတ်သည်။ ဆောင်းဆိုသော ပညတ်ချက်နောက်တွင် မိုးရွာတတ်သည်။ မိုးဆိုသောနောက်တွင် ပူလောင်နေတတ်တာမျိုးလည်းရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ၌ တစ်နေရာတည်းတွင် ရာသီဥတုသုံးမျိုးလုံးကို ကြုံရတာမျိုးလည်း ရှိ၏။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် အဖေ၏သင်ကြားမှုကြောင့် ကြံ့သိလိုက်သည်။ မကြာခင် မိုးရွာတော့မည်။

အဖေသာရှိပါက မိုးလွတ်သောနေရာသို့ ဆောင်းရိပ်ခိုအား ခေါ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ အဖေက

စကားလည်း မပြောနိုင်တော့ချေ။ ပါးစပ်မှာ သွေးတွေလည်း ကျနေသည်။ မျက်လုံးကြီးလည်း ပြူးနေသည်။ ရွာသားများက အဖေအား ဆွဲခေါ်ကာ ခေါင်းတလားထဲ ထည့်ပြီး ဤမြေထဲတွင် ထည့်ထားသည်။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ထိုမြေကြီးကို ဖော်၍မရမှန်း သိသည်။ ဖော်ဖို့လည်း မကြိုးစားချေ။ အဖေမရှိတော့လည်း ရှိသည့်ပမာ ခံစားရသည်။ လင့်စင်တွင် အဖေအား စောင့်နေရသော ခံစားချက်ဖြစ်၏။ လင့်စင်ပေါ်မှနေ၍ စောာထပြေးဝင်သွားသော အဖေအား လက်ပြန့်တံဆက်သည်။ တစ်ညအိပ်ပြီး အဖေပြန်လာလျှင် ချေ(သို့မဟုတ်) ဆတ်တို့ ပါလာသည်။ အနည်းဆုံးတော့ အဖေသည် လက်ခလာဖြင့် ပြန်လာလေ့မရှိဘဲ ယုန်သေတစ်ကောင်ကို ဆွဲလာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ထိုယုန်ကောင်ပြီး အဖေနှင့်အတူ စားခဲ့ရဖူးသည်။

ဆောင်းရိပ်ခို၏ဝမ်းဗိုက်သည် ဆာလောင်မှုကြောင့် တဂွီဖို့မြည်လာသည်။ လည်ချောင်းသည်လည်း ခြောက်သွေ့နေသည်။

ချောင်းရှိသည့်နေရာကို သိသော်ငြား ပြေးဆင်း၍ ရေမသောက်နိုင်ပေ။ အဖေ ပြန်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ရမည်။

အဖေက ဒီနေရာမှာနေပါဟု မပြောထားသော်
ငြား အဖေရှိသည့်နေရာတွင် နေရမည်။

အဖေ ပြန်လာရင် မြည်နေသော ဗိုက်ထဲမှ အသံ
များ တိတ်ဆိတ်သွားမည်။

“ဂျိမ်း . . . ဂျာလိန်း”

ရုတ်တရက် မှောင်ကျသွားသောကြောင့် စိမ်းနေ
သောတောင်တန်းများသည် မည်းမှောင်သွားသည်။ လျှပ်စီး
ရောင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်
ထွန်းလင်းလာသည်။ မိုးခြိမ်းသံသည်လည်း နားစည်ကွဲလှ
မတတ် ဆူညံလာသည်။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ဂျာမနီပင်တန်းများကြားမှ ဆီး
သီးပင်ပေါက်လေးကို ဆွဲနုတ်ကာ မြေပုံထိပ်တွင် ပြောင်း
ရွှေ့စိုက်သည်။

အများမြေပုံထိပ်တွင် ပျဉ်ချပ်လေးနှင့် မှတ်တိုင်
စိုက်ထားသည်။ ထိုပျဉ်ချပ်တွင် စာတွေရေးထားသည်။
အဖေ ပြောပုံထိပ်တွင် ပျဉ်ချပ်မရှိသောကြောင့် ဆီးပင်
စိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝေါ”

မိုးသည် လေသံနှင့်အတူ ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် ရောက်ရှိလာသည်။

— ဂျာမနီ —

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ပြာစေသွားရှာသည်။ လွင့်ပါး
နေသော ရောင်စုံစက္ကူလေးများကို တစ်စချင်းကောက်ကာ
အဖေ့မြေစာပုံပေါ်တွင် မိုးပေးသည်။ လေသာနေသော
ကြောင့် စက္ကူများသည် လွင့်ပါးကုန်သည်။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် မျောလွင့်နေသော ထိုစက္ကူ
များကို လှေထဲတွင် လိုက်ဖမ်းသည်။ လက်တစ်ဖွဲ့ရှုလာ
သောအခါ အဖေ့မြေစာပုံဘေး ပုံပုံထိုင်ကာ တစ်ခွက်ချင်း
မိုးပေးသည်။

မိုးစက်များသည် ဘယ်အငြိုးကြောင့်မှန်းမသိ
သဲကြီးမဲကြီး ခုန်ဆင်းလာကုန်သည်။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် သွက်လက်သောလက်များနှင့်
စက္ကူများကို လျင်မြန်စွာ ခင်းပေးသည်။

စက္ကူကပ်ခြင်းက မလုံတလုံ ကျိုးတိုကျဲတဲ့ ငြီးဆုံး
ချိန်တွင် ဆောင်းရိပ်ခိုတစ်ကိုယ်လုံး ရှုံ့ရှည်များနှင့် လုံးထွေး
ပေတူးနေခဲ့ပါပြီ။

အချိန်အခါမဟုတ် ရွာသော မိုးဖို့ မိုးပြေးလေသာ
ဖြစ်သည်။

ဆံပင်ဖျားမှတစ်ဆင့် စီးကျလာသော ရေစက်များ
ကို လျာဖျားဖြင့် ခံကာ လည်ချောင်းချောက်ခြင်းကို ဖြေ
သိမ့်သည်။

— ဂျာမနီ —

ဘေးဘိဝံသကို အားကိုးတကြီးကြည့်၏။ လူသူ မရှိငြိမ်သက်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိုးသံမှ လွဲ၍ ကျေးငှက်သံပင် မကြားရ။

အဖေ့မြေစာပုံလေးကို ကြည့်သည်။ အဖေ ရောက် မလာသေး၍ ထိုင်စောင့်နေမိပြန်သည်။

“ဆောင်းရိပ်ခိုဆိုတာ မင်းလား”

အသံဝါကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။ ဆောင်းရိပ်ခို မော့ ကြည့်သည်။ မြင့်မားထွားကျင်းသောလူက ငုံ့ကြည့်နေ သည်။ ရွာလူကြီးဦးစောလူဖြစ်၏။

ဆောင်းရိပ်ခို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မတ်တတ်ထရပ်ပါ”

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မရဲတရဲ လေး ကြည့်ရင်း ရပ်၏။ အဖေ့မြေစာပုံနားသို့ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သည်။ ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ဦးစောလူကို ကြောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေ့ကို အားကိုးအားထား ပြုမိသည်။

“မင်း . . . ဘကြီးနောက်လိုက်မလား”

ဆောင်းရိပ်ခို နားမလည်ပါ။ ဦးစောလူသည် ဆောင်းရိပ်ခိုအား ကြင်နာစွာကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှ လည်း အရည်ကြည်တို့ ရပ်သိုင်းနေသည်။ ထိုအရည်များ

ကို မျက်ဝန်းလေး ပုတ်ခတ်ရင်း ဖယ်ရှားနေသည်။

“မင်း . . . ဘကြီး နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဦးစောလူသည် ညာလက်အား ဆောင်းရိပ်ခိုထံ လှမ်းပေးသည်။

ထိုလက်သည် မိမိလက်ကို တောင်းခံနေကြောင်း ဆောင်းရိပ်ခို သိသည်။ သို့သော် သန့်ရှင်းသောလက်မို့ ညစ်ပေသော မိမိလက်ကို နောက်တွင် ဖွတ်ထားလိုက် သည်။

“ဘကြီးနောက် လိုက်ခဲ့ပါကွယ်”

ဦးစောလူသည် မျက်ရည်တစ်စ ပြုတ်ကျသွား၏။ ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ညစ်ပေသောလက်သေးသေးလေးအား ကမ်းပေးသည်။

ဦးစောလူသည် မျက်ရည်များကို လူမမြင်ခင် သုတ်သည်။ ဆောင်းရိပ်ခိုလက်ကိုဆွဲပြီး လှည့်မကြည့် တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။

သုသာန်အထွက်တွင် ဆောင်းရိပ်ခိုသည် နောက် ကြောင်းလှည့်ကြည့်သည်။ စက္ကူရောင်စုံများက မိုးရေနှင့် နှော၍ မြေပြင်မှာ ပြားဝပ်နေတော့၏။

ချောင်းရေစပ်ကို နောက်ဖေးထား၍ ဆောက်ထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။

ရွာသည် လမ်းကြိုလမ်းကြားမရှိဘဲ တစ်လမ်းသွားသာဖြစ်၏။ သို့သော် ရွာလူကြီးဦးစောလူအိမ်သည် တစ်ရွာလုံး၌ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ မျက်နှာစာတန်းသည် ကျွဲ၊ နွား လှည်းများသွားရာ လမ်းမတန်းဖြစ်သည်။ ဦးစောလူ၏ နေအိမ်သည် တောင်ပိုင်း၌ဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်းတွင်ဆယ်အိမ်ခေါင်းသာရှိသည်။ မြောက်ပိုင်းသည် တောင်နံရံနှင့်ကပ်နေသောကြောင့် ကျယ်သောလမ်းမရှိ၍ လူနေကျသည်။ အိမ်ခြေကျသည်။ လမ်းဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်

မှတ် မရှိပေ။ နောက်ဖေးကျို နောက်ဖေးကြား ဝင်ဆွက်ရသည်။ မြန်ဝင်းလည်း မရှိပေ။ မြို့အနေနှင့်ဆိုပါက ဆင်ခြေစုံရပ်ကွက်ဟု ဆိုပေရှိသည်။

ရွာတွင် လှေဆိပ်ရှိ၏။ မြို့တက်သော စက်တပ်လှေငယ်များ ဆိုက်သည်။ မြို့တက်ပြီး ရောင်းချဝယ်ခြင်းမည်ဆိုပါက ထိုလှေဆိပ်တွင် ဆိုသည်။ ကုန်းကြောင်းခရီးမရှိ၍မဟုတ်ပါ။ ကုန်းကြောင်းသည် တောင်နှစ်လုံးကျော်ရသောကြောင့် ကြန့်ကြာသည်။

မိုးအခါ ရေများချိန်မှသာ တောင်ပေါ်လမ်းကို သုံးပြီး ခြေလျင်သွားတတ်ကြသည်။ ဒါကလည်း ဆယ်ခါရံတစ်ခါသာ ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်သားကလေးငယ်မှစ၍ သေခါနီး နာမကျန်းဘိုးအို၊ သွားအိုများပင် တစ်ရွာလုံး ရေကူးကျွမ်းကျင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရေလမ်းခရီးကို မည်သူမျှ မကြောက်ကြပါ။ ထိုတလုံချောင်းမှဇာန်ဆင့် တနိုင်ငံမြစ်ထဲသို့ သွားပြီး တနိုင်ငံမြို့ကြီးကို ရောက်နိုင်သည်။

တနိုင်ငံမြို့ကြီးတွင် မြို့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများရှိသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရှိသည်။ မိမိတို့ပါ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချနိုင်ရန် ဈေးရှိသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် မော်တော်ကားလည်း ရှိသည်။ ကြီးသော စက်တပ်လှေများလည်း တွေ့ရသည်။ ကြီးကျယ်သော သံဘောင်များနှင့်

တံတားကြီးလည်း ရှိသည်။ လူများစွာ စားသောက်သော
ဆိုင်ကြီးကနားကြီးလည်း ပေါသည်။ မြို့ကြီးလည်း ကြီး
သည်။ လူလည်း များသည်။ မည်သည့်ပစ္စည်း သယ်
ဆောင် ရောင်းချလေဦးတော့ မကုန်ဘူးဆိုတာ မရှိ။

မွန်ကျိုင်းမှလည်း ပစ္စည်းက များများစားစားထွက်
လှတယ်တော့ မရှိပါ။ ငါးကြပ်တင်ခြောက်များ၊ တောသား
ကြပ်တင်ခြောက်များ၊ သားရေချပ်ကြီးများ၊ တောထဲမှ ရ
သော ဆေးမြစ်များ၊ သစ်ခေါက်များနှင့် ရံဖန်ရံခါ လက်
ရက်ထည်အချို့ကို ရောင်းချနိုင်သည်။ ထိုအရာများကို
ရောင်းချသည်က တစ်မနက်သာဖြစ်သော်ငြား လာရသော
ခရီးသည် တစ်ညအိပ်ဖြစ်သည်။ စုဆောင်းရသောအချိန်
သည် အနည်းဆုံးခြောက်လဖြစ်သည်။

ရသမျှငွေကြေးလေးနှင့် ဆားပယ်သည်။ ထူးဆန်း
သော မုန့်လှလှများ ဝယ်ကြသည်။ ရောင်းချပစ္စည်းသည်
ဈေးနည်းသော်ငြား ဝယ်ခြင်းရသော ပစ္စည်းသည် ဈေးကြီး
လှသည်။

သို့သော် ဝယ်ခြင်းရောင်းချရသည်က ပျော်စရာ
ကောင်းသည်။ အတွေ့အကြုံဆန်းသည်ဖို့ လုံမေတို့က မြို့
တက်ရောင်းချရန် စုဆောင်းကြသည်။ အချို့ရွာသားများဆို
မြို့မှလိုက်ချင်ကြပေ။

လူနံနံသည်။ မျက်စိရှုပ်သည်ဟုဆိုရာ ပစ္စည်းပါး
ပြီး ဆားပြန်ပေးရန်သာ ပြောကြသည်။

လူတွေအကြောင်း သိနေသော လူကြီးကတော်
ဒေါ်နင်းရည်သည် ရွာရှိ ရသမျှပစ္စည်းကို ရွာ၌ အဝယ်ခိုင်
ဖွင့်ထားသည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ပေါ်တွင် ဆားနှင့်မြို့ မုန့်အချို့
ရောင်းချပေးသည်။

ထိုအခါ ရွာသားများ၏အိမ်တွင် ဆားပြတ် သး
သည့်အချိန်ဆို၍ မရှိတော့ပါ။ ဆားပြတ်ပါက ကြပ်တိုက်
ငါးများနှင့် လဲလှယ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးက လူကြီး
ဦးစောလူနှင့် လူကြီးကတော် ဒေါ်နင်းရည်ဆိုပါက ချစ်
ကြောက်ရုံသေဖြစ်ကြသည်။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပမာ ဝပ်တွား
ကြသည်။

အိမ်၌ ဆားကုန်ခါနီးလျှင် တောထဲပြေးဝင်ကြ
သည်။ တောကောင်ရလျှင်ရ၊ မရလည်း ဆေးမြစ်တူးပြန်
လျှင်ပင် ဆားရမည်မှာ သေချာလှသည်။

ဦးစောလူသည် ဒေါ်နင်းရည်နှင့်ရပြီးမှ ရွာလေး
သည် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။

အရင်လို ဆန်တစ်ခွက်ရရန် ချွေးဒီးဒီးကျသည်ထိ
မောင်းထောင်းဖို့ မလိုတော့ဘဲ စပါးပုပ်ထဲမှ ဆန်တစ်
တောင်းကျုံးပြီး ဒေါ်နင်းရည်၏ ယာယာစက်သို့ ပို့သည်။

ထွက်လာသောဆန်ထဲမှ နို့ဆီဘူးငါးလုံးပေးလျှင်ပင် အဆင်ပြေနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နှင်းရည်က အမြင်မကြည်၍ ဆန် မကြိတ်ပေးမှာ စိုးသောကြောင့် ဒေါ်နှင်းရည်ကို ရွာသားများက ဖားလျားဆက်ဆံကြရသည်။ ဒေါ်နှင်းရည်ကြောင့် ဦးစောလူကို ရွာလူကြီး တင်ကြသည်။

သို့သော် ဦးစောလူ၏အုပ်ချုပ်မှု ကောင်းတာကြောင့် ရွာလေးသည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေ၏။

သို့သော်လည်း ဖွန်ကျိုင်း၌ ဩဇာအာဏာအရှိဆုံးလူမှာ မြစ်ကြီးနားမြို့မှ မြို့ကြီးသူ ဒေါ်နှင်းရည်သာဖြစ်သည်။

ဒေါ်နှင်းရည်သည် သနပ်ခါးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းပြီး ချွေးတစ်စက်မထွက်အောင် နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒေါ်နှင်းရည်အနားကပ်လျှင် ချွေးနဲ့မရှိဘဲ သနပ်ခါးနံ့သာသင်းနေတတ်သည်။ ဒါကလည်း ဒေါ်နှင်းရည်၏ ဂုဏ်ကျက်သရေ ထွန်းပြောင်မှုထဲက ဂုဏ်ဖိတစ်ခုဖြစ်လေမလား ဟသိပေ။

နဖူးပြင်တွင် ဆံစကိုချထားလေ့မရှိသော ဒေါ်နှင်းရည်သည် နဖူးပြင်ကျယ်ပြီး အလှသည် မဟာဆန်သည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အမြဲတမ်း သေသေသပ်သပ် ထုံးစွဲထားတတ်သည်။ ဒေါ်နှင်းရည်သည် ရွာလေး၏စံပြကျက်သရေ

ဆောင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နှင်းရည်သည် ရုပ်လှသော်ငြား အပြောအဆိုသည် ပြေပြစ်မှုမရှိဘဲ တင်းထန်သည်။ အပေးအကမ်း ရက်ရောသော်ငြား စနစ်ကျသည်။

မနက်လင်းလာလျှင် ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်သည်။ ဆိုင်တွင် ဖုန်တက်သည်ကို မကြိုက်ပေ။ ဒေါ်နှင်းရည်၏ ဆိုင်သည် သန့်ရှင်းနေသည်။ ချိန်ခွင်၊ ဆားထုပ်၊ ချိုချဉ်ထုပ်၊ နေကြာစေ့လှော်ထုပ်များမှာ နေရာကကျစိစီရီရီရှိလှ၏။ နှစ်ရာတန် ဟင်းချိုမှုန့်ထုပ်များသည် ဝါးလုံးတန်း၌ စိစီရီရီရီနေသည်။ တစ်ခါသောက် အသင့်ဖျော်ကော်ဖီထုပ်များသည်လည်း အရောင်စုံစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ နို့ဆီဘူး၊ သကြားထုပ်၊ မုန့်ကြပ်ထုပ်များလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေသည်။

ဖိုက်ပါကလပ်လှလှလေးများသည် မှန်ကောင်တာလေးထဲ စိစီရီရီရီနေသောကြောင့် ဒေါ်နှင်းရည်၏ ဆိုင်သည် ခန့်ညားလှပေသည်။

“ဆောင်းရိပ်ခို ဆိုင်ထဲကဖုန်တွေ သုတ်နော်။ မပြောရစေနဲ့”

ခပ်တင်းတင်းပြောသော ဒေါ်နှင်းရည်၏စကားတစ်ခွန်းသည် ဆောင်းရိပ်ခိုကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်စေသည်။ တစ်ခါပြောရုံနှင့် မှတ်ထားသည်။ မနက်မိုးလင်း

မဟုတ်၍ ချော့ကျိကျိနိုင်သည်။ လျှော်ဖွတ်ရကေသည်။ သို့သော် လှပ၏။ ဘကြီးစောလူ၏အင်္ကျီများသည် ထူထဲသည်။ အထည်ကြီးသည်မို့ လက်ညောင်းအောင် လျှော်ရသည်။ ဆောင်းရိပ်ခို အကြိုက်ဆုံးအင်္ကျီသည် စောလူးချာန်၏ အင်္ကျီများ ဖြစ်သည်။

စောလူးချာန်သည် ဆောင်းရိပ်ခိုနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်သည်။ စောလူးချာန်၏ အင်္ကျီများသည် ဆောင်းရိပ်ခို၏ အားနှင့်မျှသောကြောင့် လျှော်ဖွတ်ရလွယ်ကူသည်။

“အခုထိ မပြီးသေးဘူးလား။ နင် အဲဒီအင်္ကျီကို တိုက်နေတာ ဆပ်ပြာတစ်တုံးကုန်တော့မယ်။ နင်တော့ ကျောကွဲခံချင်ပြီ ထင်တယ်”

ချေးကျွဲထားသောကြောင် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော တိမ်မုန်တိုင်းသည် ဆောင်းရိပ်ခိုနား ရောက်လာပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

တိမ်မုန်တိုင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆောင်းရိပ်ခို၏ အထက်ဘက်၌ရပ်ကာ အညစ်အပတ်များကို ရေဆေးသည်။

ဆောင်းရိပ်ခိုက ရေထဲစိမ်နေသော ဒေါ်နှင်းရည်၏အင်္ကျီစကိုဆွဲသည်။ တိမ်မုန်တိုင်းက မှဲ့တဲ့ကြည့်သည်။

“ရေနဲ့ဆေးလိုက်ရင် ပြောင်ပါတယ်ဟာ။ အဖြစ်

သည်းတာ”

ဆောင်းရိပ်ခိုက မရဲတရဲ ပြုံးရှာသည်။ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာ ယခုဆို ဆယ်ရက်မြောက်ပါပြီ။ ဒီအတောအတွင်း စကားအများဆုံးပြောခဲ့ဖူးသူမှာ တိမ်မုန်တိုင်း ဖြစ်သည်။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် ဆောင်းရိပ်ခို အပတ်ရေညစ်ရာတွင် ကူညီသည်။ သို့သော် စိတ်မရှည်ပါက ဆောင်းရိပ်ခို၏ ခေါင်းမူထူးသွားအောင် လက်ဆစ်ဖြင့် ခေါက်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခေါင်းမူးသွားတတ်သော်လည်း နာတယ်ဟု မပြောရဲပေ။

“ငါ လျှော်ကူရမလား”

ခေါင်းခါပြသည်။ အမှန်တကယ်တော့ လျှော်ကူစေချင်သည်။ ဆောင်းရိပ်ခို လက်နာနေသည်။ မပြောဘူး။ ဘယ်လိုလျှော်တာလဲဟူသော အသံကို မကြားရလေအောင် အားရှိအားကုန် ဖွတ်လျှော်၍ လက်မောင်းနာသည်။

“အဲဒီကောင် စောလူးလည်း အင်္ကျီဆို ဝတ်နိုင်တယ်။ တစ်ရက်ကို ဘယ်နှခေါက်လဲသလဲ မသိဘူး။ ငါတို့တော့ မိုးလင်းက မိုးချုပ် တစ်ထည်ပဲ။ တစ်ခါတလေ တစ်ထည်ကို သုံးရက်တောင် ဝတ်သေး။ ခေါင်းလည်း နေ့တိုင်း ဖီးတယ်။ မနာဘူးလား မသိဘူး။ ငါတော့ အကြာကြီးနေမှ တစ်ခါဖီးတာ နာလိုက်တာ”

တိမ်မုန်တိုင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် အဝတ်များ ကုလျော်လာသည်။ ဆောင်းရိပ်ခိုရင်ထဲ တိမ်မုန်တိုင်းအပေါ် ခင်လာသလိုဖြစ်လာသည်။ သိပ်လည်း မကြောက်တော့ပေ။

“ခဏနေရင် ငါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားမှာ လိုက်မလား”

“ဘုန်းကြီးရိုက်မယ်”

“မရိုက်ဘူး။ ငှက်ပျောသီးကြော်တောင် စားရသေး”

ငှက်ပျောသီးအမှည့်သာ မရိုးအောင် စားနေရသောကြောင့် ငှက်ပျောသီးကြော်ကို ဆောင်းရိပ်ခို ကြိုက်သည်။ ငှက်ပျောသီးကြော်သည် မွှေးသည်။ သကြားဖြူးထားသောကြောင့် ရှိသည်။

“အဲဒီမှာ မုန့်ကြပ်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဆရာတော်က စာရတဲ့လူကို မုန့်ကြပ်ကျွေးတယ်။ ငါက နေ့တိုင်း စားရတယ်”

“စောလူးဈာန်ရော စားရလား”

“မစားရဘူး။ သူက အချိန်တိုင်း ပျင်းနေတာ။ မနေ့က သူ့ကို ဘုန်းကြီးရိုက်တယ်။ ဒီနေ့ သူ ဘုန်းကြီးကျောင်း မလိုက်တော့ဘူး။ ကြီးကြီးက မြို့က ဆရာခေါ်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီဆရာက စောလူးဈာန်ကို စာသင်လိမ့်မယ်။

ငါတို့နဲ့ မသင့်တော့ဘူး”

“အဝတ်လျှော်ပြီးရင် လုန်းပြီးရင် တံမြက်စည်းလှည်းရမယ်”

“ငါ လုပ်ကူမယ်လေ။ ခဏလေးပဲ”

“မိုးရွာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပြေးလာလို့ရတာပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ ဘယ်လောက် ဝေးလို့လဲ”

“ဘကြီး မရိုက်ပါဘူးနော်”

“မရိုက်ပါဘူး။ ငါ့ကိုတောင် ဘကြီး သွားခိုင်းတာ” ပြောပြောဆိုဆိုပင် အဝတ်တစ်ထည်ကို ရေဆေးလိုက်ရာ လက်ထဲမှ လျှောထွက်ပြီး ချောင်းထဲကျသွားသည်။

“အီး . . . အဝတ်ရေမျောသွားပြီ”

တိမ်မုန်တိုင်းသည် လျင်မြန်သည်။ အကျီပင် မချွတ်တော့ဘဲ ရေထဲ ခိုင်ပင်ထိုးသွားသည်။

ရေဖျံတစ်ကောင်နယ် ကူးခတ်ပြီး ရေထဲမှအကျီကို ဆယ်ယူလာသည်။

“နင်တော့ သေချင်ပြီ။ ဒါကြီးကြီးအကျီလေ။ ငါ မရှိရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဟော . . . ဟိုအကျီက မျောပြန်တော့မယ်”

ဆောင်းရိပ်ခို ပြုံးသည်။ ဆောင်းရိပ်ခို စိတ်ထဲ

တိမ်မုန်တိုင်းသည် မရှိမဖြစ်လူဟု ထင်သွားသည်။

“လျော်ပြီး ရေညှစ်မယ်။ မြန်မြန်လုပ်”

ဆောင်းရိပ်ခိုနှင့် တိမ်မုန်တိုင်းတို့သည် တက်ညီလက်ညီ အဝတ်များကို လျှော်ဖွတ်နေကြသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို အိမ်ပေါ်ထပ်ဆီမှ စောလူးချာန်တွေ့နေရသည်။ စောလူးချာန်သည် အဝတ်လျှော်ချင်လာသည်။ ဆောင်းရိပ်ခို၊ တိမ်မုန်တိုင်းတို့နှင့်အတူ ဆော့ချင်သည်။ သို့သော် ဖုန်ပေခွင့်မရှိသောဘဝမှီ အရပ်ထဲမှ သူငယ်ချင်းများနှင့်ပင် ဆော့ခွင့်မရှိပေ။

စောလူးချာန် ဆော့ရသည့်နေရာသည် ပျဉ်အိမ်အပေါ်ထပ်ဖြစ်ပြီး သေနတ်များ၊ အရပ်များနှင့်သာဖြစ်သည်။

စောလူးချာန်သည် အိမ်၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ကာ ပြေးဆင်းလာသည်။

ဦးပုတုသည် ထုံးစံအတိုင်း နွားတင်းကုပ်မှ နွားများကို အပြင်သို့ဆွဲထုတ်နေသည်။ အဲဒီလေးမြင့်သည် မီးဖိုချောင်ထဲ ချက်ပြုတ်နေသည်။

မေမေသည် စာအုပ်ဖတ်နေသည်။

စောလူးချာန်သည် လျင်မြန်၏။ လျှပ်စီးလက်သလို ပြေးလာပြီး ရေဆိပ်သို့ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ . . . ငါလည်း ပါမယ်”

•—•—•—•—•

စောလူးချာန်၏အသံကြားကြားရင်းပင် ကျန် နှစ်ယောက်၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

စောလူးချာန် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးသည်။

“ငါလည်း ပါမယ်”

“ငါတို့ ဆော့နေတာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်လုပ်နေတာ”

“ငါလည်းလုပ်မယ်”

“မင်း မလုပ်နိုင်ဘူး”

“လုပ်နိုင်တယ်”

စောလူးချာန်နှင့် တိမ်မုန်တိုင်း အချီအချာပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မလုပ်နိုင်ပါဘူးဆိုကွာ။ မင်းအမေ တွေ့သွားရင် ငါတို့ အရိုက်ခံနေရမယ်”

“မတွေ့ပါဘူးကွာ။ မေမေ ဆိုင်ထဲရောက်နေပြီ”

“သွားပါကွာ . . . မလာနဲ့”

“မရဘူးကွာ။ ငါလည်း ဆော့မယ်”

စောလူးချာန်သည် ရှေ့တိုးလာသည်။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် စောလူးချာန်၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်းသည်။ ဤတွင် စောလူးချာန်က တိမ်မုန်တိုင်းကို ပြန်တွန်းသည်။ စော

•—•—•—•—•

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံသည် အိပ်မော ကျနေသူ အပေါင်ကို နှိုးလိုက်သည်။

မညီမညာအိမ်တန်းလျားဆီမှ ဆီမီးထွန်းပုံကို ကြို ကြား ကြိုကြား တွေ့မြင်ရသည်။

အိမ်ရှင်မများသည် ဆီမီးခွက်ကိုယ်စီဖြင့် အိမ် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်၌ မီးမွှေးကြသည်။ ဝိုးမပါ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ဆန်ကို မည်းတူးနေသော ဒန်အိုးထဲထည့်ပြီး ထင်းမီးဖိုကို ဖုတ်ဖတ်မတ်ကာ ထမင်းအိုးတည်ကြသည်။

ထမင်းကျက်ပါက ငါးဟင်းခတ်လေးနှင့် မနွေက မှ တောင်ပေါ်မှ ရူးဆွက်ခဲ့သော အသီးအရွက်များကို ဆီ မပါ၊ အချိုမှုန့်မပါဘဲ သုက်သည်။ ပြုတ်သည်။

အရက်လင်းချိန်မတိုင်မီတွင် ဒန်ဆွမ်းချိုင့်များနှင့် အိမ်ထဲမှ အလျှိုလျှိုထွက်လာကြသည်။ အားလုံးတွင် ဒေါ်လေးမြင့်သည် စတီးချိုင့်ငါးဆင့်နှင့်မို့ ဆွမ်းအိုးကြီးဟု တစ်ရွာလုံးက မှတ်ယူကြသည်။ ဟင်းကလည်း ကောင်း သည်။ ငါးသေတ္တာနှင့် ကြာဇံကို ဆီဝင်းဝင်းလေးချက်ထား ၏။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ခံတွင်းတွေစေရန် ရည်ရွယ်သည်။

ဒေါ်လေးမြင့် ဆွမ်းပို့ထွက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီ မှ ဒေါ်နင်းရည်၏ ဘုရားရှိခိုးဆွမ်းတော်ကပ်လှူသံကို ကြား ရသည်။

ဒေါ်နင်းရည် ဆွမ်းတော်ကပ်ချိန်၌ ဆောင်းရိပ်ခို သည် ဘာဂျာခေါက်တံခါးရွက်ကို ဖွင့်သည်။

“ဟေ့ . . . ဆောင်းရိပ်”

ဆောင်းရိပ်ခို လှည့်ကြည့်သည်။ စောလူးချာန် ဖြစ်နေ၏။

“နင့်ကိုငါ ဆိုင်ခင်းကူမယ်”

ဆောင်းရိပ်ခို အံ့သြနေသည်။ စောလူးချာန်သည် အိပ်ရာစောစောထတတ်သူ မဟုတ်ပါချေ။

မြို့မှာဆို လူတွေက စောစောမထဘူးဆိုပြီး ဈေး လူးချာန်အား နေမွန်းတည့်အောင် အိပ်စေသည်။

“ကြီးကြီးက နင့်ကို ဆိုင်မလာခိုင်းဘူးလေ”

“မေမေ မသိပါဘူး။ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်”

စောလူးချွန်သည် တစ်ရွာလုံးတွင် ထူးခြားသူ ဖြစ်သည်။ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်ကအစ ကွဲထွက်နေသည်။ မေမေ၊ ဖေဖေဆိုပြီး ဇွဲကာနွဲကာ ခေါ်ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သားတဲ့။ ရွယ်တူများအားလုံးက ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ငါဟု နာမ်စားခဲ့ပြီး အမေ၊ အဖေ၊ အဘ၊ အမ ဆိုပြီး ခေါ်တတ်ကြသည်။

ရွယ်တူများအားလုံး သစ်ပင်တက်တတ်သည်။ ရေကူးတတ်သည်။ သို့သော် စောလူးချွန်ကတော့ ဒါတွေတစ်ခုမှ မတတ်ပါ။ သို့သော်လည်း လက်ပတ်နာရီကြည့်တတ်သည်။ သေနတ်ပစ်တတ်သည်။ အသံမြည်သောစက်ပစ္စည်းများဖြင့် ကစားတတ်သည်။

စောလူးချွန်၏ ခြေထောက်သည် ဖုန်မပေသောကြောင့် နပြီးနီရဲနေတတ်သည်။ ဆောင်းရိပ်ခို၏ခြေထောက်သည် မည်းညစ်အက်ရဲနေတတ်သည်။ ညအိပ်လျှင်ပင် ခြေထောက် ရေဆေးရမှန်း မသိချေ။

“ရပါတယ်။ ကြီးကြီးမြင်သွားရင် ငါ့ကို ရိုက်မယ်”

“မေမေက မရိုက်တတ်ပါဘူး”

မရိုက်တတ်မှန်းသိသော်လည်း ဆောင်းရိပ်ခိုရင့်ထဲ ဒေါ်နှင်းရည်ကို အလိုလိုကြောက်သည်။ သို့သော်

လည်း စောလူးချွန်က ကူပေးမည်ဆိုသောကြောင့် ဝမ်းသာသည်။

အဝတ်လျှော်လျှင် တိမ်မှန်တိုင်းက ကူလျှော်ပေးသည်။ ဆိုင်ခင်းလျှင် စောလူးချွန်က ဝိုင်းကူသည်ဆိုလျှင် ဆောင်းရိပ်ခိုဆိုသည့် ငပျင်းမလေးသည် မပျော်စရာအကြောင်း မရှိတော့ချေ။

စောလူးချွန်က တစ်ခါသုံးခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်များကို ကော်ဖီမစ်ချိတ်သည့်နေရာတွင် ချိတ်နေသောကြောင့် ဆောင်းရိပ်ခိုက ဆရာလုပ်ရသေးသည်။ ကိုယ်တိုက် ရေမွှေးဆပ်ပြာကိုလည်း ရွှေဝါဆပ်ပြာများကြား ခင်းထား၍ ဆွဲယူရသေးသည်။

“ဘာလို့လဲ၊ ဒါက ဆပ်ပြာတွေအချင်းချင်းလေ”

“အမွှေးခံက ဈေးကြီးတယ်။ အဲဒီမှာ ခင်းလို့မရဘူး”

တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် ဘုရားရှိခိုးနေသောကြီးကြီး ကြားသွားမည်စိုး၍ ပါးချိုင့်လေးပေါ်ရုံ တီးတိုးပြောသည်။

“ပြီးရင် အဝတ်လျှော်မှာလား”

“အင်း”

“ငါလည်း လျှော်ကူမယ်”

“နင် မနေ့ကလို ဖျားနေမယ်။ မလိုက်နဲ့”

“မဖျားတော့ပါဘူး။ ကောင်းသွားပြီ”

ရေမကျသားမို့ ရေထဲ တစ်နာရီမျှစိမ်လိုက်သည်
နှင့် ကိုယ်တွေ့ပူပြီး နေမကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်
ပျော်သည်။ ထို့ကြောင့် နေကောင်းအောင်နေသည်။

“တိမ်တုန်တိုင်းရော”

“သူ နွားချေးကျုံးနေတယ်”

“ဪ . . . တင်းကုပ်ထဲက နွားချေးတွေက
တိမ်မုန်တိုင်း ကျုံးတာလား။ ငါက ဦးပုတု ကျုံးတယ် မှတ်
နေတာ”

လက်နှစ်ဖက်တိုးလာသောကြောင့် ဆွမ်းပို့သူများ
ပြန်မလာခင်မှာပင် ဆိုင်ခင်း၍ ပြီးသွားသည်။

ထို့ကြောင့် အဝတ်လုံကြီးကိုမကာ ရေဆိပ်သို့
ရောက်လာကြသည်။

သို့သော် ဒီနေ့တော့ တိမ်မုန်တိုင်းက ချေးပေ
လက်ကို လာမဆေးသဖြင့် တစ်ခုခုလိုသလိုပင်။ နွားတင်း
ကုပ်ဘက် ချောင်းကြည့်မိသည်။

ချေးတွေ မကျုံးရသေးပေ။ တိမ်မုန်တိုင်းကိုလည်း
မမြင်ပေ။

“မုန်တိုင်း ဘယ်သွားတာလဲ မသိဘူး”

ထိုသို့ ဆောင်းရိပ်ခိုက ပြောနေစဉ်တွင် တိမ်
မုန်တိုင်းသည် ရေဆန်ကိုလှေလှော်ပြီး တက်လာသည်။

“ဟင် . . . ဟိုမှာ တိမ်မုန်တိုင်း”

စောလူးဈာန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပေါင်
လယ်ခန့်ရှိသော ရေစပ်ကို ဆင်းသွားသည်။

“ဟေ့ . . . အဲဒီနားမှာ ရေနစ်တယ်။ မဆင်းနဲ့
တော့”

ဆောင်းရိပ်ခို၏ သတိပေးစကားကြောင့် စောလူး
ဈာန်သည် မိုက်ရှူးရဲဆန်စွာ ရေထဲမဆင်းတော့ဘဲ ကုန်းပေါ်
သို့ ပြန်တက်လာသည်။

တိမ်မုန်တိုင်းသည် လှေကို ကမ်းစပ်ရောက်
အောင် လှော်ခတ်လာပြီး လှေဦးမှ ကြိုးစကို ဆွဲကာဆင်း
သည်။

တိမ်မုန်တိုင်းသည် အရပ်ရှည်သည်။ အားတောင့်
သည်။ အသားညိုသည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးဟု ဆောင်း
ရိပ်ခို စိတ်ထဲထင်သည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ရင်းနှီးစပြုလာသောအခါ အပြောအဆိုပင် ရင်းနှီး
သွားပြန်သည်။

တိမ်မုန်တိုင်းက ငှပ်တိုင်တွင် ကြိုးစကိုချည်ရင်း

ပြော၏။

“တောထဲသွားတာ။ ကိုင်းသွားထောင်ထားတာ”

“နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“သစ်ခွပန်းတွေလည်း ရှိတယ်။ သတ္တုတံသီးလည်း ပေါတယ်။ ငါ ကောက်(ခူး)လာသေးတယ်။ နေ့လယ်မှစားရအောင်။ မနက်ဖြန်ဆို ငါ ထောင်ခွဲတဲ့ကိုင်းက အကောင်မိချင်မိနေမှာ”

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြေကြီးထဲမှ အဖေ့ကို သတိရသွားသည်။

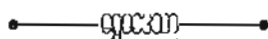
“ငါလည်းလိုက်မယ်လေ။ နင် သွားရင် ငါ့ကိုခေါ်ပါလား”

“ငါက ညသွားတာ။ နင် သရဲမကြောက်ဘူးလား”
ဆောင်းရိပ်ခို ခေါင်းခါပြ၏။

“ငါလည်းလိုက်မယ်။ ငါ့ကိုလည်း ခေါ်စောလူးဈာန်က ပြောလာပြန်သည်။

“လိုက်ချင်ရင် ငါ့ကို နွားချေးကျုံးကူကွား မိုးလင်းတော့မယ်။ ခုထိ မကျုံးရသေးဘူး။ ဦးပုတု သိသွားရင် ငါ အရိုက်ခံရမှာ”

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် လျှော်ဟန်ပြင်နေသော အဝတ်များကို လေ့ကြီးထဲ သိမ်းကြုံးထည့်သည်။ ပြီးနောက်

ဆောင်းဂေါ်ကိုဆွဲကာ မနိုင်အီးအဲမသည်။

“နွားချေးကို သေသေချာချာပုံနေနာ။ မိုးကျရင် လယ်ထဲထည့်မှာလို့ ဘကြီး ပြောတယ်”

တောရွာမို့ နွားချေးသည် မြတ်နိုးဖွယ်ဖြစ်သည်။ မြေဩဇာအရာတွင် အကောင်းဆုံးသောဆေးဝါးဖြစ်သည်။ ရေတက်ချိန်တွင် ပါသွားမည်စိုးကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးတွင် မပုံဘဲ အိမ်ရှေ့တွင် ကျက်သရေဆောင်ပုံထားသည်။

ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းကို ဖွန်ကျိုင်၌ နွားချေးပုံဖြင့် ဆုံးဖြတ်သည်။

နွားချေးပုံကြီးပါက နွားများများပိုင်သူဖြစ်ပြီး ချမ်းသာသည်။ နွားချေးပုံသေးပါက လူလတ်တန်းစား ဖြစ်သည်။ နွားချေးမရှိသောအိမ်သည် သူများ ခိုင်းဖတ်၊ လက်လုပ်လက်စား လူပျင်းဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲမဲ့တော့သည်။ နွားမရှိပါက လယ်မရှိပေ။ လယ်မရှိပါက သိုလှောင်ထားသော စပါး မရှိပေ။ တောနေအလေ့ကျပေါက်နှင့် သားကောင်များများ ရှာနိုင်မှ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ရ၍ အိမ်ပင် ထရံစုတ်ဖြင့် တံခါးမရှိ၊ အကာအရံမရှိ နေကြရသည်။ နွားရှိမှ တိုင်လုံးကြီးများ ခုတ်၊ နွားဖြင့်ဆွဲပြီး အိမ်ကြီးရနိုင်ဆောက်ကြသည်။

ထိုတိုင်လုံးကြီးကို လွှစက်ထိ နွားကဆွဲပြီး ပျဉ်

ဖြစ်လာပါက နွားသည် အိမ်ရောက်အောင် သယ်ပြီး တံခါးနှင့် ခင်းပျဉ်တို့ဖြင့်လုပ်ကြရသည်။

နွားမရှိသောအိမ်သည် လေးပင်ကြီးမားသော ဝါးပိုးဝါးဖြင့်ပင် မဆောက်နိုင်ဘဲ သင်းဝါး၊ ဝါးနီတို့နှင့်ပင် ဖြစ်သလို ဆောက်ကြသည်။ တံခါးမရှိသောကြောင့် ဆောင်းရာသီ၌ ခိုက်ခိုက်တုန်ကြရသည်။ ရပ်ထဲရွာထဲ၌ မျက်နှာငယ်ရသည်။ ငမ္ဘဟု အပြောခံရသည်။

လူကြီးဦးစောလူအိမ်မှ နွားချေးသည် တစ်ရွာလုံးတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ လယ်ဆယ်ကေနှင့် ခိုင်းနွားသုံးရှဉ့်၊ နွားမ နှစ်ကောင်နှင့် နွားမဒမ်းနှစ်ကောင်ဆိုလျှင် အင်အားတောင့်သော နွားအုပ်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီကြားထဲ သစ်ဆွဲဆင်တစ်ကောင်၊ စက်လှေတစ်စင်း၊ မြင်းတစ်ကောင်၊ ကျွဲတစ်ရှဉ့်လည်း ပိုင်ထားသေး၏။ မိုးဆိုလျှင် စပါးစိုက်၊ မိုးစပါးသိမ်းပြီးလျှင် မြေပဲနှင့် အခြားဆောင်းသီးနှံစိုက်သည်။ မြေကောင်းပြီး နေရောင်ရသောနေရာကောင်းတစ်ခုကိုပိုင်ဆိုင်ထားသောကြောင့် ဥသမျှသော မြေပဲများသည် အဖျင်းနည်းလှသည်။ ဖွင့်သမျှသော နေကြာများသည် အဆန်အောင်သည်။ လယ်တဲဘေးအလှေကျပေါက်နေသော ငရုတ်ပင်များသည် သန်လှသည်။

ဦးစောလူ ငရုတ်ဆိုပါက ပါးစပ်မစိနိုင်အောင် စပ်

၍ လူတိုင်းသဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ရင့်မှည့်သော အသီးမှ မျိုးစေ့ခံကြသည်။ သို့သော် ဘာဓာတ်မှန်းမသိချေ။ ဦးစောလူလယ်၌သာ စိုက်မျှ ငရုတ်လည်း စပ်သည် ထင်ကြသည်။ ရှောက်ပန်းသီး(ကျွဲကောသီး)များလည်း ဦးစောလူ ခြံထွက်သီးမှ အရည်ရွှမ်းသည်။ အချိုပင်ဆိုလည်း အချိုပင်အလိုက် စားကောင်းသည်။ အချဉ်ပင်ဆိုလည်း အချဉ်ပင်အလိုက် ပါးကျင်အောင် ခြိန်ယှက်သည်။ စပါးဆိုလည်း စပါးနဲ့ ညွှတ်သည်ထိ သန်သည်။ တစ်နှစ်စာ လယ်သိမ်းလျှင်ပင် စပါးကျီနှင့် ဆန့်အောင် နွားချေးပုပ်ရက်ရသည်ထိ ဆန်ရေစပါးလည်း ပေါများသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထုပ်တန်း နံရံများတွင် ဦးစောလူ၊ ဒေါ်နင်းရည်၊ သား စောလူးဈာန် ကောင်းမှုဆိုသည့် စာတန်းမျိုးက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

ထိုသို့ အချိန်အဝါကြီးသော ဦးစောလူကို ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအားကိုးလည်း အားကိုးလောက်သည်။ ဘုန်းကြီးအားကိုးသော ဦးစောလူသည် ရွာထဲ ဩဇာကြီးမားတယ်ဆိုက အထူးအံ့ဖွယ်မရှိတော့ချေ။

အဖေ ကောင်းစားသောအခါ သားသည်လည်း ထွန်းပြောင်သည်။ ထို့ကြောင့် စောလူးဈာန်သည် ရွာ၏ ရတနာလေးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သည် ပေပွနေသော စောလူးချာန်နှင့် တိမ်မုန်တိုင်းကို အလှည့်ကျကြည့်နေသည်။

“ခေါ်သွား... အဲဒီနွားချေးပေအင်္ကျီတွေကို လွှင့် ပစ်လိုက်”

ရာသေက တင်းမာလွန်းလှသည်။ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာသည် မီးဟပ်ခံထားရသလို နီကျင်နေသည်။

“တိမ်မုန်တိုင်း”

“ဗျာ... ကြီးကြီး”

တိမ်မုန်တိုင်း၏အသံသည် မလျော့မတင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းအပြစ် မင်း သိတယ်နော်”

တိမ်မုန်တိုင်းသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း တင်းမဲ့လှသည်။ တိုင်လုံးကို မျက်နှာအပ်ပြီး တင်းနေအောင် ဖက်ထားသည်။ ဒေါ်နှင်းရည်သည်လည်း နံရံတိုင်မှာ နွားရိုက်သည့် ကြိမ်လုံးကို ဆွဲယူသည်။

ဆောင်းရိပ်ခို ကြောက်သွား၏။ မကြည့်ရဲတော့ချေ။ ဆီးအိမ်လည်း မနိုင်ချင်တော့၍ ထွက်ကျကုန်သည်တွင် ရက်ကန်းထည် အပြာရောင်လုံချည်တစ်ထည်လုံး စိုရွှံ့ကုန်သည်။

“ရွှမ်း... ရွှမ်း”

—ရွှေသော—

“အ”

နာလွန်း၍ အောင်ခံသံဖြစ်သည်။ တိမ်မုန်တိုင်းကို ဆောင်းရိပ်ခို ငေးနေသည်။ နဖူးကြောများ ထောင်ပြီး မျက်နှာကြီး ရဲသည်ထိ အံကိုကြိတ်ရင်း အောင်ခံနေသည်။

“ရွှမ်း... ရွှမ်း... ရွှမ်း”

ဒေါ်နှင်းရည်သည် ဒေါသတကြီး ရိုက်သည်။ တိမ်မုန်တိုင်းသည်လည်း လက်တစ်ဖက်စာ တိုင်လုံးကို တင်းနေအောင် ဖက်တွယ်ထားသည်။

ဆောင်းရိပ်ခို ကြောက်လာသည်။

“မင်းက ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဆိုသည့် ဒေါ်နှင်းရည်၏အသံကြားတော့မှ ခလုတ်တိုက်လှမတတ် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ရေဆိပ်သို့ဖြစ်သည်။ အဝတ်လျှော်ရမည်။

သို့သော် ရေဆိပ်တွင် လျှော်စရာလေနှင့် အဝတ်တို့က ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်နေသည်။ ဆောင်းရိပ်ခို လန့်သွားသည်။ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး မှင်တက်နေသည်။

မနက်ရေတက်ချိန်ဆိုတာကို မေ့သွားသည်။

သစ်မြစ်စွန်းတွင် ကပ်ငြိနေသော အပြာရောင်အင်္ကျီသည် ဆောင်းရိပ်ခိုအား လှောင်ပြောင်သလို ရေစီး

—ရွှေသော—

တွင် မျောလွင့်နေသည်။ ဆောင်းရိပ်ခို၏ ခြေထောက်သည်
ဘယ်ပြေးလွှဲပြေးရမုန်း မသိချေ။ ဦးတည်လိုက်တိုင်း လမ်း
မရှိချေ။ ကြောက်စိတ်တို့ကြောင့် အသားများသာ တဆတ်
ဆတ် ဟုန်ယင်နေတော့၏။

“ကကြီး”

“ကကြီး”

“ခကွေး”

“ခကွေး”

မြို့မှရောက်လာသော ဆရာကြောင့် စာအံနေရ
သော်လည်း စောလူးချာန်၏ စိတ်သည် အောက်ထပ်သို့
သာ ရောက်နေသည်။

မေမေရိုက်ထားသည့် နောက်ပိုင်းတွင် တိမ်
မှန်တိုင်းကိုရော ဆောင်းရိပ်ခိုကိုပါ မတွေ့ရတော့ချေ။
ဦးပုတုသည် သူတို့ဖျားနေတယ် ဟုသာ ပြောပြီး အခြား
ဘာမှ မပြောသောကြောင့် ပိုပြီး သတိရနေသည်။

ပညာသင်နေသည်ကို မသိလိုက်၍ အပြစ်ရှိသူလို ခံစားရသည်။

ရင်ထဲဆိုနစ်သည်။ ကလေးများ၏ ရင်ထဲ ဒဏ်ရာ ရသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

“လူကြီး . . . ဒီနေ့ လယ်ထဲသွားမယ်ဆို၊ မြင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ဦးပုတုပြောလာခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရင်းငှား သုံး လေးယောက်ကို လယ်တဲ၌ထားပြီး စပါးခင်းကို ရေသွင်း၊ ရေဖောက်၊ နွားများကို မြက်ရိတ်ကျွေးရန် သူ့နေရာနှင့် သူ ကွက်တိထားရှိသည်။ ဦးစောလူအလုပ်က သူရင်းငှားများ ၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန်နှင့် ဘယ်အချိန်မှာ ဘာ လုပ်ဟု အကွက်ကျကျ ညွှန်ကြားရန်သာ ဖြစ်သည်။

အလုပ်လုပ်ရာတွင် စနစ်ကျသော ဦးစောလူက နေ့တိုင်း မြင်းစီး၍ လယ်ထဲသွားသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တောလည်ထွက်ရင်း သစ်များကို ကြည့်သည်။ ဘယ်အမျိုးအစားအပင်ဟာဖြင့် ထင်းဆိုက်ဖို့ ခုတ်ရန်၊ ဘယ်အမျိုးအစားဟာဖြင့် အဖိုးတန်သောကြောင့် မခုတ်ရန် တားမြစ်သည်။

ထိုအဖိုးတန်အပင်များကို မွေးစားပြီး ကြီးလာလျှင် ရွာသားအားလုံးလုပ်အားပေးခေါ်ပြီး ရွာရှိ အိမ်များကို တင့်

တယ်အောင် အများအားဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးလိုသည်။

“အဲဒီမြင်း သိမ်းလိုက်တော့ကွာ၊ ငါ မသွားတော့ ဘူး”

“အဲဒါဆို လှေပြင်ရမလား”

ရံဖန်ရံခါတော့ မမည်ဘဲ လှေဖြင့် ချောင်းကမ်း တစ်လျှောက် မြေအနေအထား ကြည့်တတ်သည့် ဦးစော လူ၏စိတ်ကို သိ၍ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“မထုတ်နဲ့တော့၊ ငါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားဦးမယ်”
ခပ်ပြတ်ပြတ်သာ ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲထိရမှုကြောင့် လမ်းရှိ လူများကိုလည်း အရင်လို ပျူပျူငှာငှာ မနှုတ်ဆက်နိုင်ပါ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ မဝင်ခင်တွင် ဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီး အဝင်ဝ ခြင်္သေ့ကြီး၏ ဝိုက်အောက်တွင် ထားပြီး ဝင်လာသည်။

“က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င”

“က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င”

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသည် ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြိမ်လုံးဖြင့် ထောက်ပြီး ချပေးသည်တွင် ကလေးငယ်များ က မညီမညာလိုက်ဆိုကြသည်။

ထိုကလေးငယ်များထဲတွင် ဆောင်းရိပ်ခိုသည်

တက်ကြွစွာ လိုက်ဆိုနေသဖြင့် ဦးစောလူရင်ထဲ အေးချမ်းသွားပြန်သည်။

တိမ်မုန်တိုင်းသည် စာအုပ်တွင် ခဲတံဖြင့် ရေးခြစ်နေသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ဦးစောလူ ပြုံးမိ၏။

ရင်ထဲ၌ ဩော် . . . တိမ်မုန်တိုင်းတောင် စာရေးတတ်နေပြီကိုးဆိုသည့် ဝီတိမျိုးဖြစ်ရသည်။

ထိုဝီတိသည် မျက်ရည်စို့စေ၏။ ဦးစောလူသည် မျက်ရည်စအချို့ကို လူမမြင်အောင် ကြိတ်သုတ်ရင်း မန်ကျည်းပင်ကြီးနောက်ကွယ်သို့ ဝင်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဦးစောလူ၏မျက်ရည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်တော့ချေ။

“ဟိုကလေးနှစ်ကောင် နေ့လယ်နေ့ခင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ငါးကြပ်တင်ကို ဆန်လှော်မှန့်လေးနှင့် ပင်စိမ်းလေး ခတ်ပြီး ချက်ထားသော ဟင်းရည်ကို သောက်ရင်း ဒေါ်နှင်းရည် မေးသည်။ ဒေါ်လေးမြင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ လိမ်ပြီး ဖြေချင်သည်။ သို့သော် လူသတင်း လူချင်းဆောင်မို့ မကြာခင် အဖြေမှန်ကို သိသွားမှန်းလည်း သိ၏။ သို့သော် မိမိကြောင့်တော့ ကလေးနှစ်ယောက် ထပ်ပြီး အနာတရမဖြစ်စေချင်ပါ။

“ကောက်ဟောင်းမို့ထင်တယ်။ ဆန်က သိပ်

မလတ်ဆတ်တော့ဘူး။ မလုံးကြိုင်တို့ လယ်ရိတ်ပြီလား။”

“မရိတ်သေးပါဘူး။ ခုမှ သီတင်းတောင် မကျွတ်ရသေးတာပဲ”

“အင်း . . . အကျီတွေပြင်ဆင်ထားဦး။ မကြာခင်ချမ်းတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မနင်း”

“မမြင့်ရော စားပြီးပြီလား”

“ရင်ပြည့်နေတာနဲ့ မနက်က ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ အကြော်စားထားတာ”

“အကြော်က ဘယ်ကရလဲ”

“မလုံးကြိုင်တို့အိမ်က တို့ဟူးကြိတ်တယ်လေ။ အဲဒါ ဆရာတော့်ကျောင်းဆွမ်းကပ်တာ။ ဆွမ်းကျွန်း၊ ကွမ်းကျွန်းတွေ ဆေးရင်း စားလာခဲ့တာ”

“အိမ်မှာလည်း တစ်ရက်တလေ အကြော်လေးလုပ်ပါ။ အခင်းမှာ ဖူးသီးတွေ သီးနေပြီလို့ ရှင်တို့လူကြီးပြောတယ်။ သွားကောက်ပြီး ခွဲခြမ်းကြော်ပါ။ ဆရာမလေးကိုလည်း ကျွေးရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မနင်း။ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီ . . . ညနေစာရော”

“ကိုယ့်တုက ခရာဖော်တာ ကျောက်ငါးမိတယ်

•—•—•—•—•

ပြောတယ်။ ကျောက်ငါးချဉ်စပ်လေး ချက်မယ်။ စောလူးအတွက်တော့ ငါးရှဉ့်လေး ပူပူနွေးနွေးကပ်ပေးမယ်”

ချက်စာတွေ သိပ်မစားသော စောလူးချာန်၏ ဟင်းသည် ငါးမီးဖုတ်၊ ငါးကြော်၊ အသားကင်၊ ငါးကင် အမျိုးမျိုးနှင့် ကြက်ညှဉ်၊ ကြက်ညှဉ်တို့သာ ဖြစ်သည်။ လူကြီး ဦးစောလူးအတွက် ဟင်းက သီးသန့်မချက်ပေးရသော်လည်း စောလူးအတွက်တော့ သီးသန့်ဖြစ်၏။ ဦးစောလူးသည် ထမင်းကို လက်ဖြင့် ရိုးရာမပျက်စားသော်ငြား ဒေါ်နင်းရည်နှင့် စောလူးသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖွန်း၊ ခက်ရင်းကိုင်စားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်နင်းရည်နှင့် စောလူးထမင်းစားပါက တစ်ရွာလုံး၌ အထူးအဆန်းဖြစ်ရသည်။

ဒေါ်နင်းရည်၏အကြောင်းပြချက်က တစ်ခုတည်းဖြစ်၏။ သားကို ဖြိုးစရိတ် စနစ်တကျသွင်းတာတဲ့လေ။

စောလူးချာန်သည် ဖွန်ကျိုင်ရွာ ချက်မြှုပ်ဖြစ်သော်လည်း ဖွန်ကျိုင်ရွာသား မဟုတ်သလို ခံစားရ၏။

တစ်နေ့ အတောင်မာလျှင် ဖွန်ကျိုင်ရွာမှ ပျံသန်းသွားမည်ကို ရွာသားအားလုံး သိနေကြသည်။ ဒါကလည်း ဒေါ်နင်းရည်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နင်းရည်သည် စောလူးအား ဖွန်ကျိုင်လေ့ကို ပုံမသွင်းချေ။ ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းမလျှောက်စေပါ။ ရေမကူးစေပါ။ လှေမလှော်စေပါ။

•—•—•—•—•

လယ်ထဲမသွားစေပါ။ တောထဲ မတိုးစေပါ။ အများကလေးများလို အသက်တစ်နှစ်သားတွင် မြေပြင်ပေါ် ဖြစ်သလို မပစ်ထားပါ။ တွေ့ကရာ မကောက်စားစေပါ။ ထို့ကြောင့် မြေဓာတ်နည်း၍လား မသိ စောလူးချာန်သည် ချူချာသည်။ စပါးသည် လယ်ထဲကရတာကိုသိသော်ငြား စပါးရိတ်ပြီး ကျန်သော စပါးငုတ်ကို အခေါင်းဖောက်ကာ ပီပီမူတ်ရမုန်း မသိပါ။ စပါးရွက်ရှပါက စပ်ဖျင်းဖျင်းနေမှန်း မသိပါ။ စပါးရွက်သည် ကြမ်းသလား၊ နုသလား မသိပါ။ စပါးပင်ဖြစ်လာရန် ကောက်စိုက်၊ ပျိုးဆောင်ရသည်ကို သိသော်ငြား ဘယ်လို ဘယ်နည်း စိုက်ရပျိုးရတယ်ဆိုတာ မသိပါ။ သို့သော်လည်း လူပျိုလှည့်ညကိုတော့ သိသည်။ လူပျိုလှည့်ညသည် ဇွန်ကျိုင်း၌ နာမည်ကြီးသည်။ ရွာလုံးကျွတ်နှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တို့ ပျော်ပါးရသောပွဲ ဖြစ်သည်။ ထိုလူပျိုလှည့်ည၌ လူကြီး၊ လူလတ်၊ လူငယ် အကုန်လုံးကို ပျော်ပါးကြသည်။

လူပျိုလှည့်ညသည် မကြာခင်ကာလ၌ ရောက်ရှိတော့မည်ဖြစ်သည်။ လယ်သိမ်းပြီးချိန် ဆောင်းနှင်းဝေချိန်၌ ဖြစ်၏။ ထိုလူပျိုလှည့်ညအတွက် လူပျို၊ အပျိုတို့သည် အချိန်ယူ ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လုံးကြိုင်အိမ်သည် အဝတ်အထည် ရွေးသူများနှင့် စည်ကား၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်လုံးကြိုင်က လက်ဝင်သော တို့ဟူးကြော်နှင့် ဧည့်လက်ခံခြင်းဖြစ်မည်ကို ဒေါ်လေးမြင့် ရှင်းမပြသောငြား ဒေါ်နှင်းရည်က အလိုလို သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ရွာလုံး၌ ဒေါ်နှင်းရည် ပခုံးချင်းယှဉ်စရာသည် ဒေါ်လုံးကြိုင်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်မို့ ဒေါ်လုံးကြိုင်အိမ်တွင် တို့ဟူးကြော်ပါက ဒေါ်နှင်းရည်သည် ဗူးသီးကြော်ကာ အရပ်ဝေလိုခြင်းဖြစ်မည်ကိုလည်း ဒေါ်လေးမြ သဘောပေါက်၏။

ဒေါ်နှင်းရည်သည် ဆန်လှော်ဟင်းရည်အား လက်စသတ် တစ်စွန်းသောက်ပြီး လက်သုတ်ပဝါဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ထိရဲသုတ်သည်။

“ကိုစောလူကော စားပြီးပြီလား”

“မစားသေးဘူး။ ဟင်းတော့ သီးသန့်ခွဲထားပါတယ်”

“ဘယ်သွားတာလဲ”

ရံဖန်ရံခါ လင်မယားနှစ်ယောက်က စကားမပေါက်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် အိမ်နေလူများကသာ စကားပြန်ရသည့်အခါလည်း ရှိ၏။

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ရွာထဲလှည့်နေတာ ထင်တယ်။ လယ်ထဲလည်း မသွားဘူး။ မြင်းရှိတယ်”

မြင်းသည် ဦးစောလူ၏ သင်္ကေတဖြစ်သည်။ မြင်းပျောက်နေပါက ဦးစောလူသည် ခပ်စေးဝေးသွားတာ ဖြစ်ပြီး မြင်းရိုပါက ရွာထဲတင်ဖြစ်၏။ စက်လှေပျောက်နေပါက မြို့တက်သည်ဖြစ်သည်။

“ကိုစောလူလည်း ဘာတွေရှုပ်နေမှန်းမသိဘူး။ ဪ... ဒါနဲ့ဆရာမလေး စားသောက်တာရော”

“အဆင်ပြေတယ်ထင်တယ်။ မနေ့က ထမင်းနှစ်ခါရူး...”

“စားနေတဲ့အချိန်လည်း ပြုံးပြုံးပြဲပြဲ သွားမကြည့်နဲ့ဦး။ ဟိုက တောသူမဟုတ်ဘူး။ ရှက်နေမယ်”

“ဆန်ပြာရင်းနဲ့ မသိမသာလေးခိုးကြည့်တာပါ”

“မေမေ”

ထမင်းစားပွဲနားသို့ စောလူးဈာန် ချောက်လာသည်။ မနက်ရှုင်းနာရီမှစ၍ ည မိုးချုပ်သည်ထိ ဆရာမနှင့် လွှတ်ထားခဲ့၍ သားမျက်နှာပင် မိုးမှောင်မှ ဝဝလင်လင် ကြည့်ရတော့သည်။ ယခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စားပွဲဝိုင်း၌...

“စာသင်ပြီးပြီလား သား”

“ဟုတ်။ ဆရာမက ထမင်းစားနားမယ်တဲ့။ ရေချိုးမယ်လည်း ပြောတယ်”

“မမြင့်ရေ... သားအတွက် ထမင်းခူးတော့”

“စိတ်ချပါ မနှင်းရယ်။ အဲ... ဆိုင်ထဲမှာ လူရောက်နေတယ်”

“ကဲ... စားပွဲသိမ်းတော့။ သား မေမေသွားမယ်နော်။ စားမကောင်းရင် ဒေါ်လေးမြင့်ကိုပြော။ ကြားလား သား”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါ်နှင်းရည်က ထရပ်ကာ ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်လေးမြင့်ကလည်း စားပွဲပေါ်သို့ ထမင်းပူပူ တစ်ချပ်နှင့် ငါးရှဉ့်မွှေးမွှေးလေးချပေး၏။ မီးသွေးရဲရဲနှင့် တင်းနေအောင် ကင်ထားသည်မို့ ငါးရှဉ့်ကင်သည် မွှေးနေသည်။

“အန်တီမြင့်”

တစ်ခုခုပြောချင်သောအသံဖြစ်သည်။ နာမည်သာခေါ်ပြီး နောက်ဆက်တွဲစကား ထွက်မလာသော ကြောင့် ဒေါ်လေးမြင့်သည် စောလူးဈာန်ကို ကြည့်၏။

စောလူးဈာန်သည် ထမင်းထည့်ထားသော ပန်းတန်ပြားကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်လေးမြင့်က ငါးရှဉ့်ကင်ကို အရိုးနှင့်အသားသန့်ရင်း...

“ဘာပြောမလို့လဲ စောလူး။ မုန်တိုင်းကို မေးမလို့လား”

“ဟိုလေ . . . ဆောင်းရိပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မုန်တိုင်းနဲ့အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတယ်”

စောလူးဈာန်က တံတွေးကိုမျိုချရင်း ထမင်း တစ်ဖွန်းကို စတင်စားသောက်သည်။ အလေ့အကျင့်ကြောင့် ထင်သည်။ ငယ်ရွယ်သော်ငြား ဖွန်းကို စနစ်တကျ ကိုင်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် စားသောက်တတ်၏။

“သင်မှဖြစ်မယ်။ သားက နည်းနည်းနားလည်လာပြီဆိုရင် ဖြိုဖို့ထားမှာ”

နှစ်နှစ်သားအရွယ်က ဒေါ်နှင်းရည် ပြောသောစကားကို ကြားယောင်မိသည်။

“မနှင်းရယ် ကလေးရှိပါသေးတယ်”

ဟုပြောလည်း ဒေါ်နှင်းရည်က စိတ်ပြတ်လှသည်။ စောလူးဈာန်ကို စိတ်ကြိုက်ပုံသွင်း၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စောလူးဈာန်ကို သနားမိသည်။ ဒီလောက်အရွယ်ငယ်ငယ်လေးက ကလေးတစ်ယောက်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရသောကြောင့် ကလေးဖြစ်ရုံသည်ဟု ထင်မိသည်။

“အန်တီမြင့်”

“အေး . . . ပြော”

စောလူးဈာန်က အကျီထဲမှ တစ်ခုခုကိုထုတ်သည်။ ဘောင်းဘီ၏ခါးဝတ်ကြက်ပေါင်ကြိုးအလိတ်ကို ဖြေသည်။ ပြီးနောက် ရောင်စုံလေးထောင့်တွေကို ဒေါ်လေးမြင့်လက်ထဲ ထည့်၏။

“မုန်တိုင်းနဲ့ဆောင်းရိပ်ကို ပေးပါ”

“ဘာတွေလဲ”

“သားဆရာမပေးထားတာ။ ပီကေတွေ။ ချိုတယ်”

ဒေါ်လေးမြင့် ရင်ထဲ ထိခိုက်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ရောင်စုံလေးများကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်လည်ချင်လာသည်။ စောလူးဈာန်က စားလက်စဖွန်းကို ချကာ ထရပ်သည်။

“ဝပြီလား”

“အင်း”

ဖန်ခွက်ထဲမှရေကို သောက်ပြီး ထွက်သွားသော စောလူးဈာန်ကို ဒေါ်လေးမြင့် ငေးနေမိသည်။ စားပြီးသား ပန်းကန်ပြားကိုကြည့်တော့လည်း ထမင်းက ဖုတ်ဝက်မကျိုးပေ။ အရိုးနွဲ့ထားသော ငါးရှဉ့်လေးများကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိ၏။

ရင်ထဲလေးပင်နေသည်။ ဒေါ်နှင်းရည်ရိုက်သည့် အင်ကြောင့် ပန်းဖျားဖျားနေသော ဆောင်းရိပ်ကို နှစ်ရက်မျှ

ပြုစုခဲ့ရသည်။ တိမ်မုန်တိုင်းက မာချာသော်လည်း ကျော
နှင့်တင်ပါးမှ ဒဏ်ချက်ကြောင့် မောက်ခုံအိပ်နေသည်ကို
မြင်ခဲ့ရသောအခါ စိတ်မသက်သာရပါ။ ထိုခဏ၌ ဒေါ်နှင်း
ရည်ကို မုန်းမိ၏။

မသိနားမလည်သော ကလေးတွေကို ကျွဲလို၊ နွား
လို ရိုက်ရကောင်းလားဟု ရန်တွေ့ချင်သည်။ သို့သော်
စည်းစနစ်ကြီးလှသည့် အိမ်ကြီးရှင်၏ အကြောင်းကို သူမ
ချေးခါး သိထားသည်မို့ ရန်မတွေ့သာပါ။

ကလေးတွေလည်း ကလေးတွေပင်။ တစ်ရွာလုံး
ဖူးဖူးမူတ်ထားသော စောလူးကိုမှ နွားချေးကျုံးခိုင်းရတယ်
လို့။ နားမှမလည်ကြသေးပဲလေဟု တွေးကြည့်၍ရသော်
ငြား ဒေါ်နှင်းရည်တော့ ဒီလိုနားလည်ခဲ့ပုံမရပါ။ စောလူး
ဈာန်သာ ဘဝဟု ယုံကြည်ထားသော လူမို့ စောလူးဈာန်
နှင့် ပတ်သက်ပါက ကဲကဲဆတ်ဆတ်ဖြစ်ရသည်က ဒေါ်နှင်း
ရည် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဒေါ်လေးမြင့် ပို၍ရင်လေးမိသည်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မုန်တိုင်းနှင့် ဆောင်းရိပ်အပေါ်ထားရှိ
သည့် စောလူးဈာန်၏ သံယောဇဉ်ကို မြင်တွေ့သွားလို့ ဖြစ်
သည်။ ဒေါ်လေးမြင့် သက်ပြင်းကိုသာ အလီလီချမိတော့၏။

၆၉

မိုးလေကင်းလွတ်ချိန်သို့ ရောက်သော်လည်း
နှုတ်ဆက်မိုးဖွဲ့လေးများသည် ကြီးစိုးဆဲဖြစ်သည်။ ထိုမိုး
သည် နှာချေး၊ ချောင်းဆိုးခြင်းကို ဖိတ်ခေါ်သောကြောင့်
ရှောင်ရှားကြရသည်။ ဆောင်းခေါ်မိုးမို့ အေးသည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ည ဘယ်လိုလုပ် မီးထွန်းမလဲ”

သီတင်းကျွတ်ညမို့ မီးထွန်းကြမည်ဖြစ်သည်။
ရောင်စုံဖယောင်းတိုင်များသည် ရောင်းကောင်း၏။ ဒေါ်နှင်း
ရည်သည် ဆိုင်ပေါ်တင်ထားသော ရောင်စုံဖယောင်းတိုင်
များကို ဆန်ပေး၊ ဆီပေးစနစ်ဖြင့် အလဲအထပ်လုပ်သည်။

ဆန်ပေါသောအရပ်ဒေသမို့ ဖယောင်းတိုင်အသေး

တစ်ထုပ် ဆန်နို့ဆီနှစ်လုံးဖြင့်ပင် လဲလှယ်သူ အများသား။

ဖယောင်းတိုင်လေး လက်ထဲရှိတော့ ညမောင်
လာလျှင် မီးထွန်းချင်သည်။ သို့သော် တစ်နေကုန်စွနေ
သော မိုးကြောင့် ညအခါ မီးမပူစေရမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။

တလုံချောင်းတစ်လျှောက် သစ်ရွက်ခွက်ဖြင့်
လုပ်ထားသော ဆီမီးများ မျှောချင်သည်။

ဆီမီးတစ်ထောင်မပြည့်နိုင်သော်ငြား နှစ်ရာမျှ
တော့ လွှတ်နိုင်သည့် အနေအထားရှိသည်။

တစ်အိမ်ဆယ်တိုင်ကျနန်း ဖယောင်းတိုင် အလှူ
ခံထားသော်ငြား သဒ္ဓါထက်သန်သော ရွာသူရွာသားများက
ဆယ်တိုင်မက အထုပ်လိုက်ထည့်သည်လည်း ရှိ၏။

ဖယောင်းတိုင်သည် အတိုအရှည်မညီ၍ ဆီမီး
ခွက်သည်လည်း အရွယ်အစား မညီကြပေ။

ဆန်များများရှိသောအိမ်က ဖယောင်းတိုင်အကြီး
တစ်ထုပ်ကို ဆန်နို့ဆီလေးဘူးကျနှင့် လဲပြီး ဖယောင်းတိုင်
အနေအထားဖြင့် စီးပွားပြိုင်ကြသေး၏။

ယခုတော့ ပွဲဖျက်မိုးကြောင့် ဝယ်ထားပြီးသော
ဖယောင်းတိုင်များ အလဟဿဖြစ်မည်ကို တစ်ရွာလုံး စိုး
ရိမ်နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဒေါ်လေးမြင့်လည်း ပါ၏။
ဖယောင်းတိုင် မဝယ်ရဘူးဆိုသော်ငြား တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ

ရောက်လာသော သီတင်းကျွတ်ပွဲကို ဆင်နွှဲလိုက်ချင်သည်။

လသာသာနင်း တစ်ညလုံး ကလေးတွေ ထုပ်စည်း
တိုးကြသည်ကို အားပေးလိုက်ချင်သည်။

ထိုပွဲတော်ညများမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စုံတွဲဖြစ်ရရာ
သော ကာလသားမျိုး၊ သမီးမျိုးများ၏ ရှက်ပြုံးလေးများကို
ကြည့်လိုက်ချင်သည်။

ရောင်စုံဆီမီးများကို အေးစိမ့်သော ရွာလယ်
ချောင်းထဲ မျှောလိုက်ချင်သည်။ ထိုဆန်များက ဒေါ်လေး
မြင့်ရင်ထဲ ဒီနေ့ ဒီရက်၌ ရှင်သန်ပေါက်ဖွားမိ၏။

“ဟင်း . . . ဒီမီး တိတ်ပို့မလား”

ရင်တမမဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း ညနေစောင်းချိန်
၌ မိုးသည် မင်းမိန့်မလွန်ဆန်သည်နယ် တိတ်ပြီး နေရောင်
လာခဲ့သည်။

တစ်ရွာလုံး ပျော်ကြရသည်။ ရွာလယ်လမ်းလေး
သည် ဖုန်မထူတော့ဘဲ စိုစိစိလေးဖြစ်နေ၏။ ဒါ့ပင် ဖုန်
သိပ်မိုးဟု ရှာကြံချီးကျူးကြသည်ကလည်း တောသူတောင်
သားများ၏ ဓလေ့ထူးဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ကလေးတွေ ခရမ်းချီးကြတော့။
မိုးချုပ်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရမယ်။ ဆရာတော်ကို
ကန်တော့ပြီး ဆီမီးပူစေပြီးရင် ရေဆိပ်မှာ ဆီမီးမျှော၊ ပြီးမှ

ကစားရမယ်။ အဝတ်ကို ကောင်းတာလေးဝတ်။ ဟိုတစ်လောမှ အသစ်ရလာတဲ့ လုံချည်လေးဝတ်။ ဆောင်းရိပ်က မုန်တိုင်းရော စောလူးဆီက ရထားတဲ့ အင်္ကျီလေးရှိတယ် မဟုတ်လား။

မုန်တာပြောရလျှင် ထိုအင်္ကျီတွေကို မုန်တိုင်းမကြိုက်ပါ။ စောလူးရဲ့အင်္ကျီတွေက သေးသည်။ မုန်တိုင်းခန္ဓာကိုယ်တွင် ကျပ်နေသည်။ ပုဆိုးခြုံပြီး နေချင်လှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဦးပုတု၏ အင်္ကျီစွပ်ကျယ်အဟောင်းကြီးကိုသာ ခိုးဝတ်နေတတ်သည်။ မုန်တိုင်းထံတွင် ဝတ်စရာက ပေါ့ပေါ့များများ မရှိပါ။ ပုဆိုးဟောင်းနှစ်ထည်သာ ရှိသည်။ စောလူး၏ အင်္ကျီများ ရသော်လည်း ကြပ်ညပ်နေသောကြောင့် စိတ်ညစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏ ကျွတ်ကျသော်ငြား ပုဆိုးကြီးကမှ ဝတ်ရတာ အဆင်ပြေသည်။ ကျယ်သည်။ လွတ်လပ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရေချိုးပြီးချိန်၌ ကျယ်သောပုဆိုးဟောင်းကိုသာ ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ . . . ဒီကလေးဟာ အင်္ကျီအသစ်ဝတ်ပါဆို။ ဒီနေ့ပွဲတော်နေ့လေ။”

ပုဆိုးကြီး ဘုတ်သိုက် အုတ်သိုက်နှင့် စွပ်ကျယ် အင်္ကျီထပ်ထားသော တိမ်မုန်တိုင်းအား ဒေါ်လေးမြင့် တအံ့တကြဲပြောသည်။ ပွဲဆို အသစ်ဝတ်ကြသည်က ရွာဓလေ့

ဖြစ်သည်။ အသစ်လေး ဝယ်လာလျှင် သေတ္တာဖင်အောက်ဆုံး၌ သိမ်းသည်။ ပွဲဝတ်ရန်ဖြစ်၏။ ပွဲချိန်နီးလျှင်လည်း အသစ်ဝယ်သည်။ ပွဲဆို အသစ်မှဝတ်သည်။ ပွဲကျပါက မင်္ဂလာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား ဝတ်သည်။ ပြီးမှ အဟောင်းထည် စာရင်းသွင်း၏။

“ငါ့မှာ ဘယ်က အသစ်ရှိလို့လဲ။ စောလုံရဲ့အင်္ကျီပဲ ရှိတယ်”

“စောလူးအင်္ကျီတောင်နည်းသလား။ စောလူးက မင်းတို့လို့ ညစ်ပေလို့လား။ ပြီးတော့ စောလူးရဲ့ အင်္ကျီတွေက မြို့ထည်တွေ၊ အကောင်းတွေ”

“ဝတ်ချင်ဘူး။ သေးတယ်။ ငါနဲ့တော်ဘူး”

“ဒီကလေးနယ် မနင်းကြားတော့ အပြောမရတော့မယ်။ ကြီးသူနဲ့ပြောရင် ကျွန်တော် သုံးဆို၊ ပြောမရ ဆိုမရ”

တိမ်မုန်တိုင်းက ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သည်။ ဝတ်ပြီး အဝတ်အစားကို ပြန်လဲခိုင်းလို့ မရတော့မှန်း သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးမြင့်သည် အဝတ်အစားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆက်မဆွေးနွေးလိုတော့ပေ။

“ဆောင်းရိပ် . . . ဆောင်းရိပ်”

မကြည်မလင်အသံနှင့် အာခေါင်ခြစ်အော်သည်။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် ဆောင်းရိပ်ရိုကိုတော့ အများနှင့်မတူ

အောင် သံယောဇဉ်ပိုမုန်း ဒေါ်လေးမြင့် သိသည်။

ဆောင်းရိပ်ခိုကလည်း တိမ်မုန်တိုင်း၏အသံ
ကြောင့် အကျီပင်ဝတ်၍ မပြီးခင် ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဒီကလေး လဲတော့မယ်”

တိမ်မုန်တိုင်းနှင့် ဦးပုတုသည် နွားတင်းကုပ်အပေါ်
တွင် အိပ်ပြီး ဒေါ်လေးမြင့်နှင့် ဆောင်းရိပ်ခိုကတော့ မီးဖို
ချောင်အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်သည်။ ကြပ်ခိုးများဖြင့် မည်းနေ
သော်ငြား နှစ်သက်သည်။ ကြပ်ခိုးရနံ့လေးက ရှူရှိုက်၍
ကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။

“လာ . . . သွားမယ်။ ငါတို့ နောက်ကျတော့မယ်”

စာချဉ်းပဉ္စင်းသည် အခါကြီးရက်ကြီး၌ ဆရာ
တော် မကန်တော့ခင် ကလေးများအား မုန့်ဝေသည်။
ထို့ကြောင့် ကလေးများသည် ညနေစောင်း၍ ကျောင်းဝ၌
တန်းစီ၍ ရပ်ကြရသည်။

“ဟဲ့ . . . ဒါက ဘယ်လဲ”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲကာ သွား
နေကြသော တိမ်မုန်တိုင်းနှင့် ဆောင်းရိပ်ခိုသည် အသံ
ကြောင့် ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

တင်းထန်သော မျက်နှာပေးနှင့် ဒေါ်နှင်းရည်ဖြစ်

၏။ ပွဲရက်မို့ ဒေါ်နှင်းရည်သည် စိန်ရောင်လက်နေသည်။
ရဲသောအကျီဝိုးသားကြောင့် ထင်လင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်း
သည် မြို့ဆန်ဆန် ရဲတွတ်နေ၏။

“ကျောင်းသွားမလို့”

တိမ်မုန်တိုင်းက ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်နှင်းရည်
နဖူးကြောတွန့်သွားသည်။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် ဒါကို သဘော
ပေါက်၏။ ဒေါ်နှင်းရည် နဖူးကြောတွန့်ပါက မကြိုက်ဘူးဆို
သည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။

“ကျောင်း . . . ဘာသွားလုပ်မှာလဲ။ ဘာလဲ . . .
သွားမျှော်မလို့လား။ ကြားလို့မှမကောင်း။ ဦးစောလူအိမ်က
ကလေးတွေက အရပ်ကလှူတဲ့ မဝရေစာကို မျှော်ရတယ်
ဆိုတော့ ဟွန်း . . . မင်းတို့ဝတ်နေသလား။ ဟုမ် . . .
မင်းတို့ကို ငါက အငတ်ထားသလား”

ပြောရင်း ဒေါ်နှင်းရည် အသံကျယ်လာသည်။
ထို့ကြောင့် ဆောင်းရိပ်ခိုသည် တိမ်မုန်တိုင်း၏နောက်ကျော
နား အလိုလိုရောက်ရှိသွားသည်။ တိမ်မုန်တိုင်းသည်
ဆောင်းရိပ်ခိုရှေ့ မားမားကြီး ရပ်၍ဖြစ်သည်။

“သွား . . . အိမ်ထဲပြန်ဝင်။ မသွားရဘူး။ ခဏနေ
ရင် စောလူနဲ့ဆော့ကြ။ အပြင်က ကလေးတွေနဲ့ မရော
ရဘူးနော်။ အိမ်ထဲက အိမ်အပြင်မထွက်ကြနဲ့။ ထွက်လို့

ကတော့ ကြိမ်လုံးကြိုက်သလား၊ ပျဉ်ချောင်းကြိုက်သလား၊
ဝါးခြမ်းပြားလားဆိုတာ ရွေးချယ်”

ဒေါ်နှင်းရည်သည် ပြောချင်ရာပြောပြီး ချာခနဲ
လှည့်ထွက်သွား၏။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် အံ့ကိုခံပြီး နှုတ်ခမ်း
ကို စေ့ထားသည်။ မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပြောင်စူးရှ
နေသည်။

“လာ . . . သွားမယ်”

“မသွားပါနဲ့တော့ဟာ။ ကြီးကြီး ရိုက်မယ်”

“ဘာကြောက်လဲ။ ခဏပဲနာတာ။ ပြီးရင် ပျောက်
သွားတယ် မဟုတ်လား”

“မသွားပါနဲ့တော့။ ငါတို့မုန့်မရတော့ သူများ ပိုရ
တာပေါ့။ ငါတို့ကို အိမ်ထဲက မထွက်နဲ့လို့ ပြောထားတယ်
လေ”

“ထွက်မှာပဲ။ ခဏနေရင် ရွာလယ်လမ်းမှာ ထုတ်
စည်းတိုးကြတော့မှာ။ လူပျိုတွေက လူပျိုလှည့်ကြတော့မှာ။
မရဘူး သွားမယ်”

“မသွားနဲ့တော့လို့”

“မရဘူး။ မင်း မသွားချင်ရင် နေခဲ့။ ငါတော့ သွား
မယ်”

“မသွားပါနဲ့ မုန့်တိုင်းရယ်။ နင့်ကို ကြီးကြီးရိုက်

လိမ့်မယ်”

“ရိုက်ချင်ရိုက် ခဏပဲနာမှာကို မကြောက်ဘူး”

“နင့်ကိုရိုက်ရင် ငါ ကြောက်တယ်ဟ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဆောင်းရိပ်ခို၏အသံက ငိုသံပါ
လာသည်။ ထိုအခါမှ ရှေ့တိုးနေသော တိမ်မုန်တိုင်း၏ ခြေ
လှမ်းများ ရပ်တန့်သွား၏။

“ငါ ကြောက်တယ်။ သွေးတောင်ထွက်တယ်။

မသွားနဲ့တော့နော် မုန့်တိုင်း”

“ဟာကွာ . . . ရှုပ်တယ်”

တိမ်မုန်တိုင်း စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သို့သော်
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာကာ ရေစပ်သို့ ဆင်းသွား၏။

“မုန့်တိုင်း . . . မုန့်တိုင်း”

ဆောင်းရိပ်ခိုက အပြေးတစ်ဝိုင်းလိုက်သည်။

တိမ်မုန်တိုင်းသည် ရေစပ်ရှိ လှေကားထိပ်တွင်
ထိုင်သည်။

“မုန့်တိုင်း နင်နဲ့ငါနဲ့ ဆီမီးလွှတ်ကြမယ်လေ”

တိမ်မုန်တိုင်း ပြန်မပြောချေ။ နှုတ်ခမ်းကြီးစုပြီးမှ
သာ စီးနေသော ရေကို ကြည့်နေ၏။

“ခဏနော် . . . ဒေါ်လေးမြင့်ဆီမှာ ဖယောင်းတိုင်
သွားတောင်းလာခဲ့မယ်။ ငါတို့ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရအောင်”

သည်။

“ဟင် . . . စောလူး နှင် စာသင်လို့ပြီးပြီလား”

“အင်း . . . နှင်တို့နဲ့ မေမေ ဆော့ခိုင်းတာ”

“ငါက မင်းနဲ့မဆော့ချင်ဘူး စောလူး။ ငါတို့ မင်းနဲ့ ဆော့ရင် အရိုက်ခံရတယ်”

တိမ်မုန်တိုင်းစကားကြောင့် စောလူးချာန့် ခေါင်း
ငိုက်ကျသွားသည်။

“ငါ့ရော ဆောင်းရိပ်ရော မင်းကို မခေါ်ချင်ဘူး”

ခေါင်းငိုက်ကျနေသော စောလူးချာန့်သည်
မျက်ရည်ကျလာသည်။ ဝမ်းနည်းလွန်း၍ နှုတ်ခမ်းများပင်
တွန့်ပြီး မွဲနေသည်။ အော်ငိုပစ်ချင်သော်လည်း မိမိ ငိုလျှင်
မုန်တိုင်းနှင့် ဆောင်းရိပ်တို့ အရိုက်ခံရမည်စိုးသောကြောင့်
မွဲမွဲကြီး ရပ်နေရသည်။“မုန်တိုင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ အဲဒီလို
မပြောရဘူး”တိမ်မုန်တိုင်း၏အရိပ်အခြည်ကို သိသောကြောင့်
စောလူးချာန့် သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်လေးမြင့်
သည် နောက်မှ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း
ပင် တိမ်မုန်တိုင်း၏ ဆက်ဆံပုံက စောလူးချာန့်အပေါ်
ရင့်သီးနေသည်။

—ရွှေသော—

ရင့်လေမပေါ့ တိမ်မုန်တိုင်းလို စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်
သူသည် စောလူးချာန့်ကြောင့် မအိပ်နိုင်အောင် ရိုက်နှက်
ခံခဲ့ရခြင်းကို ရက်ပိုင်းနှင့် မေ့လောက်မည့်လူမျိုးမဟုတ်ပါ။
ဒီလောက်နှင့် မေ့သွားရင်လည်း ဘယ်လိုလုပ် တိမ်မုန်တိုင်း
ပီသပါတော့မလဲ။ တိမ်မုန်တိုင်း၏ စိတ်သည် ခန့်မှန်းရ
ခက်သည်။ စိတ်မြန်သည်။ စိတ်ရင်းကောင်းသော်ငြား ခက်
ထန်သည်။ နှစ်နှစ်သားအရွယ်တည်းက ရောက်လာခဲ့ပြီး
စောလူးချာန့်နှင့်အတူ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော်လည်း စောထူး
ချာန့်အပေါ် သံယောဇဉ်မရှိချေ။“နှင်တော့ မနင်း သိရင် အတွယ်ခံရပြန်တော့မှာ
ပဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ နှင် အဲဒီလိုပြောတော့ စောလူးလေး
ဘယ်လောက် သနားဖို့ကောင်းနေပြီလဲ”ဒေါ်လေးမြင့်ပြောရင်လည်း ပြောစရာပင်။ စော
လူးချာန့်သည် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်လေးနှင့် တိမ်မုန်
တိုင်းကို ကြည့်နေ၏။ မျက်ဝန်းတွင်လည်း မျက်ရည်ကြည်
တို့က တွဲခိုနေသည်။ နက်သောမျက်ဝန်းအိမ်မှာ သိမ်ငယ်
မှုတွေနှင့် ပြည့်နက်နေသည်။“အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူး မုန်တိုင်းရယ်။ စောလူးနဲ့
ဆောင်းရိပ်က မင်းထက် ငယ်တယ်။ မင်းက အကြီးဆုံး။
ညီ၊ ညီမတွေကို ဦးဆောင်ရမှာပေါ့”

—ရွှေသော—

“ဟုတ်တယ်လေ။ များတယ်။ မင်း မရှိရင် ငါတို့ အဲဒီနေရာကို ရောက်နေပြီ။ မင်းကြောင့် ငါတို့မထွက်ရဘူး။ ညနက်ရင် ရွာလုံးကျွတ်ထွက်ဆော့ကြတော့မယ်။ ငါတို့က မင်းကြောင့် ဒီနေရာမှာ ပုန်းနေရတယ်။ ဆော့လို့မရဘူး။ မင်းမရှိရင် ငါတို့ကို မထွက်ခိုင်းလည်း ငါတို့ ခုနေချိန် တောထဲ သွားနေပြီ”

“တောထဲ၊ ငါလည်း လိုက်မယ်လေ။ ငါလည်း တောထဲသွားချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မုန်တိုင်း။ ငါလည်း သွားမယ်။ ငါတို့ ကိုင်းသွားထောင်ရအောင်။ လသာတယ်လေ”

တိမ်မုန်တိုင်း ပျက်မှောင်တွန့်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် မုဆိုးဗီဇရှိသော တိမ်မုန်တိုင်းရင်ထဲ သတ်ချင် ဖြတ်ချင်စိတ်များက အချိန်ပြည့် ကြီးစိုးနေသည်။ သို့သော် လူကြီးတွေ မလွတ်မှန်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် ခိုးထွက်ဖို့ စဉ်းစားမိ၏။

“အဲဒါဆို ဒီလိုလုပ် စောလူး မင်းသွားအိပ်တော့”

“ငါလိုက်မယ်လေ”

“ငါတို့လည်း အိပ်မယ်။ အရှေ့က အသံတွေ တိတ်သွားမှ ငါတို့ ဒီမှာဆိုမယ်။ ငါတို့ လှေနှုတ်သွားကြမယ်”

“အေး . . . ကောင်းတယ်”

ဆောင်းရိပ်ခိုရာ၊ စောလူးချာန်ပါ တညီတညွတ်တည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သုံးယောက်သား လမ်းခွဲကြပြီး အလျှို့လျှို အိပ်တန်းဝင်ကြသည်။

ဒေါ်လေးမြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

အများသူငါတို့ ပျော်ရွှင်နေချိန်၌ ချုပ်ချယ်မှုကြောင့် ကလေးသုံးယောက်သည် စောစီးစွာ အိပ်တန်းဝင်ကြရ၏။ ဒေါ်လေးမြင့်ရင်ထဲလည်း ထိုသို့ မလိုအပ်ဘဲ ချုပ်ချယ်ထားခြင်းအပေါ် မနှစ်သက်ပေ။

ကလေးလည်း ကလေးတို့ဘာသိဘာဝ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိရမည်ဟုထင်သည်။

ရောမ ရောက်လျှင် ရောမလို ကျင့်ဆိုသည့် အတိုင်း မြို့ရောက်မှ ရောက်ပါပြီရော။ မြို့စရိုက်သွင်းစေချင်သည်။

ခုတော့ စောလူးသည် ရွှေအိပ်စံကိုယ်တော်လေး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ဖြစ်ရရှာသည်။ စောလူးကို သနားသလို၊ ဆောင်းရိပ်ကိုလည်း သနား၏။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ကြီးသော အဝတ်ကို လျှော်ရသည်။

စောလူးနှင့် ဆောင်းရိပ်ကို သနားတယ်ဆိုသော အခါတွင် မုန်တိုင်းကိုတော့ မသနား၍မဟုတ်ပါ။ အားလုံးထဲတွင် မုန်တိုင်းအပေါ် သနားမှုပိုနေမိခြင်းသာဖြစ်သည်။

မုန်တိုင်းသည် မေတ္တာငတ်ရှာသူဟု ရင်ထဲ တွေးသည်။ ထို့ကြောင့် မုန်တိုင်းရဲပြုမှုပြောဆိုပုံက ကြမ်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကို နားလည်သည်။ ဒီလိုနားလည်တာက မိမိတစ်ယောက်တည်းပါဟု ခံစားမိ၏။ လူ့၏စရိုက်ကြောင့် အများနှင့် မဆန့်ကျင်သောအခါ . . .

တသွင်သွင်စီးနေသော ချောင်းငယ်လေးအတိုင်း လှေငယ်တစ်စင်း စီးမျောလာသည်။ နှင်းမှုန်များကျနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြင်ကွင်းသည် မသဲကွဲသော်လည်း အရွယ်မရောက်သေးသော ကလေးငယ်သုံးဦးကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

တစ်ဦးသည် လှော်ငှက်ကို ဘယ်ရွှေ့လှော်၊ ညာရွှေ့လှော်ဖြင့် အလုပ်များနေသည်။

ဆောင်းလေအေးသည် ရေဆန်တို့ တိုက်ခတ်သောအခါတွင် အေးသွားကြ၍ထင်၏။ လက်များကို တင်းစိနေအောင် ပိုက်ထားကြသည်။

လမင်းသည် တိမ်ကြားထဲဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နှင့် နောက်ပြောင်နေသေး၏။ ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြောင့်

လေတိုးသံနှင့် ရေစီးသံကို စည်းချက်မှန်မှန် ကြားနေရသည်။ ဒီကြားထဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အသက်ရှူသံလေးများပါ ပေါင်းစုံလိုက်သောအခါ ရင်လိုက်သည်းဖို ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်နယ် သက်ဝင်နေ၏။

“ဆောင်းရိပ် . . . လှေကြီးကို ဆွဲပြီးဆင်း ဒီနေရာက ရေတိမ်တယ်”

လှေဦးတွင် ထိုင်နေသော ဆောင်းရိပ်ကို အမိန့်ပေးပြီး သူပင်လျှင် လှေပေါ်မှဆင်းကာ လှေကိုတွန်းသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဆင်းလေ”
ထိုအခါမှ တော၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မှင်တတ်နေသော စောလူးများက အသိဝင်လာပြီး လှေပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“ဟာ . . . အေးတာ”

တီးတိုးသာ ညည်း၏။ ထိုညည်းသံကို မှန်တိုင်းများ ကြားသွားလေပြီလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်သွား၍ မှန်တိုင်းကို ကြည့်သည်။

မှန်တိုင်းသည် လှေကို ကမ်းသို့ရောက်အောင် တွန်းနေသည်။ ဆောင်းရိပ်သည်လည်း လှေကို သစ်ငှတ်ကြီးတွင် ချည်သည်။ ထို့အတွက် စောလူးထံတွင် လုပ်စရာ အလုပ်မရှိပေ။ ရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင်ပင် ဘာဆိုဘာမှ

•—•—•—•—•

မလုပ်တတ်။

“လာ . . . အထဲဝင်မယ်”

မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်မီးညှိသည်။ ပြီးနောက် တစ်ယောက်တစ်တိုင်စီကိုင်ကာ ဝင်သည်။ လေတိုးနေသောကြောင့် မီးစာသည် မငြိမ်သက်ပေ။

“ဟူး . . . ပူလိုက်တာ”

ဖယောင်းတိုင် ကိုင်းလှေကိုထမရှိသောကြောင့် ဖယောင်းရည်ပျော်များကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရမှန်း မသိချေ။ ထို့ကြောင့် ဖယောင်းရည်ပျော်များ စီးကျ၍ လက်အပူထိသွားသည်။ သို့သော် ထိုဖယောင်းတိုင်ကို မမှန်းချေ။ ပျော်သည်။ မှန်တိုင်း၊ ဆောင်းရိပ်တို့နှင့်အတူ လွတ်လပ်သောဘဝတွင် နေရ၍ ကျေနပ်သည်။

“ဂူး . . . ဂူး”

ဝပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ တောခွေးအများ အူသံကို ကြားရသည်။ စောလူး ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းရိပ်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်သည်။ ဆောင်းရိပ်သည် အကြောက်အလန့်မရှိပင် မှန်တိုင်းနောက်မှ လိုက်နေသည်။

စောလူးသည် ကျောချမ်းလာ၍ နောက်ကြောင်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်၏။

•—•—•—•—•

“စောလူး . . . မြန်မြန်လာ”

ဆောင်းရိပ်က စောင့်ခေါ်ရှာသည်။ မုန်တိုင်းက
တော့ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်နေ၏။

“အု . . . အု . . . အု . . . အု”

“ဘာသံလဲ . . . ဆောင်းရိပ်”

“ဂင်ပုတ်အော်သံပါ။ သူက ငှက်ဆိုးတစ်မျိုးလေ။
ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူက ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူး။ လာ . . .
မုန်တိုင်းနောက် အပီလိုက်ရအောင်။ မုန်တိုင်းဆီမှာ ဓား
ပါတယ်”

“ဓားက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဝါးခုတ်လို့ရတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကိုင်းထောင်
မယ်”

“သူက ခုတ်တတ်လို့လား”

“လူတိုင်း ခုတ်တတ်တယ်။ နင်တစ်ယောက်
တည်း မတတ်တာ”

ဆောင်းရိပ်က အထင်သေးစကားဆိုလာ၍ စော
လူး မကြိုက်ပါ။ စောလူးလည်း လုပ်တတ်ပါသည်။ မေမေ
ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် လှေလှော်ပင် မုန်တိုင်းနှင့် ပြိုင်လိုက်
ချင်သည်။ ခုတော့ မေမေကြောင့် လှော်တက်ပင် မနိုင်
ချင်ပါ။

—ရွှေသော—

“ရှူး . . . တိုးတိုး . . . ဒီနားမှာ အကောင်ရှိတယ်”

မုန်တိုင်း၏အသံကြောင့် စကားပြောသံများ တိတ်
ဆိတ်သွားသည်။

မုန်တိုင်းနေသလိုပင် ကိုယ်ခန္ဓာကို ကုန်းကွ ကုန်း
ကွ နေလိုက်သည်။

“အမယ်လေး . . . ဘာလဲ”

မုန်တိုင်းနောက်မှ လိုက်သော်လည်း လင်းသော
အရာကို ကိုယ်ကြီးနှင့်တိုက်မိသောအခါ စည်စည်ဖားဖား
အော်လိုက်မိသူက စောလူးဖြစ်၏။

“လန့်တာဟယ်။ ဇီးကွက်ပါ။ နင် မမြင်ဖူးဘူးလား”
ဆောင်းရိပ်က ထပ်ပြီး ဆရာလုပ်လာပြန်သည်။

မုန်တိုင်းမျက်နှာက သူ့အပေါ် သိပ်ကြည်ပုံမရ
တော့ပါ။ ဆောင်းရိပ်ကို မကြောက်ပေမယ့် မုန်တိုင်းကို
တော့ ကြောက်သည်။

“မြင် . . . မြင်ဖူးပါတယ်။ လန့်သွားလို့”

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ဆောင်းရိပ်
တောင် မကြောက်တာ။ မင်း ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ”

“မကြောက်ပါဘူး။ ငါ မကြောက်ဘူး”

မကြောက်ဘူးဆိုသူသည် လက်ဖျားများ တုန်နေ
၏။ လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်သည်လည်း ပြုတ်ကျနေ

—ရွှေသော—

ပြီ။ သွေးထွက်နေပြီဆိုတာ သိသော်လည်း မညည်းရဲပါ
ချေ။ ထို့ကြောင့် အောင့်ခနဲနေ၏။

“နောက်တစ်ပင်”

တန့်နေသော်လည်း မုန်တိုင်းခိုင်း၍ ထပ်ဆွဲပြန်
သည်။ မရဲတရဲမို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေသည်။

“ဟင် . . . ဟိုမှာ ယုန်လေး”

ဝါးပင်ကို မမြင်ဘဲ ဝါးပင်အောက်မှ ယုန် တစ်
ကောင်ကို မြင်လိုက်၏။ စောလူးစကားကို မုန်တိုင်းက
ကြားပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဒီနေ့တော့ ငါတို့ ယုန်ကင်
စားရတော့မယ်။ လာ . . . ငါတို့ယုန်ဖမ်းမယ်”

“ဟာ . . . မဖမ်းပါနဲ့။ သူ မျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်
နေတာ သနားစရာလေး”

“မဖမ်းချင်ရင် ဘာလို့လိုက်လာသလဲ။ မင်း
မလိုက်ချင်ရင် နေခဲ့။ လာ . . . ဆောင်းရိပ်သွားမယ်”

ဆောင်းရိပ်သည် ဝါးချွန်ကို ကိုင်သည်။ မုန်တိုင်း
သည် ဓားကိုပစ်ရန် မြှောက်ထား၏။

စောလူးစိတ်ပူသွားသည်။ ဒီအဘိုင်းဆိုလျှင် ယုန်
ဖြူလေး သေရတော့မည်ကို သိသွားသည်။ ယုန်ဖြူလေးကို
စောလူးချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယုန်ဖြူလေး၏ အသက်ကို

ကယ်တင်ချင်သည်။

စပ်လှမ်းလှမ်းမှ ယုန်ဖြူလေးကိုလှမ်းကြည့်သည်။
ယုန်ဖြူလေးသည် ငြိမ်သက်နေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် စောလူး
က ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထခုန်ပြီး . . .

“ရှုး . . . ရှုး . . . ရွတ်”

ယုန်ဖြူကို ညာသံပေးကာ မောင်းထုတ်၏။ ယုန်
ဖြူသည် ခေါင်းထောင်လာသည်။ စောလူးသည် မုန်တိုင်း
နှင့် ဆောင်းရိပ်ကြားတိုးဝင်ပြီး ယုန်ဖြူထံသို့ ပြေးသည်။

“ရွတ် . . . ရွတ်”

စောလူး မောင်းထုတ်လိုက်သောအခါ ယုန်သည်
ကြောက်အားလန့်အား ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“ရွတ် . . . ရွတ်”

စောလူးသည်လည်း ယုန်မောင်းပြီး ယုန်ဖြူ
နောက် ပြေးလိုက်ရာတွင် . . .

“အား”

ခြေချော်ကာ ချောက်ထဲကျသွားသည်။ သို့သော်
သစ်ငုတ်တို့ကို ဆွဲကိုင်လိုက်နိုင်၏။

“အား . . . မုန်တိုင်း ငါ့ကို ကယ်ပါဦး”

ချောက်သည် သိပ်မနက်သော်ငြား အောက်ခြေ
တွင် တုတ်တိုတုတ်စများပေါသည်။ ကျွမ်းဝင်စွာ ဝါးငုတ်

လက်ကျန်များရှိသည်။ ပြုတ်ကျပါက မချောင်ပါ။

“သေလိုက်”

အားကိုးတကြီး တလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကယ်တင်ရှင်၏ အားပေးသံသည် ကြမ်းလှသည်။

“လူတတ်လုပ်ချင်တာလေ။ ကုသိုလ်ပဲ ဘယ် လောက်ရတော့မှာလို့နဲ့”

“ငါ့ကိုဆွဲပါ”

“မဆွဲဘူး”

“ဆောင်းရိပ် . . . ငါ့ကိုဆွဲပါ”

“မုန့်တိုင်းရယ် ဆွဲပါ။ ဟိုမှာ စောလူး ပြုတ်ကျ တော့မယ်”

“ဒီနားမှာ ချောက်ရှိတယ်လို့ ငါ သူ့ကို မပြောဘူး လား။ သူက ပြေးတာကို။ နေပါစေ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကုပ်တက်။ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

ဆောင်းရိပ် မနေသာတော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် စောလူးလက်ကို ဆွဲ၏။

“ဖယ်စမ်းပါ။ အားက မရှိဘဲ။ ငါ ဆွဲမယ်”

မုန့်တိုင်းသည် ဆောင်းရိပ်ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး စောလူးကို ဆွဲသည်။

တစ်နေကုန်ရှာထားသည့်မိုးကြောင့် မြေစိုင်းများ

လျော့နေသည်။ အားလှုပ်ိုက်တိုင်းတွင် သစ်ငုတ်တိုသည် နဲ့ သွား၏။

သို့သော် ဝါးပင်တစ်ပင်ကို ခြေကုပ်ယူကာ စောလူးကို အားစိုက်ကာဆွဲလိုက်သည်တွင် . . .

“အား”

အော်သံသည် တစ်တောလုံးညံ့သွားတော့၏။

နံနက် နေထွက်ချိန်တွင် စောလူးချာန် ပျောက်သောသတင်းသည် တစ်ရွာလုံးသောသောညသွားသည်။ ရွာထဲရှိ အိမ်များတွင် အိမ်ပူးအိမ်ကပ်မကျန်ပင် နံနက်အောင် ရှာသည်။ သို့သော် ဆောင်းရိပ်ခိုရော၊ တိမ်မှန်တိုင်းပါ ပျောက်နေသောကြောင့် တွေးရခက်ကြရသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် လှေငယ်တစ်စင်းကို သတိပြုမိသွား၏။

ထိုအခါ ဒေါ်နှင်းရည်သည် ရင်ဘတ်စည်တီးကာ မေ့လျော့လုမတတ်မိသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ပင် အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင် ကြွချီလာသည်။

ဦးစောလူသည် ဆရာတော်ကို ကြိုဆိုရမှန်းမသိ။ သားကို ရှာရမှန်းမသိ။ မေ့လျော့နေသော ဇနီးသည်ကို ပြုစုရမှန်း မသိနှင့် ငျာများနေရတော့သည်။

လူကြီး ဦးစောလူ၏အိမ်သည် ထူးခြားစွာပင် လူစည်ကားနေသည်။

တလုံချောင်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ရှာဖွေရေး လှေငယ်များ ပြည့်နေသည်။

ကာလသားများသည်လည်း ရွာလုံးကျွတ် တောထဲဝင်ကြသည်။ ဒေါ်လေးမြင့်သည် မျက်ရည်သာကျတတ်တော့သည်။ မည်သူမည်ဝါကိုမျှလည်း အပြစ်မတင်လိုပေ။

လူကြီးတွေ မသိအောင် စိုးသွားကြသော ကလေးများကိုသာ စိုးရိမ်နေမိ၏။

ဆောင်းရိပ်သည် မိမိနှင့် တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်သည့် ကလေးမို့ မိမိ သမီးပမာဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဆောင်းရိပ်ကို စိုးရိမ်ပိုမိ၏။

ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ မိမိဘေး အိပ်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်လုံး ထသွားတာကိုပင် မသိလိုက်သည့်အတွက် ရင်ထုမနာ ကြေကွဲရသည်။

ညတစ်ချက်တီးချိန်တွင် အပေါ့စွန့် ထပါသေးသည်။ အဲဒီအချိန်ထိ လမ်းမတန်းမှ အသံများဆူညံနေသေး

၏။ ဆောင်းရိပ်သည်လည်း မိမိဘေးတွင် အိပ်နေသည်။

သို့သော် လေးချက်တီး အရက်ဆွမ်းချက်ချိန်မှ ဆောင်းရိပ်မရှိတော့တာကို သိသည်။

သို့သော် အပေါ့၊ အလေးသွားတာပဲဟု ခပ်ဝေ့ဝေ့ တွေးကာ မီးမွေးသည်။ ဆန်ဆေးပြီး ထမင်းအိုးတည်ပြီးတဲ့ ထိ ဆောင်းရိပ် ပြန်တက်သွားသည်ကို မတွေ့တော့မှ သံသယ ဝင်ကာ ရှာသည်။

သို့သော် မတွေ့တော့ချေ။ ဦးပုတုဆင်းလာချိန်၌ မုန်တိုင်းပါ ပျောက်နေကြောင်း သိရသည်။ စိတ်ပူ၏။ အိမ်ကြီးရှင် သိမည်စိုးသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား တိတ်တဆိတ် ရှာကြသည်။ သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားပါ မကျန် ရှာသော်လည်း ရွာထဲတွင် ရှာမတွေ့ပေ။

ရေထဲမျောသွားပြီလားဟု တွေးမိတွေးရာပင် တွေးခဲ့မိသည်။ သို့သော် လုံးဝမထင်ထားခဲ့သည်က စောထူးပင် ပျောက်နေမည်ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးမြင့် ကြောက်သည်။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ပြန်ရောက်ခဲ့ပါက ဒေါ်နှင်းရည်စိတ်နှင့် မုန်တိုင်းနှင့် ဆောင်းရိပ်သည် မသေရုံတစ်မည်ရှိတော့မည်။

ဒေါ်လေးမြင့် တွေးရင်းပင် ခေါင်းထဲ မူးနောက်နေသည်။ ပြန်မရောက်လာမည်ကိုလည်း စိုးသည်။ ပြန်ရောက်

လာမည်ကိုလည်း တွေးမကြည့်ဝံ့ပါ။

“ပြန်လာကြပြီ . . . ပြန်လာကြပြီ”

အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ အော်သံကို ကြားရသည်။ ဒေါ်လေးမြင့် ခေါင်းကြီးသွားသည်။ ရင်ထဲ၌လည်း ပူလိုက် အေးလိုက် ခံစားရ၏။

“ကံကြီးပေလို့သာပဲ။ ပြန်လာကြပြီ”

မီးဖိုချောင်ထဲမှ ဒေါ်လေးမြင့် ပြေးထွက်လာသည်။

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက ဒေါ်လေးမြင့်အား ခေါင်းနုပန်းကြီးစေတာမှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

စောလူးကို ဦးပုတုက ပွေ့ချီလာသည်။ စောလူး ခြေထောက်သည် သွေးစက်စက်ကျနေသည်။

မုန်တိုင်းကိုတော့ဖြင့် ဦးဖြူက ပွေ့ချီလာ၏။ မုန်တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ ပေကျဲနေသည်။ ခြေထောက်တွင်လည်း သွေးများဖြင့် မြင်ဖွယ်မရှိပါ။

ဆောင်းရိပ်သည် အော်ငိုပြီးပါလာ၏။ သို့သော် ဆောင်းရိပ်ထံတွင်တော့ သွေးများမရှိပါချေ။

“သမီး . . . ဆောင်းရိပ်”

“ကြီးမြင့်”

ဆောင်းရိပ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့မိသည်။ ဆောင်းရိပ်သည်လည်း မိခင်ရင်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်ရောက်လာ

သော ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ ချုံးပွဲချင်နေသည်။

“တိတ်ပါ . . . ကလေးရယ်”

“ဖယ်စမ်း”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒေါ်နှင်းရည်သည် ဆောင်းရိပ်အား ဒေါ်လေးမြင့်ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားသည်။ လျင်မြန်လွန်းလှ၍ အားလုံးမှတ်တမ်းမရှိချိန်တွင် ဝါးခြမ်းစိမ်းကို ဆွဲကာ အားနှင့် လွှဲချတော့၏။

“ဖြန်း . . . ဖြန်း . . . ဖြန်း . . . ကဲဟာ . . . ကဲဟာ မှတ်ပြီလား။ ကျွေးရကျိုးနပ်တဲ့ကလေးတွေ။ ကဲဟာ . . . ကဲဟာ . . . သေကြ . . . ကဲဟာ”

“တော်တော့ မနှင်းရည် . . . တော်တော့”

ဦးစောလူသည် ဇနီးဖြစ်သူကို ဆွဲ၏။ သို့သော် ဆွဲမရချေ။

“ကဲဟာ . . . ကဲဟာ”

“တော်တော့လို့ပြောနေတယ်လေကွာ”

“ဆောင်းရိပ်သည် ငိုချိန်ပင် မရလိုက်ချေ။ ရိုက်ခြင်းက အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်နားက နာလို့ နာနေမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

ဦးစောလူနှင့် ဒေါ်နှင်းရည်တို့သည်လည်း ဆောင်းရိပ်ကို အလယ်တွင်ထားပြီး ဆွဲလားရမ်းလားဖြစ်နေသည်။

“ဒကာမကြီး တော်ပါတော့ကွယ်။ ဘုန်းကြီး တားပါတယ်။ ဘုန်းကြီး မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ကွယ်”

ထိုအခါမှ ဒေါ်နှင်းရည်၏လက်ထဲမှ တုတ် ပြုတ်ကျသွားရတော့သည်။ ဒေါ်နှင်းရည် ငိုနေသည်။

အစဉ်ဒုးမြဲ ဆံပင်ကို ဆံထုံးဖို့ဖို့ထုံးတတ်သူက ခုတော့ ဖွာလန်ကျနှင့် အပူရပ်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

နှုတ်ခမ်းနီပင်မဆိုးနိုင်တော့၍ နှုတ်ခမ်းသည် သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသည်။ ဟန်တစ်ခွဲသားနေတတ်သော ဒေါ်နှင်းရည်သည် လူအများကြား အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုကြွေးနေသည်။

“မကုနဲ့ . . . သေပစေ။ အဲဒီကလေးကို ဆေးကုလို့တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အပြတ်ပဲ။ ကိုစောလူ . . . ရှင် မယုံရင် လုပ်ကြည့်လိုက်။ နှင်းရည်ကို အသံညှင်းကောင်းသလား လာမစမ်းနဲ့။ အမျိုးယုတ်လေးတွေ အိမ်ကို ဂျိဟ်မွေဖို့ ရောက်လာတဲ့ဟာတွေ။ သေပစေ။ အားလုံး မှတ်ထား။ သူ့ကို ကုရင် နှင်းရည်အကြောင်း သိသွားစေရမယ်”

ဒေါ်နှင်းရည်အသံသည် စူးရှပြတ်သားလှသည်။ ထိုအသံကို စောလူးရေး၊ တိမ်မှန်တိုင်းပါ ကောင်းကောင်း ကြားနေရသည်။

သို့သော် သွေးထွက်များနေသောကြောင့် အမြင်

အာရုံများက သဲသဲကွဲကွဲ မရှိလှ။

“မုန်တိုင်း . . . မုန်တိုင်း . . . နှင် မသေပါနဲ့ဟာ။
ငါ့ကို ပစ်မထားပါနဲ့။ မုန်တိုင်းနော် . . . နော် . . . မုန်တိုင်း”

ဆောင်းရိပ်သည် ရှိကနက်ဒဏ်ကိုလည်း မနာ
ကျင်အားပါချေ။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖြူဖျော့နေသော
မုန်တိုင်းနား ကျုံ့ကျုံ့လေးတိုင်နေမိသည်။ မုန်တိုင်း၏လက်
ကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“မုန်တိုင်း . . . နှင် မသွားနဲ့နော်။ နှင် မြေကြီးထဲ
မသွားပါနဲ့ . . . နော်။ နှင် မသွားရဘူး။ ငါ့ကို ပစ်မထားပါနဲ့
နော် . . . မုန်တိုင်း . . . နော်”

ဒေါ်လေးမြင့်သည် မျက်ရည် ကျိတ်သုတ်ရှာ
သည်။ ဝိုင်းအုံနေသော ရွာသားများသည်လည်း ဒေါသဖြစ်
ရမှာလား။ သနားရမလားပင် ဝေခွဲမတတ်နိုင်ကြတော့ချေ။
သို့သော် အားလုံးသောလူတို့သည် လူမသိခင် မျက်ရည်ခိုး
သုတ်ကြသည်။

ဆောင်းရိပ်သည် ‘မုန်တိုင်း၏ လက်ကို မလွှတ်
တမ်း ကိုင်ထားသည်။ မုန်တိုင်း၏လက်ကို ဖြုတ်လိုက်၍
မဖြစ်ပါ။ မကိုင်ထားပါက မုန်တိုင်းသည်လည်း အဖေ့လိုပင်
ဆောင်းရိပ်ကို စွန့်ခွာသွားပေလိမ့်မည်။

သို့သော် တကမ်းတမ်း စွန့်ခွာသွားသူမှာ . . .

•—ရွာသား—•

“ဆောင်းရိပ်ရေ . . . ဆောင်းရိပ် . . . ဟင်းတစ်နှပ်
စာ တောင်ပေါ်တက်ရအောင်ဟေ့”

မိဝိုင်း၏အော်သံသည် ဆောင်းရိပ် မဆိုထားနှင့်
ရှေ့ရုနစ်အိမ်၊ နောက်ရုနစ်အိမ် ကြားလောက်သည်။

“အဆင်သင့်ပါပဲဟယ်။ နှင်တို့အလာကို ငါလည်း
ပလိုင်းလွယ်ပြီး စောင့်နေတာပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆောင်းရိပ်သည် တံခါးပိတ်
ထားသော ဝါးလုံးရှည်ကို မောင်းတံမှ ဆွဲဖွင့်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲဟဲ့။ မင်းတို့အိမ်က တံခါးက အမြဲ
ဝါးလုံးထိုးထားတာ”

•—ရွာသား—•

“နွားမိတ်သင်းရှိတယ်လေ။ အိမ်က နွားမအိမ်းလေးက မိတ်လိုက်ပြီးဟဲ့။ မိတ်ဖွန်ရတာ မတတ်နိုင်လွန်းလို့ ဖင်မှာ ရွံ့ပုပ်သုတ်ထားရတယ်”

“ဟင် . . . ဒါဆိုရင်တော့ လူကြီးဦးစောလူတို့တော့ နွားတစ်ရှဉ်း တိုးပြန်တော့မှာပဲ”

“ငါကတော့ စိတ်ညစ်တယ်ဟယ်။ နွားတစ်ခါ မိတ်ဖြစ်ရင် ရူးချင်တယ်။ နွားအားဆိုတော့ နင်တို့သိတဲ့အတိုင်း”

တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်း သောက်ကြ သော်ငြား ဆောင်းရိပ်နှင့် အခြားရွာသူများ၏ လေယူ လေသိမ်းသည် ခြားနားလှသည်။ ဆောင်းရိပ်၏ လေယူလေသိမ်းသည် ဝမာတစ်ယောက်လို ဝီဝီသသရှိပြီး မြို့ဆန်သည်။ အခြားရွာသူများတော့ စကားသံ ဝဲပြီး တောပုံပေါက်သည်။ ရွာသူများဝီဝီ ကိုယ်လုံးသေးသွယ်ခြင်းမရှိဘဲ လုံးကြီးပေါက်လှနိုင်ကြသည်။ ခြေသလုံးခိုင်မှ ကောက်စိုက်ကောင်းသည်ဟု ကြီးသော ခြေသလုံးကို ရှာကြံအဖွမ်းတင်တတ်ကြ၏။ ခန္ဓာကိုယ် သေးသွယ်ပါက “လေတိုက်ရင်တောင် လဲတော့မယ်။ အားရမလိုက်တာဟဲ့” ဟု ဆိုပြီး ရှုတ်ချတတ်ကြသည်။ ကောက်စိုက်၊ တောတိုးပင် မခေါ်ချင်ကြပါ။ အားနဲ့သူဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ဖွန်ကျိုင်းတွင် ယောက်ျားအလုပ် မိန်းမအလုပ် ဟု ရွှံ့ သိပ်ကွဲကွဲပြားပြားမရှိချေ။ ယောက်ျားများလည်း ထမင်းချက်သလို မိန်းမများလည်း လယ်ထွန်ကြ၏။ ယောက်ျားများက ဟင်းစားအတွက် ကိုင်းထောင်ကြသလို မိန်းမများကလည်း ဟင်းစားအတွက် အလေ့ကျပေါက် အရွက်များကို တောတိုးကာ ခူးဆွတ်ကြ၏။ ဟင်းရွက်ခူးမတတ်သူက ဖွန်ကျိုင်း၌ ချွေးမ မမည်ဟုပင် ဆိုကြလောက်အောင် ပျို့မေတို့ ဟင်းရွက်ခူးကျွမ်းကျင်ကြသည်။ အပင်တစ်ပင် တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဆေးပင်လား၊ သုင်စားရမည့်အမျိုးလား၊ ကြော်စားရမှာလား၊ ဟင်းရည်ချက်ရမှာလားဆိုတာ တန်းသိသည်။ မစားသင့်သောအရွက်နှင့် စားသင့်သောအရွက်ကို ခွဲခြားကြသည်။

“ဟဲ့ . . . မနေ့ကလေ ဒေါ်လုံးကြိုက်တို့အိမ်က သုပ်တဲ့ တောလက်ဖက်ညွန့်လေး ကောင်းတာဟယ်။ မြေပဲဆန်လေးခတ်လို့ ပွေးနေတာပဲ”

“ဒါကြောင့် နင်က အားပါးတရ ကောက်(ရူး)နေတာပေါ့လေ”

“ငါတို့အမေလေ . . . တောလက်ဖက်လေး အပျင်းမြေ ဝါးချင်တယ်တဲ့”

မိမိဦး၊ ဆောင်းရိပ်နှင့် သာဇင်တို့ဖြစ်သည်။ ဆောင်း

ရိပ်တို့သုံးယောက်သည် ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ တတ်တတ်ရှိကြ၍ ရွာသားများ မျက်စိစပါးမွေးစူးချင်လှသည်။

“ဟုတ်ပါသည်။ လူကြီးတွေများ ခက်ပါရဲ့။ တိုတစ်လောကလေ သန်းကြိုင်တို့အဖေ သေခါနီးကြီးလေ။ အမဲသားစားချင်ပါတယ်လို့ ချင်ချင်တက်လို့ သန်းကြိုင် ချောတန်းကို တစ်ညအိပ်ခရီးသွားပြီး တစ်ပိဿာ သွားဝယ်ရတယ်။ အဲဒါကြီးစားပြီးတော့လည်း ရှင်လာသလား။ သေတာပဲ။ လူကြီးတွေများ သက်သက် ဒုက္ခပေးပါတယ်”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ မိမိဝင်းရဲ့။ လူကြီးတွေများ အနေတတ်မှလို့။ ကလေးတွေလို ပန်းကန်ပြားပေါ် ဟင်းပုံပေးပြီး ဒါနဲ့လောက်အောင်စားလို့ ပြောလည်း မရ။ စားပွဲသီးသန့်၊ လက်ရေဆေးဖလုံနဲ့ အချဉ်အချိုမျှတတာ။ ဟွန်းအိမ်မှာ သက်ကြီးတစ်ယောက်ရှိရင် ကလေးဆယ်ယောက်ကျောင်းရတာနဲ့ ညီပါတယ်ဟယ်”

“အဲမယ် . . . မိန်းမတွေ မိမိဝင်းနဲ့သင်မ နင်တို့ မှတ်ထားဟဲ့ . . . အိမ်မှာ လူကြီးရှိတော့ အိမ်လုံတယ်။ အဲဒီလို ပြုစုပေးရတာကိုမှ နင်တို့ ကံကောင်းတာ။ နင်တို့ ခြေလက်နှစ်သစ်တုန်းက သူတို့လည်း အဲဒီလို ယုယပေးခဲ့ကြတာပဲလေ။ ကံကောင်းလို့ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရတာပဲ။ ညည်းညူမနေကြစမ်းပါနဲ့”

•—•—•—•—•

“အမယ်လေး . . . ဆောင်းရိပ်ရယ်။ ငါနဲ့မိမိဝင်းက နင့်ကို အားကျပါ့။ ရှေ့မှပူရ နောက်မှပူရ”

“အားမကျပါနဲ့ဟယ်။ အဲဒီ ရှေ့မှပူ နောက်မှပူက အထီးကျန်တယ်ဟဲ့။ နင်တို့က မောင်နှမတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပြောစရာရှိတယ်။ ငါ့မှာ ဘယ်ကပြောစရာရှိလို့လဲ”

“မုန်တိုင်းရှိပါတယ်နော်။ မုန်တိုင်းက နင့်အစ်ကို ဆိုလည်း ဟုတ်။ စိတ်မထင်ရင် ဟိုဒင်းတောင် ဟုတ်လို့ ချသေး”

“မိန်းမတွေနော် . . . ပြောရင်းနဲ့ ဖောက်မသွားနဲ့”

“မစပါနဲ့ မိမိဝင်းရယ်။ သူက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး လက်ဖက်တွေ တစ်ခိုင်းလုံး ကောက်လိုက်မှဖြင့် ငါတို့ ကောက်စရာမရှိဘဲနေဦးမယ် . . . ခပ် . . . ခပ်”

ရယ်သံလွင်လွင်သည် လက်ဖက်ချိုဘေး၌ လွင့်ပျံနေတော့သည်။

“ဒီနှစ် လူပျိုလှည့်ပွဲတော့ ရင်တုန်စရာဟယ်”

“ဟုတ်ပါ။ ဒီနှစ် တို့သုံးယောက် အပျိုစာရင်းဝင်ပြီ။ ရွေးချယ်တဲ့အထဲ ထိုင်ရတော့မယ်။ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ မြောက်ပိုင်းသား အောင်စိုးကြီးက လာလာရစ်နေတာနဲ့ တော့ ခက်ပါ”

•—•—•—•—•

“ကြိုက်ပါဟယ်။ သွားရည်ကျတတ်တာကလွဲလို့ သဘောကောင်းပါတယ်”

“မဝိုင်းနောင် . . . ငါ အောင်စိုးကို မကြိုက်ဘူး။ နင်သာ ဖိုးတုတ်ကို ကြိုက်။ ဖိုးတုတ်ကြီးက နင့်ကို ကြိုက်လို့ လူပျိုစာရင်းဝင်နေလည်း မပါဘူး။ နင် အပျိုစာရင်းဝင်ချိန်ကို စောင့်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်။ မုန်တိုင်းကြီးလိုပေါ့ဟယ်”

“ဟဲ့ဟဲ့ . . . ကောင်မတွေ နင်တို့စကားဝိုင်းထဲ ငါ မပါဘူးနော်”

“ရှက်မနေပါနဲ့ ဆောင်းရိပ်ရယ်။ မုန်တိုင်းကြီး နင့်ကိုကြိုက်နေတာ ရပ်သိရသိပါ။ လူပျိုစာရင်းဝင်တာ နှစ်နှစ်ရှိပြီလေ။ ဘယ်မှာပါလို့လဲ။ ဝေဒင်မဟာလိုက်မယ်။ အဲဒါ နင့်ကို စောင့်တာ။ သိလား။ သနားပါတယ်။ လူကလည်း ချော၊ အလုပ်ကလည်း တော်ပါရဲ့နဲ့။ ခြေတစ်ဖက်က ဆာနေတယ်”

မဝိုင်းစကားကြောင့် ဆောင်းရိပ်ရင်ထဲ ထိရသွားသည်။

ညဘစ်ညစ်မြင်ကွင်းက ခုချိန်ထိ မျက်စိထဲက မပျောက်။ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုဖြစ်ရပ်က အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုနယ် ယခုချိန်ထိ ခြောက်လှန့်နေတုန်း။

“နင်ရော မုန်တိုင်းကို လက်ခံမှာပဲ မဟုတ်လား”
ဆောင်းရိပ်ရိ မဖြေပါ။ လက်ဖက်ညွန့်ကိုသာ ကုန်းကောက်နေ၏။

“နင် ဝမ်းနည်းသွားသလား”
မုန်တိုင်းသည်။ မုန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဆောင်းရိပ်ရိ၏ နှလုံးသားသည် ခံနိုင်ရည်အား နည်းလှ၏။ မျက်ရည်လွယ်သည်။ တစ်ဖက်နိုင်နေသော မုန်တိုင်း၏ ခြေထောက်က ဆောင်းရိပ်နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်စေသည်။

“ဟဲ့ . . . ကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်။ ရွာထဲမှာ ကောလာဟလပြောနေတာလေ။ လူကြီးမိန်းမ ဒေါ်နှင်းရည် ဆိုတာလည်း ရွာက ထွက်သွားတာ မုန်တိုင်းခြေထောက် ကြောင့်ဆို”

“နင် ဘယ်နားကျန်နေတာလဲ သရင်ရယ်။ မသိဘူးလား၊ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟဲ့ . . . ငယ်သေးတာကိုးဟဲ့။ ခပ်ငါးငါးပဲ”

“နင့်ကိုသာ ပြောတယ် ငါလည်း ဂယနဏ မသိပါဘူး။ ဆောင်းရိပ် . . . ငါတို့ကို ဇာတ်ရည်လည်အောင် ပြောစမ်းပါဟယ်”

ဆောင်းရိပ် မပြောနိုင်ပါ။ ထိုအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ဆို့နှစ်နေတဲ့ ဆောင်းရိပ်ရင်ထဲ ဘယ်သူ့မြင်နိုင်မလဲ။

ညွတ်ပက်ညွတ်ပက်ဖြစ်နေသော မုန်တိုင်း၏လမ်းလျှောက်ပုံကို မြင်လျှင် ဝမ်းနည်းသည်။ ရင်ထဲနာနာကျင်ကျင် ခံစားရသည်။ ထိုတစ်ညတာက ဆောင်းရိပ် တစ်ဘဝလုံးအတွက် ချောက်ချားစေသည်ဆိုတာ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ။ ဆောင်းရိပ်သာ စောလူးကို ခေါ်ဖို့ မုန်တိုင်းကို မပြောခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ စောလူးကို ဆွဲဖို့ မုန်တိုင်းကို မတိုက်တွန်းခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဆိုတာမျိုးက ရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ် နှိပ်စက်၍နေသည်။

“ဟဲ့ . . . ဆောင်းရိပ်။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကောက်လေ . . . ငါတို့ကောက်လို့ ကုန်တော့မယ်”

ဆောင်းရိပ် တံတွေးမျိုးချသည်။ နာကျင်မှုတွေ ပြည့်သိပ်နေသော မျက်ဝန်းများကို မျက်တောင်ခတ်ရင်း ဖယ်ရှားပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ငါတော့ သတင်းကြီးတဲ့ လူကြီးကတော်ကို သိပ် မြင်ဖူးချင်တာပဲ။ မြင်ဖူးမှန်းသိပေမယ့် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဆောင်းရိပ် . . . အဲဒီမိန်းမကြီးက ငါတို့ဖွန်ကျိုက်ကို မလာတော့ဘူးတဲ့လား”

သဇဏ်အမေးကို ဆောင်းရိပ် မဖြေနိုင်ပါ။ ဖြေစရာ စကားလည်း မရှိချေ။ အင်အားလည်း မရှိချေ။

မူပျက်နေသော ဆောင်းရိပ်၏ မျက်နှာကဲကို ကြည့်ပြီး မဝိုင်းက သဇဏ်ကို တံတောင်ဖြင့် တွတ်သည်။

မမေးနဲ့တော့ဆိုသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်၏။

“လက်ဖက်က ဒီလောက်ဆိုရပြီ။ လာဟယ် . . . ဟိုဘက်သွားရအောင်။ အဲဒီမှာ ငါးရံဘလူရွက်တွေ နနေတယ်။ တစ်ခါသုပ်စာ ကောက်ရအောင်။ အခန့်မသင့်ရင် ဟင်းပြင်းဖူးလေးတောင် ရချင်ရမှာ။ ဟင်းပြင်းဖူးနဲ့ မျှစ်ချင်လှော်စားရင် ခံတွင်းတွေတယ်”

မိဝိုင်း၏ ဉာဏ်ရည်ပြေးမှုကြောင့် စကားစများ သည် လမ်းကြောင်းလွဲကုန်သည်။ အထိတ်ကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားချင်သည့် ဆောင်းရိပ်အတွက်လည်း အဆင်ပြေသွားသည်။ ငါးရံဘလူရွက်နုလေးများကို ပလိမ်းထဲ အပြည့် ခူးထည့်ပြီး အပြန်လမ်းတွင် သပြေရွက်နုလေးများ ဘုရားအိုးထိုးရန် ခူးခဲ့သေး၏။

ဒီနေ့တော့ ညှိုးနေသော ဘုရားအိုးလဲရင်း ဆုတောင်းရပေလိမ့်မည်။ လူပျိုလှည့်ပွဲတွင် မုန်တိုင်း ပါလာမိစေဟု။

“ဆောင်းရိပ်ရေ . . . ဆောင်းရိပ်”

မနက်ဝေလီဝေလင်းချိန်ခါဖြစ်သည်။ တရားမနာ
တော့တဲ့ ဆိုင်ခင်းရန် စောစောပြန်လာပြီး ဆိုင်ခင်းနေစဉ်
တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပြန်လာသော အရီးသန်းက ခေါ်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အရီးသန်း”

ဆောင်းရိပ်သည် ထူးထူးခြားခြား ယဉ်ကျေးသူ
ဖြစ်သည်။ စကားပြောဆိုပုံ လေယူလေသိမ်းသည်လည်း
ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သည်။

“ခေါင်းလျော်ရှည်တစ်ထုပ်လောက်ဟယ်၊ ငါ့

— ဂျွန်နာ —

နေဝင်ချိန်မှ . . . အရက်ဦးဆီသို့ . . .

သမီး ဘုတ်ဆုံက ညည်းတိုရဲ့အမွှေးခေါင်းလျော်ရည် လျော်
ချင်လို့တဲ့။ အိမ်က တရော်ကင်ပွန်းကို မကြိုက်ဘူးတဲ့လေ”

အရီးသန်းတို့ မိသားစုသည် မြောက်ပိုင်းသား ဖြစ်
သည်။ လယ်ပိုင်၊ ယာပိုင်၊ နွားပိုင်မရှိ၍ တစ်ရက်လုပ် တစ်
ရက် စားဖြစ်သည်ကို ဆောင်းရိပ် သိသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ဦးကြီးသောင်းက ထွန်တုံးပိတ်ထိ စပါးလေးဆယ်နှင့်
စာရင်းငှားဝတ်သည်။ ထိုစပါးဖြင့်သာ တစ်နှစ်လုံး လောက်ငှ
အောင် မိသားစုသုံးယောက် စားသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဦးကြီး
သောင်း တောလိုက်ထွက်၍ ရလာသော ဆေးမြစ်နှင့်
တောကောင်တွေကသာ အသုံးစရိတ်ဖြစ်၏။ ခုတစ်လော
ဦးကြီးသောင်း နာမကျန်းဖြစ်၍ တစ်ခုတည်းသောရွှေဖြစ်
သည့် ခရီးသန်း၏ နားတောင်းလေးသည် ဆောင်းရိပ်ထံ
ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်လုပ်နေသည်။

“ယူသွားပါ။ ရပါတယ်”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ထုပ် တစ်ရာလေ”

“ဒီလိုလုပ်ဟယ် . . . ဆန်နို့ဆီတစ်ဘူးနဲ့လဲမယ်”

“ရပါတယ်။ အရီးသန်းရယ်။ ယူသွားပါ။ မပေး

လာပါနဲ့”

“မင်းနဲ့ပို့ပဲ။ လူကြီးကတော်နဲ့ဆို မရဘူး။ ငါ့တူမ

— ဂျွန်နာ —

ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည်ပါစေသော်”

အရီးသန်းလက်ထဲသို့ ထက်ထက်မိုးဦးပုံနှင့်
ခေါင်းလျှော်ရည်တစ်ထုပ် ထည့်ပေးသည်။

အရီးသန်း ပြန်သွားချိန်၌ အရက်ဆွမ်းအဖွဲ့များ
သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အလျှိုလျှို ပြန်လာကြသည်။

“ဟေ့ . . . ဆိုင်ဖွင့်ပြီလားဟေ့”

“ဖွင့်ပြီ”

ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းမသိလိုက်။ လူအုပ်ကြီးထဲမှ
တစ်ဦး နှုတ်ဆက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ တရားမပေးခင် ပြန်သွားတာလဲ”

မိပိုင်းနှင့်သဇင်က ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်းရိပ်၏
ဆိုင်တွင် ဂိတ်ထိုးသည်။ အိမ်သို့ တန်းတန်းမပြန်ချေ။

“ဒီနေ့ ကြီးမြင့် နေမကောင်းဘူးလေ။ မီးဖိုချောင်
ထဲ ငါပဲဝင်ရမှာ။ ကြီးမြင့်ကို ဆိုင်စောင့်ခိုင်းမှာ”

“အဲဒီအပျိုကြီးအကြောင်းလည်း စိတ်ဝင်စားရော
ပဲနော်။ ဘာလို့များ ယောက်ျားမယူလဲ မသိဘူး။ ရုပ်လည်း
ချောသားနဲ့”

“နင်လည်း သတိထားဦးနော် ဆောင်းရိပ်။ ရွာထဲ
က လူတွေက ပြောနေကြတယ်။ ဒီအိမ်က ကျိန်စာမိနေ
တာတဲ့။ ဒီအိမ်မှာနေ၊ ဒီအိမ်မှာကြီးတဲ့လူတွေက လာဘ်

ပိတ်ကြတယ်တဲ့။ နတ်စီးတယ်ပြောတာပဲ။ ကြည့်ပါလား။
ဦးပုတု၊ ဦးဖြူ၊ ဘဌေးနိုင်၊ ကြီးမြင့် အားလုံးက အပျိုကြီး၊
လူပျိုကြီးတွေပဲ။ မုန်တိုင်းတောင် ကြည့်လေ။ လူပျိုနစ်
ကျော်တာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ခုထိ လူပျိုလှည့်သေးလို့လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်နော်။ သဇင်ပြောမှ သတိ
ထားမိတယ်။ ဆောင်းရိပ် . . . နင် သတိထားဦးနော်။ လူ
တာဝန်တော့ ကျေသွားဦး”

“ဒီမိန်းမတွေ စောစောစီးစီး ဘာတွေလာပြောနေ
ကြမှန်း မသိဘူး”

“ငါတို့ထော့ နင့်ကို မုန်တိုင်းနဲ့ဖြစ်စေချင်တယ်
ဟယ်။ မုန်တိုင်းက နင့်အပေါ် ဂရုစိုက်တယ်။ မျက်လုံးတွေ
က နင့်အကြောင်းပြောရင် တောက်ပနေတာပဲ”

“ငါတို့က မောင်နှမတွေပါဟယ်။ ဖွေးတဲ့မိတ်သာ
ကွဲတာ။ တစ်မိုးအောက်မှာ ကြီးခဲ့ကြတာ။ သံယောဇဉ် ရှိ
တာပေါ့”

“အမယ်လေး . . . သံယောဇဉ်မကပါဘူးဟယ်။
အတွေးချော်မနေနဲ့။ စဉ်းစားလိုက်။ ဟိုက နင့်ကို သား
မှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းပြီး ဒေါက်ကျကျ၊ ပြားကျကျ၊
လုပ်ကျွေးလိမ့်မယ်။ ခြေမသန်ပေမယ့် အားကောင်းပါတယ်
ဟဲ့။ ပြီးတော့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ နင့်အလိုကို ဖြည့်တာဆို

လည်း လွန်ရော”

“ဟုတ်တယ်။ မိမိတို့ပြောတာ မှန်တယ်။ အဲဒါ
ပြောစမ်းပါဦး။ နင့်စိတ်ထဲ မှန်တိုင်းက တကယ်မရှိဘူးလား။
အဲ့ပုန်းလုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ လူပျိုလှည့်ပွဲ
မဝင်ဘဲ ကောက်ရိုးပုံကြား ပြေးချိန်မယ်တော့ မကြုံနဲ့။ ရွာ
နာတယ်ဆိုပြီး ရွာထဲဝင်မရဘဲနေမယ်”

“ကောင်မတွေနော် . . . နားရှက်စရာတွေ။
မှန်တိုင်းသာကြားသွားရင် ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်းမသိဘူး”

“ကဲ . . . နေပြောညကြည့်၊ ရှေ့ပြော နောက်ကြည့်
တဲ့။ သေခဲဦးမယ်။ ကဲ . . . တို့တော့ သွားပြီဟေ့။
လျှော်စရာဖွတ်စရာရှိသေးတယ်”

မိမိတို့နှင့် သင်္ဃာတ ပြောပြောဆိုဆို ထပြေးကြ
သဖြင့် ဆောင်းရိပ်မှာ တားလိုက်ချိန်ပင် မရလိုက်ချေ။

ကျောဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်အခါ လမ်း
လျှောက်လာနေသော မှန်တိုင်းကို တွေ့ရသည်။

မှန်တိုင်းသည် ခြေတစ်ဖက် နှိမ့်နေ၍ လမ်း
လျှောက်တိုင်း ညွတ်ပက်ညွတ်ပက် ဖြစ်သွားသည်။

ဝေလီဝေလင်းဆိုသော်ငြား ဒီလိုလမ်းလျှောက်ပုံ
သည် တစ်ရွာလုံးတွင် မှန်တိုင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်
မို့ မှန်တိုင်းဆိုတာ သိ၏။

မှန်တိုင်းသည် အရှုပ်ရှည်ချင်လျက်နှင့် ခြေထောက်
ဒဏ်ရာက ရှိသွားသည်မို့ အပေါ်ပိုင်းရှည်ပြီး အောက်ပိုင်းတို
သည်။ ကြီးနှင်းသာ အချိန်မီ ကုသခွင့်ပေးခဲ့ပါက မှန်တိုင်း
သည် ခုလိုဘဝသို့ ရောက်ရှိမည်မဟုတ်ချေ။ ရွယ်တူများ
နှင့် တန်းတူ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်နိုင်ပေမည်။

ခုတော့ လယ်ထွန်ရာတွင် နွားနှင့်အပြိုင်ရုန်းနေရ
သည်။ သို့သော် ကြိုးစား၏။ ယခုတော့ ခြေထောက်နှင့်
မှန်တိုင်း အသားကျနေလေသည်။ သို့သော် ဆောင်းရိပ်
ရင်တွေက ခုထိ နာရတုန်း။

“ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးခင်းနေတာလဲ။ အခြေ
အနေက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကိုယ်နင် ငယ်သေး
တယ် မထင်နဲ့။ ကြီးမြင့်ရော”

မှန်တိုင်းက ဆောင်းရိပ်ကို နှမငယ်လေးတစ်
ယောက်ကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုမျိုး
နှင့် ဆူသည်။ ဆောင်းရိပ်သည် အဆူခံစေသော်လည်း
ကြည်နူးသည်။ စေတနာအဆူခံထိခြင်းမျိုးကို မနက်တိုင်း
ခံယူလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မှန်တိုင်းနှင့်က မနက်တိုင်း
တွေ့ရဖို့ မလွယ်ချေ။ အိမ်တွင် မအိပ်ရဘဲ လယ်ထဲတွင်
သာ အေးအေးချမ်းချမ်း အိပ်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်သုံးနှစ် ရှိသွား
ပြီ။ အဖြစ်အပျက်တွေက မနေ့တစ်နေ့ကလို ဆိုသော်ငြား

အချိန်ကာလက ကြာသွားခဲ့ပြီဆိုတာ အရွယ်က သက်သေ ထူနေ၏။

“ကြီးပြင့် ဖျားနေတယ်၊ မနေ့ညက ခေါင်းလျှက် လိုက်တာ ခေါင်းမခြောက်လို့တဲ့”

“ထမင်းချက်ပြီးပြီလား”

“အရက်ဆွမ်းချက်ရင်းတော့ ရောချက်ထားတာ ရှိတယ်။ နင်တိုက်ဆာလို့လား။ ငါ ခူးလိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ။ မခူးနဲ့တော့။ ငါ ခုပ်ပြန်မှာ”

“ဟင် . . . နေမသွားတော့ဘူးလား။ ထမင်း စားပါဦး”

“တော်ပါပြီ။ နေပါစေတော့”

မုန်တိုင်းက ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်သည်။

“ဆောင်းဝင်စပြုလာပြီ။ အအေးမိနေဦးမယ်။ မင်း လည်း ရေချိုးခေါင်းလျှက် ဆင်ခြင်ဦး”

“ငါ့ကို မပြောပါနဲ့။ နင်လည်း အစားအသောက် ကို ဂရုစိုက်ဦး။ ဂုတစ်လောက နှင် တောထဲပဲဝင်နေတယ်ဆို”

“မင့် ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘဌေးနိုင်ပေါ့။ နင့်ကို ပြောမရလို့တဲ့”

မှန်ပါသည်။ မုဆိုးသွေးပါသော မုန်တိုင်းသည် တောပျော်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မုန်တိုင်းရခဲ့သော တော

ကောင်များကိုလည်း ဆောင်းရိပ်တို့အိမ်က မကြာခဏ စား ကြရ၏။

မုန်တိုင်းသည် ကြပ်ခိုးတင်ပြီး မြို့ရောင်းဖို့ဆိုတာ မျိုး စိတ်ကူးထဲပင် ရှိပုံမရပါ။ မုန်တိုင်း တောကောင်ရလျှင် တစ်ရွာလုံး ဝမ်းသာသည်။ တစ်အိမ်ကို တစ်တုံးစီရရ တစ်ရွာလုံး လောက်ငုအောင် ဝေမျှသည်က မုန်တိုင်း၏ အကျင့်ဖြစ်သည်။ သားရေနှင့် ဦးချိုလို ခွာလိုဟာမျိုးသာ ရောင်းတတ်သည်။ ရရှိသောရောင်းရငွေကိုလည်း သုံးတာ မျိုး မတွေ့ဖူးချေ။ ဘယ်နားထားသလဲဆိုတာ ဆောင်းရိပ် ကိုယ်၌က မသိပါ။ သိချင်သော်လည်း မုန်တိုင်းက မှင် သေသေနှင့် ရှိသည်မို့ မမေးရဲချေ။ မိန်းမယူဖို့များ စုထား လေရောသလားဆိုတဲ့ အတွေးက ဆောင်းရိပ်ရင်ကို နာ စေသည်။ မိမိအတွက်များလားဆိုတာမျိုးကို စိတ်ကူးယဉ် ချင်သော်လည်း မယဉ်ရဲပေ။ ရှက်သည်။ မဟုတ်ခဲ့ရင်ဆို တာမျိုးကြောင့် မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။

သို့သော် မိန်းမများ၏အာရုံခံနိုင်စွမ်းကြောင့်တော့ ကြည်နူးမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

“ဆောင်းရိပ်”

“အင်း . . . ပြော”

ခေါင်းလျှက်ရည်ထုပ်များ ချခင်းရင်း ပြောသည်။

မုန်တိုင်းထဲမှ အသံပြန်တိတ်သွား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
မုန်တိုင်းသည် ဆောင်းရိပ်ကို ကျောပေးထား၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ မုန်တိုင်း”

နှစ်နှစ်ကြီးသော်ငြား ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ကို
မတပ်ဘဲ မုန်တိုင်းဟု ခပ်ရှင်းရှင်းခေါ်တာက အကျင့်တစ်ခု
ဖြစ်နေပါပြီ။

မုန်တိုင်းက တစ်ခုခုပြောချင်တာကို သိနေသည်။
ကျောပြင်သာမြင်နေရသော်ငြား ချီတံ့ချတံ့ဖြစ်နေမည့်
မုန်တိုင်း၏ မျက်နှာကို ဖမ်းမိသည်။ ထို့ကြောင့် မုန်တိုင်း
ဘာပြောချင်တာလဲဆိုတာ ပို၍သိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်
လုပ်လက်စကို အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ မုန်တိုင်းကိုသာ စိုက်
ကြည့်နေဖြစ်သည်။

မုန်တိုင်းသည် ဆောင်းရိပ်ဘက်သို့ မလှည့်ဘဲ
နောက်ကျောပေးရင်းဖြင့်ပင် တိုးကပ်လာသည်။ ပြီးနောက်
အထုပ်တစ်ခုကို ဆောင်းရိပ်ရှေ့ အသာအယာချသည်။

“လူပျိုလှည့်ပွဲ နီးလာပြီ။ ဒီတစ်ခါ အပျိုစာရင်း မင်း
ပါတယ် မဟုတ်လား။ ငါလည်း လူပျိုလှည့်မယ်”

ပြောပြီး တစ်ချိုးတည်းခပ်သုတ်သုတ်ပြေးတော့၏။

ရှက်သည်။ မုန်တိုင်း ရှက်နေမိသည်။ မျက်နှာ
သည် မီးနှင့်အမြိုက်ခံထားရသလို နီမြန်းနေသည်။ လက်

ရားတွေကလည်း တုန်ယင်နေသည်။

မိမိလုပ်ရပ်ကို ကျေနပ်သလို ခံစားမိသည်။
သို့သော် ထိုခံစားမှုက အပြည့်အဝကြီးမပျော်နိုင်ပေ။ ကျား
တစ်ကောင်နှင့် နပန်းလုံးရလျှင်ပင် ဒီလောက် ရင်ခုန်လိမ့်
မည် မဟုတ်ပါ။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ထုပ်ကို
မျက်နှာမကြည့်ဘဲ ပေးရတာပင် ရင်တွေပွင့်ထွက်လှမတတ်
ဖြစ်ရသည်။

ဆောင်းရိပ်က သူပေးလိုက်သည့် ပစ္စည်းကို
ကြိုက်ပါ့မလား။ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်တယ်ဆိုပြီး
စိတ်ဆိုးသွားလေမလား။

ဆောင်းရိပ်က စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ကို စကားမပြော
တော့ဘူးဆိုပါက လူပျိုလှည့်ပွဲကို ထာဝရစွန့်လွှတ်တော့
မည်ဟု သူ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ပိုပြီး ရင်ခုန်သည်။

ဆောင်းရိပ်ရှေ့မှာသာ ဘာမှမဖြစ်သလို မှင်
သေသေနှင့် ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း ခြံပေါက်ဝအကျော်
သို့ရောက်လျှင် အကွယ်ကို အားပြုပြီး ရင်ဘတ်ကို ဖိထား
မိသည်။

ဆောင်းရိပ်ထံသို့ ချောင်းကြည့်သည်။

ဆောင်းရိပ်သည် သူ ချန်ခဲ့သောအထုပ်ကို

“ဟယ် ... လုလိုက်တာ။ ဘယ်ကရလဲ”

မဝိုင်းရဲ့မျက်နှာက ပြောင်ချော်ချော်ဖြစ်သည်။
ဖြူဆူးလက်ရာမြောက်အောင် အချွန်ဖယ်ပြီး အလှပုံဖော်
ထားသည်။ တွဲလျောင်းကျနေသည်ဟု ဝံလက်သည်းများ
ဖြစ်၏။ ထိုဆံထိုးလေးကို ဆောင်းရိပ် သဘောကျလှသည်။
ထို့ကြောင့် ရသည့်နေ့မှစ၍ တစ်ချိန်လုံးထိုးထားခဲ့သည်။

ထိုဆံထိုးလေး မထိုးရမှစ၍ ခေါင်းပင်မလျှော်
ပါချေ။ ဆံထုံးကိုသာ ဦးထိပ်၌ မြင့်မြင့်ထုံးပြီး ဆံထုံးကို
ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ထိုးထားသည်။

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ ဘင်္ဂလားအစ်ကိုပေါ့။ ဟုတ်

ဘူးလား”

“ကောင်မတွေနော်။ မုန်တိုင်းက ရည်းစားမရှိသေး
လို့ ပေးတဲ့ဟာကို”

“ရှိလည်းပေးမှာပဲ။ ငါလည်း မုန်တိုင်းကို ကြိုက်
ချင်လိုက်တာ။ ကြည့်ပါဦး လှတာဟယ်။ ဘာနဲ့ဘယ်လို
လုပ်ထားမှန်း မသိဘူး။ ကြည့်ပါဦး ... ဝံလက်သည်းက
ဖြူနေတာပဲ။ တော်တော် အနုစိပ်တယ်။ နင် မကြိုက်ဘူး
ဆိုရင် မုန်တိုင်းကို ငါ့ဆီလွှတ်ပါဟယ် ... နော် ...
ယောက်မ”

“ဟယ် ... ဒီမိခိုင်း ပြောပြန်ပြီ။ ဆောင်းရိပ်
အသည်းတွေ နာကုန်ပါ့မယ်”

“သဇင်နော်”

ထိုသို့စကြသောအခါ အပျိုမလေး ဆောင်းရိပ်
သည် ရှက်သည်။ မျက်နှာများပင် နီမြန်းနေသည်။ ဒီလိုမှန်း
သိရင် ဒီဆံထိုးမထိုးထားပါဘူး ဟုပင် တွေးမိသည်။
သို့သော် မထိုးပြန်လျှင်လည်း မုန်တိုင်းလာပါက အထင်လွဲ
ဘွားမည်ကို စိုးကြောက်ပြန်သည်။

မုန်တိုင်းနှင့်အစုံရခြင်းကို ပျော်သည်။ ကြည်နူး
သည်။ ရှက်အားပိုသည်။ ရင်ခုန်သည်။ ကျေနပ်သည်။
မုန်တိုင်းပေးသော ဆံထိုးလေးကို ထိုးရတာပင် မျက်နှာကို

ကောက်မချင်တော့ပါ။ ရင်ကိုကော့ပြီး ခေါင်းကိုမော့ထားချင်သည်။ ဖြူဆူးနှင့်လုပ်ထားသော ဆံထိုးတွင် ဝံလက်သည်းများ တွဲလျောင်းကျနေခြင်းသည် အနုပညာဆန်လှသည်။ ဝံလက်သည်းနှင့် ဖြူဆူးကို မှန်တိုင်းက ဘာကြီးနှင့်ဆက်ခဲ့တာလဲ။ တွေးရင်း ရင်ခုန်ချင်လာသည်။ မှန်တိုင်းလိုလိုကြမ်းတစ်ယောက်က အနုစိပ်ဆန်ဆန် လုပ်ထားသောအရာကို လက်ဆောင်ရထားသောကြောင့် ပျော်သည်။

တစ်ရွာလုံးက ထင်ထားသလိုပင် မှန်တိုင်းနှင့် ဆောင်းရိပ်သည် မကြာခင် စုံတွဲဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

“လူပျိုလှည့်ပွဲကျ နင်က ဘာကျွေးမှာလဲ”

“သိသေးဘူး။ ကောက်ညှင်းပေါင်းရမလားပဲ။ နင်တို့ အိမ်ရော သင်”

“ငါက မုန့်ဖက်ထုပ်။ မိမိတိုင်းက မုန့်ဦးနှောက်ဆို”

“အင်း . . . ဦးနှောက်နဲ့ယှဉ်ရွေးရင် ငါ့ကိုရွေးကြဖို့ တစ်ခါတည်း ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လိုက်တာ။ ကြည့်ပါလား . . . မှန်တိုင်းလို ဉာဏ်မရှိလှပဲ ဆောင်းရိပ်လို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကို စောင့်နေတာ”

“မိမိတိုင်းနော် . . . ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘဲနဲ့။ အားအားရှိ ငါတို့ကိုပဲ လာကိုက်နေတယ်”

“ကိုက်စရာပေါ့ ဟဲ့ . . . ကြည့်ပါဦး လူပျိုလှည့်

ညတောင် မရောက်သေးဘူး။ ဘာပေးရ ညာပေးရနဲ့ . . . တို့များ ရဖူးပေါင်သော် . . .”

“ဘုန်းချင်း ကံချင်း ကွာတယ်လေ ဟယ် . . .”

ဆောင်းရိပ်သည် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ပြောလိုက်သောအခါ မိမိတိုင်းနှင့် သင်္ဃာတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“အံ့မယ် . . . အံ့မယ်”

“ခပ် . . . ခပ် . . . ခပ်”

အပျိုချန်းလေး၏ ရယ်သံသည် ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် လွင့်ပျံ့နေသည်။

“လူကြီး . . . လူကြီး”

လှေဆိပ်မှ ဦးပန်သည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပြေးဆာခဲ့သည်။ ဆောင်းရိပ်တို့ အုပ်စု ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးဖို့ ရွာတွင် မီးဘေးအန္တရာယ် စိုးရိမ်ရ၏။ ဘယ်အိမ်များ မီးလန့်ပြီးလဲဟု စိုးရိမ်သော အသင့်အနေအထားဖြင့် ရပ်ကြသည်။

“လူကြီး . . . လူကြီး”

ဦးပန်၏ ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ပေါ်မှ လူကြီး ဦးစောထူရော မီးဖိုချောင်မှ ကြီးမြင့်ရော နွားတဲအောက်မှ ဦးပုတုမိ ဖုတ်ယီးပျာယာ ပြေးထွက်လာကြသည်။

တော့မယ်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ ဆီလျှော့သုံးပါက ရာသီလည်စာ ပိုလျှင် မြို့တက် ရောင်းလို့ရ၏။ ထိုအခါ လူကြီးဝင်ငွေတိုးတာသိ၏။ အိမ်ရှေ့တော့ အိမ်နောက်မချမ်းသာဆိုသည့်စကားအတိုင်း လူကြီးက ကြွေးပိတော့ ဆောင်းရိပ်လည်း ဝန်ပိသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ”

ကရားအိုး အမည်းထဲမှ ရေခွေးကို ကရားအိုးအဖြူထဲသို့ လောင်းထည့်နေသည့် လက်ပင် တုန်ယင်သွားသည်။ အကြွေးရှင်မို့ ကြည့်ချင်စိတ်လည်း မရှိပါချေ။ ဆောင်းရိပ် နေလာသည့် သည်ဆယ့်သုံးနှစ်တာ ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် အကြွေးရှင် အိမ်လိုက်လာတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံး ကြားဖူးခြင်းဖြစ်၏။ လူကြီးအပေါ် ကရုဏာသက်မိသည်။ လူကြီးက မရှိမှန်းမသိ၊ ရှိမှန်းမသိဘဲ လူဖျိုလှည့်ပွဲတွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းဖြင့် ဖည့်ခံချင်နေမိသည့်စိတ်ကိုလည်း မလုံသလို ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကောတစ်ချပ်စာ လင်စန်းလေး မလာရသည်မင် လက်က ကတုန်ကယင်ရှိလှသည်။

“ဆောင်းရိပ် . . . နင် . . . ဆောင်းရိပ်မို့ တစ်ခါမှ မကြားဘူးသောအသံဖြစ်သည်။

ဆောင်းရိပ်သည် ရေခွေးစန်းကို ချရင်း အသံ

— ဖျူသော —

လာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဆောင်းရိပ် မျက်ဝန်းများ မှေးကျဉ်းသွားသည်။ သည်မျက်ဝန်းတွေကို ဆောင်းရိပ်သိနေသည်။ သို့သော် စဉ်းစား၍မရပါချေ။ တိုသောဆံပင်ကို အပြောင်ပင့်ထားသောကြောင့် နဖူးပြင်က ကျဉ်းသော်ငြား စမတ်ကျသည်။ ချွန်သောနှာခေါင်းသည် စင်းနေသောကြောင့် မျက်နှာသည် ခန့်ညားလှ၏။ မျက်လုံးထူထူနှင့် ထိုမျက်နှာကျသည် ဆောင်းရိပ်ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခဲ့သလို ခံစားရသည်။ နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာသည် ပါးလွှာပြီး မေးရိုးသည် ယောက်ျားပီသစွာ စွင့်ကားနေသည်။ ချောလိုက်တဲ့လူပါလားဟု စိတ်ထဲ ရေရွတ်မိသောအခါ အပျိုလေးစိတ်ထဲ မရိုးမရွှံ့ဖြစ်လာသည်။ ယောက်ျားပျိုကို ကြာကြာကြည့်ရသော သတ္တိမရှိသည့် ဆောင်းရိပ်သည် မျက်လွှာကိုချပြီး နောက်ဆုတ်လာခဲ့သည်။

“နင် . . . ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား”

အကြွေးတောင်းလာသူကို ဆောင်းရိပ်က ဘယ်တဘယ်လိုမှတ်မိရမှာတဲ့လဲ။ ရူးလိုက်တာဟု စိတ်ထဲ ရေရွတ်မိသော်လည်း တကယ်တမ်းတော့ ဘာမှမပြောလိုက်နိုင်ပါချေ။

“ငါလေ . . . ငါ . . . စောလူးလေ”

— ဖျူသော —

နောက်ဆုတ်နေသော ဆောင်းရိပ်၏ခြေလှမ်းများ တန့်သွားသည်။ မျက်လွှာချထားရာမှ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လှမ်းကြည့်မိ၏။ ထိုအခါတော့ သေသေချာချာမှတ်မိသွားသည်။ ငယ်စဉ်က အဲဒီမျက်လုံးတွေနှင့် ဆောင်းရိပ်ကို စကားများစွာပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမျက်လုံးတွေကြောင့်ပဲ ဆောင်းရိပ် ခင်ခိုရသည်။ ခုတော့ သူက စောလူးချာန် တဲ့လား။

“ဒါ . . . ဒါဆို . . . အကြွေးရှင်ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဆောင်းရိပ်၏စကားများက ကြောင်တောင်တောင် နိုင်လွန်း၍ အားလုံးမှတ်တက်သွားသည်။ ဦးစောလူသည် ကြောင်အမ်းနေရာမှ ပြုံးဖြဲဖြဲဖြစ်လာသည်။

“ဆောင်းရိပ်ရယ် . . . ကိုယ့်ဘကြီးကို အထင်သေးရန်ကောလား။ ဘကြီး အဲဒီလောက် မမွဲသေးပါဘူး သမီးရဲ့။ သမီးတို့ကို ကျွေးမွေးနိုင်လောက်တဲ့ အင်အား ရှိပါသေးတယ်”

ကြည့်စမ်း ပြုံးနေပါလိုက်တာ။ ဘကြီးရဲ့အပြုံးကို မမြင်ရတာ ခုဆို ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ။

“ဟုတ်ပါ . . . ရှာရှာကြံကြံ။ သူမို့တွေးတတ်တယ်”
ကြီးမြင့်ကလည်း မြည်တွန်လာသေးသည်။ မိမိခိုင်း

နှင့်သင်္ဇင်ကတော့ ပယောဂမကင်းသူမို့ ချောင်တွင်ကုပ်နေသည်။

“ငါ့သား ဒီလောက်လူကောင်ကြီးနေလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ မထင်တာအမှန်ကွယ်။ မင်းမေမေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်။ သားက ဖေဖေကို လွမ်းလို့ လိုက်လာတာ။ ဖေဖေ မလာတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီလေ။ စာမရောက်တာတောင် သုံးလလောက် ရှိပြီ။ နေများမကောင်းလို့လားလို့။ ကျောင်းလေး ခဏပိတ်တုန်း လစ်ထွက်လာတာ”

စောလူးက ချစ်စဖွယ်စကားဆိုသောအခါ ကြီးမြင့်မှာ တပြုံးပြုံးနှင့်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဦးပုတု . . . လာလေဗျာ။ သားကို မမှတ်မိသွားလား”

စောလူးက စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ သစ်ဇုတ်တိုကို မှေးတင်ကာ ငေးနေသော ဦးပုတုသည် ခေါင်းညိတ်လာသည်။ သို့သော် အနီးသို့တော့ မလာချေ။ ပြုံးပြဲ၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“မုန်တိုင်းရော ဖေဖေ။ မုန်တိုင်းက ဘယ်သွားနေသလဲ။ သား မုန်တိုင်းကို တွေ့ချင်တယ်”

“လယ်ထဲမှာကွယ်။ မုန်တိုင်းက တဲကို အိမ်မှတ်
ပြီး ခွဲမြဲနေတာ။ ရွာထဲ ပြန်ခေါ်လို့ကို မရပါဘူး”

ကြီးမြင့်စကားက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆိုသော်ငြား
ဆောင်းရိပ်ရင်ကိုတော့ နာကျင်စေသည်။ ရင်ထဲ ခံစားရရှိ
ထင်ရဲ့ ဆောင်းရိပ်မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဆောင်းရိပ်လို
ပဲ ဦးစောလူ၏မျက်နှာသည်လည်း မှန်သွား၏။

“ကဲ . . . သား ခရီးရောက်မဆိုက် နားဦး။ ရေ
ဆန်လာခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ပင်ပန်းရောပေါ့။ မနေ့ညက
ဘယ်မှာ အိပ်ခဲ့သလဲ”

“မသိဘူး။ ကျောက်တောင်တွေကြားမှာပဲ။ ဆိုင်
လေး တစ်ရောင်ရှိတယ်။ ကုန်းသာခေါ်သလား။ ကုန်းမြင့်လား
မသိဘူး”

“ကဲ . . . ကဲ . . . သွားနားဦး။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ
လောက် အိပ်လိုက်ရင်တော့ အပန်းပြေမှာပါ”

“သား . . . မပန်းဘူး ဖေဖေ။ ပျော်တယ်။ ဒီလို
သားလာတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ မေမေ့ကို ဂျီ
တိုက်နေတာလည်း ကြာပြီ။ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်မှ ပြန်ရမယ်
ပြောလို့ မနည်းအောင့်အီးသည်ခံနေရတယ်။ အရီးတွေ
ကျိုးကုန်တော့မယ်။ အူတွေလည်း ခြောက်နေပြီ။ အန်တီ
မြင့် ဆာရီလဲ”

•—•—•—•—•

“ရှိပြီတော် . . . ရှိပြီ။ မနေ့က မုန်တိုင်းက ငှက်
ကိုင်းထောင်တာ မိလို့ ငှက်နှစ်ကောင် လာပို့ထားပါ။
ခြောက်ခြောက်လေး ကင်ထားတာရှိပါ”

“ကြိုက်တယ်။ မီးနဲ့ပါတဲ့ အကင်မျိုး မစားရတာ
ကြာပြီ”

“မနင်းက ကင်မကျွေးဘူးလား”
“ကျွေးပါတယ်။ ဂစ်ကင်တွေချည်းပဲ။ မစားချင်
ဘူး”

“ဘာလဲ . . . ဂစ်ကင်က”
“ဓာတ်နဲ့ကင်တဲ့အသားကိုပြောတာ။ သားက
အန်တီမြင့် ကင်ပေးတဲ့ မီးလင်းဖိုက အသားပဲလွမ်းတာ”

“အမယ်လေး . . . အမောပြေလိုက်တာနော်”
“ကဲ . . . တက်တော့မယ်။ ခဏနေမှ ဆင်းလာ
မယ်။ ဆောင်းရိပ် . . . ငါ နင့်ကို ပေးစရာပါတယ်နော်”

ဆောင်းရိပ် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘာ
ကြောင့် ခဏ ခဏ ဒီရင်က ထိတ်နေရမှန်းမသိချေ။
ပြီးတော့ ဆောင်းရိပ်ကိုကြည့်သွားသော စောလူး၏မျက်လုံး
များသည် ဆောင်းရိပ်ကို တစ်ခုခုအသိပေးလိုက်သလို
ခံစားရ၏။

ဆောင်းရိပ် မနှစ်သက်ပါချေ။ စောလူးနှင့်ဝေး

•—•—•—•—•

သွားကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ မှတ်ပင် မမှတ်မိတော့ပါ။ ခုမှ တွေ့တွေ့ချင်းပင်ရှိသေး။ ဆောင်းရိပ်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြသွားသောကြောင့် စောလူးက ရဲတင်းလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

ပြီးတော့ စောလူး၏စကားများသည် စီးပိုးသည်ဟု ထင်သည်။ လူကြီးသူမတွေရှိသည့်ကြားမှ ဆောင်းရိပ်ကို ပေးစရာရှိသည်ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာမျိုး ဆောင်းရိပ် မကြိုက်ပေ။ လူကြီးများကိုလည်း မထင်မဲ့မြင် ပြုရာရောက်ပြီး ဆောင်းရိပ်၏ ဣန္ဒြေကိုလည်း ပျက်ရယ်ပြုရာ ရောက်သည်။

“ကဲ . . . ဆောင်းရိပ်ရေ မတောင်ပေါ်ပြေးဦးမာ။ မင်းသူငယ်ချင်းအတွက် အသီးအရွက်လေး လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ကောက်ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုသာပြောလိုက်နိုင်သည်။ အမှန်တကယ်တော့ ဒီနေ့ ဆောင်းရိပ်တို့အုပ်စု တောင်ပေါ်တက်မည့် အစီအစဉ် မရှိချေ။ ဆောင်းရိပ်က ဟုတ်ကဲ့ဆိုတော့လည်း ကျန်နှစ်ဦးလည်း ဆောင်းရိပ်နောက်သို့ မညည်းမညူလိုက်လာရပြန်သည်။ ပလိုင်းလေးတစ်ယောက်တစ်လုံး လွယ်ကာ လှုပ်ရွလှုပ်ရွ တောင်ပေါ်ရောက်လာပြန်သည်။

— မျှော်လင့် —

“မြင်းခွာနတ်မှ ထင်တယ်။ မြင်းခွာရွက်နုပြီလား”

“နောက်မှနတ်ပါဟယ်။ ဟိုချုံစပ်က ဟင်းပြင်းရွက်တွေ နုပြီကွ။ ဟင်းပြင်းနဲ့ မျှစ်ချည်သာဆို ကိုမြို့အသားလျှာလည်သွားစေရမယ် . . . ဟုတ်ဘူးလား ဆောင်းရိပ်”

“သိပါဘူးဟယ်။ လည်လည် မလည်လည်”

“ဟဲ့ . . . ဆောင်းရိပ်”

မဝိုင်းနှင့် သဇင်က ဆောင်းရိပ်လက်မောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက် တွဲခိုလာသောအခါ ဆောင်းရိပ်သည် သိလိုက်ပါပြီ။ စောလူးအကြောင်းမှလွဲ၍ ရှိနိုင်ရော့လား။

“သူက ချောတယ်နော်။ မင်းသားကျနေတာပဲ။ ရွာထဲ သတင်းကြီးတဲ့လူကြီးက တစ်ယောက်တည်းသော မျိုးဆက်ပေါ့”

“အကောင်ကြီးမြင်တာတောင် နင်တို့က အရိပ်လိုက်ရှာချင်သေးလို့လား”

“အပြောနဲ့အကြည့်တော့ ရဲသား။ ငါတို့သာ နင့်နေရာမှာဆို နှလုံး မြေခလောက်တယ်”

မိဝိုင်းပြောလည်း ပြောစရာပင်။ စောလူးသည် ငယ်ငယ်တုန်းကလို မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်လေးမဟုတ်တော့ပဲ အကြည့်ရော၊ အပြောပါ ရဲတင်းလာ၏။

“ဟဲ့ . . . မပြောကောင်းမဆိုကောင်း အဲဒီအကောင်

— မျှော်လင့် —

က နင့်ကိုများ ကြိုက်နေသလား မသိဘူး”

“လွဲပါစေ ပယ်ပါစေတယ်။ တို့သူငယ်ချင်း ဆောင်းရိပ်အတွက် မဦးမချွတ်ဟယ်။ အဲဒီအကောင်က မြို့သား။ မြို့သားဆိုတဲ့ အမျိုးက ဖွေလိုက် ရှုပ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ ပြီးတော့ လူကြီးကတော် ဒေါ်နင်းရည်သတင်း နင်လည်း မသိတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ပြီ . . . ကြိုက်ခဲ့ရင် လည်း ပြန်မကြိုက်နဲ့။ ငါတော့ နင့်ကို မုန်တိုင်းနဲ့ပဲ သဘော တူတယ်။ မုန်တိုင်းကိုပဲ လက်ခံ။ မုန်တိုင်းက နင့်ကို ဘယ် လောက် ချစ်ထားလဲ”

“တော်ပါတော့ဟယ်။ နင်တို့ကလည်း မုန့်ဆီ ကြော်က ဘယ်မှာနေမုန့်မသိဘူး”

“ဘယ်မှာမှမနေဘူး။ အဲဒီပုန့်ပြားကြီးက နင့်နှုတ်ခမ်း နားရောက်နေပြီ။ ဘာမှမပူနဲ့။ လူပျိုလှည့်ပွဲမှာ မုန်တိုင်းက နင့်ကိုပဲ ရွေးမှာ”

မိပိုင်းစကားကြောင့် ဆောင်းရိပ် လှစ်ခနဲ ပြုံးမိ သည်။ မုန်တိုင်းအကြောင်းတွေ့ရရင် ဆောင်းရိပ် ပျော် သည်။ ကြည်နူးသည်။ အရာအားလုံးပြည့်စုံနေသလို ခံစား ရသည်။ မုန်တိုင်းက အများမြင်သာအောင် မိမိအပေါ် ကောင်းမပြတတ်ပေမယ့် မသိမသာလေး မိမိလိုအပ်ချက် ကို ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သည်။

— သို့သော် —

ဆောင်းရိပ် မှတ်မိပါသေးသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ဖြစ်သည်။ အပျိုဖြစ်စဉ် ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်ရသည်တွင် ဆောင်းရိပ် အိပ်ရာ ထဲ နှစ်ရက်လဲခဲ့ရသည်။ ရေကြက်ကို ကြပ်တင်စားရင် အကိုက်အခဲပျောက်တယ်ဟု ကြီးမြင့်က ဆိုသည်ကို မုန်တိုင်းက မထင်မှတ်ဘဲ ကြားသွားသည်ထင်ရဲ့။ မုန်တိုင်း သည် နှစ်ညတိတိ တဲမှ ပျောက်သွားသည်။

နှစ်ရက်မြောက်၍ မုန်တိုင်းပြန်လာချိန်၌ ရေကြက် တစ်ကောင်က အမွေးမနုတ်ရသေးဘဲ ကိုင်လာပြီး နှစ် ကောင်တော့ ကြပ်တိုက်ပြီးသား ပါလာ၏။

ဆောင်းရိပ် ရှက်အားပိုခဲ့ရသည်။ သို့သော် မုန်တိုင်းက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့သောကြောင့် နေသာ ထိုင်သာတော့ရှိသား။

“ဆောင်းရိပ် ဘာတွေငေးနေတာလဲ။ နင် ကောက် နေတာ ဟင်းပြင်းရွက် အရင့်ကြီး”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟုတ်သားလဲ”

ဆောင်းရိပ်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် သစ်ကိုင်း တို့ဆွဲလိုက်ရာ ဟင်းပြင်းရွက်အကိုင်းသည် ညွတ်ကျလာ၏။

“ဟဲ့ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီမိန်းမ မဟုတ် တော့ပါဘူး။ မုန်မုန်ပြောစမ်း . . . မုန်တိုင်းလား။ ဟိုလူကြီး

— သို့သော် —

သား စောလူးဈာန်လား”

“ဟယ် . . . နင်တို့ကလည်း မဟုတ်တာတွေ ပြောရောမယ်။ ဘာမှန်းမသိဘူး”

ဆောင်းရိပ်က ရုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲသည်တွင် သာဇင်နှင့် မိမိတို့က ပြုံးစိစိလုပ်နေကြသည်။

“အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသားနော်။ သူ ရွာကို သတိရလိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးဝမထင်ဘူး။ ငါတို့တွေတောင် သူ့ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေပြီ”

ဆောင်းရိပ်သည် ဟင်းပြင်းရွက်နုများကို ပလိမ်းထဲ ထည့်ရင်း ပြော၏။

“ဟုတ်ပါ။ တို့တွေရောပဲ။ လူကြီးကတော်နဲ့သား တော်မောင် စောလူးဈာန်က တို့ရွာရဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ဒီလို အရှင်လတ်လတ်ကြီးတွေရဲ့ စိတ်တောင်မကူးဘူး။ လူကြီးကတော်က စိတ်ဆိုးသွားတာဆို။ ဘယ်တော့မှ ရွာကို ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ပြောသွားတာဆို”

ဆောင်းရိပ် ပြန်မဖြေဘဲ ဟင်းပြင်းရွက်နုကိုသာ တစ်ရွက်ချင်း ခြေထည့်နေသည်။

“သူက ဘာလုပ်ဖို့ ပြန်လာတာလဲ မသိဘူးနော်။ ဆောင်းရိပ် . . . နင် သိလား”

“ဟင့်အင်း . . . မသိဘူး။ သူ့အဖေကို သတိရလို့

နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်သလောက်လည်း ဟုတ်မှာပါ။ နင့်ကို သူက ဘာပေးမှာလဲ မသိဘူး။ ငါတို့ကိုလည်း ပြဦးနော်။ ငါတို့လည်း ရောယောင်အားကျရတာပေါ့”

အမှန်ပြောရလျှင် စောလူးပေးမည့်ပစ္စည်းကို ဆောင်းရိပ် မလိုချင်ပါ။ ဝန်လေးသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပီကောရောင်စုံပေးလျှင်လည်း မစားချင်တော့ပါ။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဆောင်းရိပ်က ချိုသောအရသာကို မကြိုက်တော့ လို့ပဲဖြစ်၏။

ဆောင်းရိပ် ကြိုက်တာက ဝေသာထဲမှ မှန်တိုင်း ယူလာသော သတ္တုတံသီးမှည့်နှင့် ဥသျှစ်သီး၊ သတေသီး ချဉ်တို့ကိုသာ ဆားနှင့် ငရုတ်သီးရော၍ တိုစားချင်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဟဲ့မှာ တောအုန်းခေါင်း သွား ချိုးရအောင်”

မိမိတို့၏ဝကားကြောင့် အတွေးစများ ပြတ်တောက် သွားသည်။ မိမိတို့ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထိုးထွက်နေသော တောအုန်းပင်များကို တွေ့ရသည်။ အပင်ကို တူးလှန်ပြီး အနုပိုင်းကိုသာ ချိုးယူကြသည်။ စား မြှောင်တစ်ချောင်းနှင့်ဆိုသော်ငြား ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ခက်တွင်းမှာပင် ပြီးစီးသွား၏။

တောအုန်းသုံးပင်ကို အညီအမျှ တစ်ယောက်
တစ်ချောင်းစီ ခွဲဝေယူသည်။

“ရော့ . . . ဆောင်းရပ်တို့အိမ်က အိုးစားကြီး
တယ်။ ကြီးတဲ့အချောင်းကို ယူ။ ဟိုဘက်မှာ ကန်စင်းတော
ရှိတယ်။ ကန်စင်းသွားကောက်မယ်ဟယ်။ တောအုန်းခေါင်း
ဆန်လှော်ဟင်းကို ငါးလမြေကြပ်တင်လေးနဲ့ ကန်စင်းလို့
ခတ်လို့သာ ချက်ကျွေးလိုက်လို့တော့ ဟိုမြို့သား လျှာလည်
သွားစေရမယ်”

မိမိဝိုင်းက သွားရည်ကျလောက်အောင် အပြော
တတ်သည်။

“သူက မြို့သားမဟုတ်ပါဘူး။ သူလည်း ငါတို့ ရွာ
သားပါပဲ။ မြို့သွားနေလို့သာပါ”

ဆောင်းရိပ်က ခပ်အေးအေးပြောသည်။ ဆောင်း
ရိပ်၏ စကားကို သဇင်က သဘောတူပုံမရချေ။ မျက်နှာ
ရှုံ့မဲ့နေ၏။

“လူကြီးကတော်က မြို့သူဆို။ မြို့သူက မွေးမှ
တော့ မြို့သားပေါ့ဟဲ့။ အတင်းစွတ်စက်ပြီး ဖွန်ကျိုင်းသား
ဖြစ်စေချင်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

သဇင်၏စကားက အနည်းငယ်ကြမ်းသည်။ လေ
ယူလေသိမ်းအရ ဆောင်းရိပ်ကပဲ စောလူးကို ကြိုက်ချင်

—ရွှေသော—

သယောင် စကားရိပ်သန်းလာသည်။

ဆောင်းရိပ် မကျေနပ်ပါချေ။ စောလူးကြောင့်
မိန်းမမာနထိခိုက်ရသည့်အတွက် မကြိုက်ပါ။ သဇင်၏
စကားကို မကြိုက်ခြင်းမှန်သော်လည်း ဆောင်းရိပ်၏အိမ်သို့
သည် . . .

—ရွှေသော—

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီလိုအရသာမျိုး စားဖို့ အိပ်မက်မက်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ဆေးမပါ တဲ့ တောဟင်းရွက်၊ အချိုမှုန့်မပါတဲ့ သဘာဝဟင်း၊ မွှေး ကြိုင်တဲ့ ဒီဆန်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်၊ အကျက်ကင်ထား တဲ့ ဒီငှက်ကင်လေး။ မြစ်ကြီးနားကိုတောင် မပြန်ချင်တော့ ဘူး”

စားပြီးသားပန်းကန်များ ဆေးနေသော ဆောင်း ရိပ်နားသို့ ရောက်လာပြီး ဆောင်းရိပ်ကြားအောင် ရည်ရွယ် ပြီး ပြောနေသောစကားဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆောင်းရိပ် သည် မကြားလေဟန်ပြုကာ စတီးပန်းကန်ပြားများကိုသာ

တဝှမ်းဝှမ်းဖြင့် ဆေးကြောနေလိုက်သည်။

“ဟွန်း . . . ရာသီဥတုက အေးတယ်နော်။ မကြာ ခင် စပါးပေါ်တော့မှာပဲ”

ဆောင်းဦးမှာ တောင်ပေါ်စပါးတွေ ရိတ်သိမ်းပြီဆို တာ မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲ အဝိုစကားတွေပြောနေ သောကြောင့် စောလူး၏စကားများကို ဆောင်းရိပ် အရေး မလုပ်ဖြစ်ပါ။

“ကောက်သစ်စားပြီးမှပဲ ပြန်တော့မယ်။ မွှေးစာယ် လေ။ ဟိုမှာနေရင် ကောက်သစ်စားရဖို့ မလွယ်ဘူး။ မေမေ က ဆန်ဟောင်းပဲကြိုက်တယ်လေ။ ဆန်သစ်က စေးကပ် လို့တဲ့။ ငါးကြပ်တင်လည်း စားချင်တယ် ပြောတယ်”

ရောက်တည်းက အစားအသောက်အကြောင်း ချည်းသာ ပြောနေသော စောလူးကို ဆောင်းရိပ် ရင်ထဲ အချဉ်ပေါက်နေသည်။ သူ မလုပ်ရတိုင်း စားမယ် သောက် မယ်ချည်း ဖြစ်နေ၏။

“လူပျိုလှည့်ပွဲနီးပြီနော်”

ပန်းကန်ဆေးနေသော ဆောင်းရိပ်၏လက်သည် ခပ်တန်သွားသည်။

ကြီးမြင့်ရော၊ ဦးပုတုပါ အနားတွင်မရှိ၍ ဆောင်း ရိပ်၏ လုပ်ရပ်ငြိမ်ကျသွားခြင်းသည် အထူးပင်သိသာသည်။

“ဒီနှစ် နှင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီနော်”

စောလူး၏စကားသည် ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်း မသိပါ။ သို့သော် မှန်းဆမိတာတော့ ရှိ၏။ ဆောင်းရိပ် ရင်ခုန်ချင်လာသည်။ စောလူးက ဆက်ပြောလာမည့်စကားကို မကြားရဲတော့သလို စိတ်ထဲ မရိုးမချဖြစ်နေသည်။

“နှင်နှစ်ငါ့နဲ့က မွေးနှစ်အတူတူပဲ။ ငါ လူပျိုလှည့်ပွဲ အမေ့ပြန်လာတာ”

ရင်ထဲ ထိတ်စနဲဖြစ်သွားသည်။ စိတ်တွေလည်း ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွားသည်။

“ငါက အခု ပထမနှစ်ဖြေပြီးပြီ။ နောက်နှစ်နှစ်ဆို ကျောင်းပြီးပြီ။ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ရရင် လက်ထပ်လို့ရပြီ။ လက်ရှိ လက်မထပ်နိုင်သေးပေမယ့်လည်း ခြေလှမ်းဆိုတာ နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး”

“နှင် လူပျိုလှည့်မလို့လား”

ဆောင်းရိပ်က စတင်၍ မေးခွန်းထုတ်သည်။

ဆေးလက်စပန်းကန်များကို ထားပြီး လက်တွင် ဆပ်ပြာများနှင့်ပင် စောလူးထံ လှည့်လာ၏။

“နှင်ပြောင်းလဲသွားတယ် ဆောင်းရိပ်။ အမှန်က ငါ ထင်ထားတာ။ နှင် ငယ်တုန်းကလိုပဲ။ ငါ့ကို ခင်ဦးမယ်လို့၊ ပြီးတော့ ဖော်ရွေဦးမယ်ထင်တာ။ ငါ့ကို ကြိုတဲ့လူ ဖြစ်

မယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကောင်းပါတယ်။ ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာပေါ့”

“နှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“မျက်လုံးတွေကတော့ ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ။ ငါ ပုံဖော်ခဲ့တဲ့ပုံနဲ့ နည်းနည်းလေးကွဲနေတယ်။ နှင့်ကို ငါက အဲဒီလောက်ကြီး ဆံပင်ရှည်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး”

ပြောရင်လည်း ပြောစရာပင်။ ဆောင်းရိပ်၏ဆံပင် ဒူးကွေးထိရှည်၏။ ဆံပင်သည် အနက်ရောင်မပေါက်ဘဲ ဖိတ်တုန်းရောင် ရွှံ့နေပြီး ဖြောင့်စင်းနေ၏။ ဆောင်းရိပ် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆံပင်သည် အထူးခြားဆုံးဖြစ်သည်။ ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိသော သဘာဝဆံပင်သည် စက်ဆွဲဆံပင်များထက် ပို၍ တင့်တယ်သည်။

“ပြီးတော့ အဲဒီလောက်အရပ်ရှည်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

ထိုအခါမှ ဆောင်းရိပ် သတိပြုမိသည်။ ဆောင်းရိပ်၏ အရပ်သည် မှန်တိုင်းနှင့်တန်းတူဖြစ်၏။

“အသားအရေကတော့ နှင်က ငယ်ကတည်းက လှပြီးသားပါ။ နှင့်နှုတ်ခမ်းတွေက စူထော်နေတာလွဲလို့ အရာအားလုံး ပြည့်စုံတယ်”

ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က ထိုသို့ပြောလာ၍

ရှက်သည်။ သို့သော် မိမိအလှကို ချီးမွမ်းနေခြင်းဖြစ်၍ ပျော်သည်။

“ရော . . . ဒါ . . . ဝဲ့ရဲလက်ဆောင်”

လှပသော အထုပ်ကိုမေး၏။ ဆောင်းရိပ် ယူရမလို မယူရမလို ဖေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။

လူပျိုလှည့်ပွဲနီးပါက လူပျိုလှည့်မည့် ယောက်ျားလေးသည် မိမိနှစ်သက်သည့်မိန်းကလေးအား အရိပ်အမြှောက်အဖြစ် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးတတ်ကြသည်မှာ ဖွန်ကျိုင်၏ အစဉ်အလာဖြစ်သည်။ ဆိုလိုရင်းက ကြုံပြီးစဉ်းစားနိုင်ရန် ဖြစ်၏။

ဒီမိန်းကလေးတွင် သက်ဆိုင်သူ ရှိမရှိဆိုတာ ထိုနေ့၌ပေါ်လွင်သည်။ သက်ဆိုင်သူမရှိပါကလည်း တံဆိပ်ခတ်နိုင်ရန် ဖော်ကျူးကြသည်။

ဖွန်ကျိုင်တွင် စည်းကမ်းတော့ တစ်ခုရှိ၏။ အပျိုဖော်ဝင်ချိန်ကို ဆယ်ရှစ်နှစ်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

မိန်းကလေးများသည် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်မှ အပျိုလုပ်ခွင့်ရှိသည်။ လူပျိုလှည့်ပွဲတွင် ထိုင်ခွင့်ရှိသည်။ လူပျိုလှည့်ပွဲထိုင်ဖူးသည့်မိန်းကလေးမှ လက်ထပ်ခွင့်ရှိသည်။

အကယ်၍ လူပျိုလှည့်ပွဲမထိုင်ခင် လက်ထပ်သော မိန်းကလေးသည် မိန်းမပျက်အဖြစ် အရပ်က

သတ်မှတ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးမျိုးကို အရောတဝင်လည်း ခလုပ်ကြတော့။ မပေါ့မပါးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးနှင့် ဖြစ်သလိုနေသည်ဟုဆိုကာ တံတွေးခွက်ထဲ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် နေရသည်။

ဖွန်ကျိုင်၏လူပျိုအပျိုဘဝသည် ရိုးရှင်းလှသည်။ အများရှေ့တွင် ချစ်စကားဆိုပြီး အများရှေ့တွင်သာ ချစ်ကြရသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် ချစ်ခွင့်မရှိချေ။ ချိန်းဆိုခွင့်မရှိချေ။ ချိန်းဆိုခြင်းကို သိရှိပါက တစ်ယောက်စကားနှင့် တစ်ယောက် တစ်ရွာလုံးနဲ့သွားပြီး အများ၏ကျင့်ထားခြင်းတို့ ခံရသည်။

အကျဉ်းမခံနိုင်ပါက ချက်ချင်းလက်ထပ်လိုက်ဖို့မှ လွဲ၍ အခြားဖြေရှင်းစရာနည်းလမ်းမရှိချေ။

ထိုသို့သော စည်းကမ်းချက်ထဲ နေလာရသော အပျိုလေးများ၏ ဘဝသည် သန့်စင်၏။ အရှက်အကြောက်ကြီး၏။ ရိုးသား၏။ ယောက်ျားသားတစ်ဦးကို မျက်လုံးချင်း ဆုံ၍ မကြည့်ဝံ့ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆောင်းရိပ်သည် မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသော စောလူး၏မျက်လုံးများကို ရှောင်ဖယ်နေမိသည်။

“ငါ ဒီမှာထားခဲ့မယ်နော်။ ငါ ဝယ်ခဲ့တာကို နှင်

နှင်းစက်တို့သည် နီဝင်ဘက်ကို စိတင်စိန်ခေါ်လိုက်
၏။ တောတောင်သဘာဝကြောင့် ဖွန်ကျိုင်းဆိုသော ထိုလျှို့
မြောင်ထဲတွင် စိမ့်ပြီး အေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် နေဝင်
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မီးပုံလေးများ ဖိုကြရသည်။

နေမမြင်ရသောနေ့ပင် စိပ်လာပါပြီ။ မကြာခင်
ကာလ၌ အရိုးခိုက်အောင်အေးပါတော့မည်။

လွန်ခဲ့သောခြောက်နှစ်ကဆိုလျှင် ရေခွက်ထဲမှ
ရေများပင် ခဲကုန်သည်ထိ အေးသည်။ ဆီးနှင်းများလည်း
ကျ၍ စိုက်ပျိုးသီးနှံများ ရှုံးခဲ့ရသည်။ သို့သော် နောင်နှစ်များ
၌ ထိုသို့အေးခဲခြင်းသည် ဖွန်ကျိုင်းသို့ရောက်မလာပါတော့

ချေ။ ဤနေ့သည် လူပျိုလှည့်ညဖြစ်သည်။

မီးလင်းဖိုနံဘေးတွင် စားဖွယ်များ စုံလင်လှ၏။
တောင်ယာဖက်များနှင့် ထုပ်ထားသော ကောက်သစ်
ထမင်းထုပ်များလည်း အပုံလိုက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဟင်းက
တော့ များများစားစား မဟုတ်လှပေ။ ဆီမပါဘဲ ချက်ထား
သော ငါးအစပ်ချက်နှင့် ဆီအနည်းငယ်နှင့် အရောင်မပါဘဲ
ချက်ထားသော ကြက်သားတို့သာ ဖြစ်သည်။ တော
ငှက်ပျောဖူးထောင်းလေးနှင့် တောအုန်းဟင်းရည်တစ်ခွက်
ပါ ထပ်ဖြည့်လိုက်သောအခါ စားဖွယ်သည် စုံလင်လှပ
သွားတော့သည်။

သည်အပြင် အပျိုများ အိမ်မှပေးထားသော
သရေစာများလည်း စုံလှသည်။ ရွှေထမင်း၊ ကောက်ညှင်း
ပေါင်း၊ မုန့်ဖက်ထုပ်၊ မုန့်ဦးနှောက်၊ မုန့်ဆမ်းနှင့် တို့ဟူး
ကြော်တို့က လိုက်ဖက်ညီလှသည်။

မီးပုံကြီးက နှစ်ဖိုဖြစ်သည်။ ရွာထိပ်သောင်ပြင်မှာ
မို့ နေရာထိုင်ခင်းသည် သာယာလှ၏။ ကညင်ဆီမီးတိုင်များ
တိုလည်း လင်းလင်းကျင်းကျင်း ထွန်းညှိထားသည်။

ဗူးခါးခွက်များနှင့် ရေကရားများသည်လည်း ရွာရှိ
လူစွေဟု ခေါ်ရလေမလား တန်းစီထားသည်မှာ အရောင်း
ပြခန်းလား ထင်ရလောက်သည်။

ထား။ သူ့အရှေ့မှာ ဖိုးသီ ဝင်ထိုင်မှ သူ လက်ခံမယ်”

“ဟုတ်ပါ။ မနှစ်ကပွဲမှာ ညှိသွားတာ။ သူက လှတော့ တောင်ပိုင်းသား မောင်မောင်က သူ့ရှေ့ထိုင်တယ်လေ။ သူက စကားလက်ခံမပြောဘူး။ အပျိုပွဲမတက်ခင် တည်းက အပျိုလုပ်နေတာ။ ရွံ့ဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီမှပဲ သိတော့တယ်”

ဆောင်းရိပ်နောက်၌ အတင်းတုတ်နေသူ နှစ်ယောက်ကို ဆောင်းရိပ် ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်အုံနှင့် အစောဖြစ်၏။

ခင်အုံနှင့် အစောသည်လည်း ရွာ၌ အချောအလှစာရင်းထဲ ပါသည်။ ဆောင်းရိပ်နှင့် သက်တူရွယ်တူများ ဖြစ်ကြ၍ ဒီနှစ်မှစပြီး လူပျိုလှည့်ပွဲတက်ရသည်။ ပြောနေဆိုနေပုံအရတော့ ရည်းစားမရှိသေးကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။

ဆောင်းရိပ်တို့ရွာ၏လေသည် လူပျိုလှည့်ပွဲ၌ အပျိုတွေကို အစွန့်ထုတ်လေ့ရှိသည်။ အပျိုများက မီးပုံဘေး ဝိုင်းထိုင်နေသည်။ လူပျိုများက ဝိုင်းထိုင်နေသော အပျိုများကို ကြည့်ပြီး ကြိုက်သည့်အပျိုရှေ့ ဝင်ထိုင်ခွင့် ရှိသည်။ သို့သော် မိမိထိုင်လိုက်သော အပျိုသည် ရည်းစားရှိပါက စကားပြန်မပြောချေ။ ရည်းစားမရှိပါက ထိုင်လာသော လူပျိုကို ဈေးဦးပေါက်အဖြစ် စကားပြန်ပြောပေးရ

သည်။

ရည်းစားလည်း မရှိပါပဲ စကားပြန်မပြောသော အပျိုသည် အရပ်က အတင်းစကားဆိုခြင်းကို ခံရ၏။

ထိုပွဲ၌ သတ်မှတ်ထားသော စုံတွဲသည် ရာသက်ပန်အတည်ဖြစ်၏။ တံဆိပ်တုံးနှိပ်လိုက်သည့်နယ် ခိုင်မာ၏။ ထို့ကြောင့် လူပျိုလှည့်ညသည် အပျိုဖော်ဝင်စများ၏ ရင်ခန့်ရသောနေ့ရက် ဖြစ်သည်။

“ဦးလူမုန်းသမီး အစော”

အစောသည် ခြုံပဝါအစိမ်းလေးဖြင့် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်သွားပြန်သည်။

မိဝိုင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှား၍ထင်သည်။ ဆောင်းရိပ်လက်ကိုကိုင်လာသည်။ မိဝိုင်း၏လက်ဖျားလေးသည် တုန်ယင်နေသည်။ အေးစက်နေသည်။ ဆောင်းရိပ်သည် မိဝိုင်း၏ လက်ဖျားကို နွေးထွေးစွာကိုင်ပြီး လူပျိုများရှိရာဝိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မုန်တိုင်းကို မတွေ့ရချေ။ ဘာလုပ်နေလို့များ မရောက်လာသေးတာလဲ။ ဒီနှစ် လူပျိုလှည့်ပွဲ မုန်တိုင်းလာမည်ဆိုတာ ဆောင်းရိပ် သိ၏။ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်မလာသေးတာလဲဟု ရင်တမမဖြစ်ရသည်။

“ဦးကောင်းသမီး မိဝိုင်း”

မိဝိုင်းသည် တုန်ယင်စွာပင် ခြုံပဝါဆင်စွယ်ရောင်

ကို ခေါင်းမှစ၍ ခြုံပြီး ထွက်သွားသည်။

ဆောင်းရိပ်ရင်မုန့်မြန်လာသည်။ မကြာခင် မိမိ အလှည့်ရောက်လာပေတော့မည်။ မုန့်တိုင်းက ဘယ်ရောက် နေတာလဲ။

“ဦးစံဦးသမီး သခင်”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပျိုများ ကုန်စပြုလာပါပြီ။ ဆောင်းရိပ် သိထားသည်က ဆောင်းရိပ်အပါအဝင် စုစုပေါင်း အပျိုဆယ့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လူပျိုများ ဝိုင်းကို ပြန်ကြည့်သည်။ မုန့်တိုင်းကို မတွေ့ရချေ။ ဆောင်းရိပ်သည် ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ မုန့်တိုင်းလာမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ မျှော်လင့်ထား သည်ဆိုတာထက် ယုံကြည်ထားသည်ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ကန် ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မုန့်တိုင်းရောက်မလာသောအခါ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားရသည်။ ရောက်လာပါစေဟုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိသည်။

ကြယ်ကြွေချိန် ဆုတောင်းလျှင် ဆုတောင်းပြည့် သည်ဟူ၍ ကြားဖူးနားဝရှိထားသဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ကြယ်ကြွေချိန်ကို မျှော်လင့်နေမိသည်။ ဆောင်းရိပ်၏ လက်ဖျားများ အေးစက်နေသည်။

ဆယ်အိမ်ခေါင်းက နာမည်စာရင်းများ ဆက်

တိုက်ရေရွတ်နေသည်။

“မုန့်တိုင်းရောက်လာပါစေ”

စူးစန်လင်းလာသော ကြယ်တစ်ပွင့် ကြွေခြင်း အပေါ် ဆုတောင်းဖြင့် အမြတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“ဟင် . . . ဟိုမှာ မုန့်တိုင်းမဟုတ်လား”

အပျိုမတစ်ယောက်၏ အာမေဇွတ်သံက မှီတိ ထားသော ဆောင်းရိပ်မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပွင့်သွားစေသည်။

“ဟယ် . . . ဒီနှစ်တွေ မုန့်တိုင်းကြီးက လူပျို လှည့်ပြီတော့။ သူ ကြိုက်တဲ့အပျိုပါပြီထင်စာယ်”

ပြောသံများကို ကြားနေရသောအခါ ဆောင်းရိပ် ခုတ်ထဲ ပီတိဖြာရ၏။

မုန့်တိုင်းသည် လူပျိုလှည့်ပွဲသို့ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ရောက်လာသည်။

ခြုံစောင်အနီရဲရဲကို ကပိုကရိုမြဲထားသောငြား မုန့်တိုင်း၏ပုံက ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ရှည်သောဆံပင် တို့ အပြောင်သိမ်းကာ သားရေကွင်းနှင့် ခပ်မြောက်မြောက် ညှိုးထားသည်။

မုန့်တိုင်း၏ နဖူးပြင်သည် ကျယ်သည်။ မုန့်တိုင်း ၏ အကြည့်များသည် သိန်းငှက်တစ်ကောင်အလား စူးရှ ဆောက်ပသည်။ ခြေတစ်ဖက် မသန်သည်မှလွဲ၍ မုန့်တိုင်း

သည် ပြီးပြည့်စုံသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ဆောင်းရိပ်အနေနှင့် ခြေတစ်ဖက်မသန်ခြင်းကို ချွတ်ယွင်း
ချက်ဟု မမြင်ဘဲ ထိုခြေတစ်ဖက်ကိုသာ ရင်ထဲမှ ကရုဏာ
သက်မိသေးသည်။

မုန်တိုင်းသည် အမြဲလိုလို ချည်လွယ်အိတ်ကြီးကို
လွယ်ထားတတ်သည်။ ယခုလည်း ချည်လွယ်အိတ်က
မုန်တိုင်းကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ လူပျိုအုပ်စုသည်
မုန်တိုင်းကို မြင်လျှင် ကြိုဆိုကြသည်။ စိတ်ရင်းကောင်း
သော မုန်တိုင်းသည် လူချစ်လူခင်ပေါ၏။ လူတွေ ချစ်ခင်
ရင်လည်း ချစ်ခင်လောက်ပါပေသည်။ အရယ်အပြုံးမရှိ
သော မုန်တိုင်းသည် တစ်ဖက်သားကို ကူညီရမည်ဆိုပါက
နေမအိပ် ညမအိပ် နေတတ်သူဖြစ်၏။ နာရေးဖြစ်လာလျှင်
လည်း အလောင်းမြေကျတဲ့အထိ မုန်တိုင်းသည် သူ့ခြေ
သူလက်ချည်းဖြစ်သည်။

သာရေး၊ နာရေးပွဲများတွင် မုန်တိုင်းသည် ရေသာ
မရှိဘဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကူညီလုပ်ကိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ နှုတ်ဖျားတွင် မုန်တိုင်း၏နာမည်
သာ ကြီးစိုးနေသည်။

“ဦးရိုးသမီး ဆောင်းရိပ်ရီ”

ဆောင်းရိပ် ရင်တုန်သွားသည်။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း

— ဂျွန်နာ —

၏အသံသည် ဆောင်းရိပ်နားစည်ပေါ်မှပါ ကျယ်နေသလား
ဟု ထင်သည်။

ဆောင်းရိပ်သည် မုန်တိုင်းပေးခဲ့သော ဆံထိုးကို
ဆံထိုးတွင် ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ဆံထိုးထုပ်ခဲ့သော
ပဝါလေးကို လည်ပင်းတွင် စည်းနှောင်သည်။ အစိမ်းရင့်
ရောင် ခြုံပဝါကို လည်ပင်းဖော်ပြီး ခြုံသည်။

သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်မလာခင်တွင်
မုန်တိုင်းရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မုန်တိုင်းသည် ဆောင်း
ရိပ်ရှိရာသို့ မုန်းမျှော်ကာ ခိုးကြည့်နေ၏။

ဆောင်းရိပ်သည် ပြုံးမိသည်။ ကျေနပ်နေသည်။
ချက်ကိုးရှက်ကန်းလေး သစ်ပင်နောက်မှ ထွက်လာသည်။
လူပျိုများဝိုင်းသို့ မျက်လုံပင့်ပြီးမှပင် မကြည့်ဝံ့တော့ပါ။
အားလုံးသောလူများက ဆောင်းရိပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေ
သည်ကို သိနှင့်ပြီးပါ၏။

ဆောင်းရိပ်သည် သူနှင့် မိမိဝိုင်းကြားတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

“အံ့မယ် . . . မုန်တိုင်းတို့များ ကြည့်နေလိုက်တာ
ချက်လုံးကျွတ်မုန်လုမတတ်ဘဲ”

မိမိဝိုင်း၏စကားကံ ထေ့ငဲ့ခြင်းဆိုသော်ငြား ဆောင်း
ရိပ်ကျေနပ်သည်။

— ဂျွန်နာ —

ဆောင်းရိပ်တို့အပျိုအုပ်စုသည် မီးပုံကြီးကို ဝိုင်းထားကြသည်။ မီးပုံကို ကျောပေးထိုင်ထားသောကြောင့် အလင်းနှင့်မျက်ကွယ်ပြုနေသည်။ ထို့ကြောင့် အပျိုလေးများ၏ ရှက်မျက်နှာကို လူပျိုများက တဝတပြဲငေးခွင့်မရကြပေ။

“ကဲ . . . လူပျိုလှည့်ပွဲစမယ်ဟေ့”

လူပျိုအုပ်စုသည် ဆယ်အိမ်ခေါင်း၏အမိန့် နောက်တွင် အုပ်စုလိုက် ထလာကြ၏။

ဦးစောလူသည် အမိန့်တုံးကို ခေါက်ရန်ပြင်နေသည်။ ထိုစဉ် . . .

“ကျွန်တော်လည်း လူပျိုလှည့်ပွဲမှာ ပါချင်တယ်”

ဂျင်းဘောင်းဘီရည်၊ ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် သားရေအင်္ကျီအကောင်းစားကို ရှိုးကျကျဝတ်ထားသော စောလူး၏ ပုံသည် လူအားလုံးကြား ထင်းခန်လင်းနေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဖွန်ကျိုင်းရွာသားပဲ၊ ပါခွင့်ရှိမိတယ်နော်”

စောလူး၏စကားက ချည်ပြီးတုတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ရွာသို့ ဧည့်သည်ရောက်လာလျှင်ပင် ထိုဧည့်သည်သည် လူပျိုဆိုပါက လူပျိုလှည့်ပွဲတွင်ပါဝင်ဆင်နွှဲမိပြီး ဖွန်ကျိုင်း၏ အပျိုများ တစ်ရွာတစ်ကျေးသားနှင့် ရသွားကြ

သည်က တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်မကတော့ပါ။

“ဒီလူပျိုလှည့်ပွဲအတွက် ကျွန်တော်က မိုင် လေးဆယ်ကျော်လောက်က လုံချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာခဲ့ရတာပါ”

စောလူးစကားကြောင့် ဦးစောလူသည် ကိုင်နေသော တုတ်တံစက် လွတ်ကျသွားသည်။ စောလူးကိုလည်း မယုံနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဦးစောလူတင်မကပဲ ပွဲရှိလူများအားလုံးသည် စောလူးထံတွင်သာ အာရုံရောက်ကုန်ကြသည်။

“သားကို လူပျိုလှည့်ပွဲဝင်ခွင့်ပေးပါ ဖေဖေ”

ဦးစောလူမျက်ရည်ကျလာသည်။ ဝမ်းသာ၍လား၊ ဝမ်းနည်း၍လားဆိုတာ မည်သူမျှ မသိနိုင်ချေ။

“မဖြစ်ဘူးသား။ မင်းအမေက မင်းကို ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“သားဘဝကို သားဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ် ဖေဖေ။ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေ ကူညီပေးပါ”

ကျလာသောမျက်ရည်များကို ဦးစောလူက မသိဘဲ သုတ်သည်။ ပြီးနောက် စောလူး၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

လွတ်ကျသွားသော မောင်းတံကို ဦးစောလူ ငဲ့

ကောက်၏။

စောလူးသည် ဦးစောလူကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး
မုန်တိုင်းထံ လှည့်ကပ်သွား၏။

မုန်တိုင်းသည် စောလူးကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲ
နေသည်။

“မုန်တိုင်း”

မလွဲရောင်သာသည့်အဆုံး မုန်တိုင်း လှည့်ကြည့်
သည်။

“ငါ . . . စောလူးပါ။ ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား”

မုန်တိုင်း ပြန်မဖြေဘဲ စိုက်၍သာကြည့်နေသည်။
သို့သော် မုန်တိုင်း၏အကြည့်များကို စောလူး
နားလည်သည်။ မုန်တိုင်းသည် မိမိကို သိနေတယ်ဟု
ဘာသာပြန်မိသည်။ ထို့ကြောင့် မုန်တိုင်းအား ပွေဖက်နှုတ်
ဆက်သည်။ သို့သော် မုန်တိုင်း၏တုံ့ပြန်မှုကိုတော့ စောလူး
မရလိုက်ပါချေ။

“ငါ . . . စိတ်မကောင်းပါဘူး မုန်တိုင်း”

ထိုသို့ပြောရုံမျှဖြင့် အချင်းချင်း နားလည်လိုက်
သည်။

“မလိုပါဘူး”

“ငါ ပြန်လာတာ မင်းကြိုက်ရဲ့လား”

“မင်း ခြေထောက်ကို မင်းပိုင်ပါတယ်။ ငါ့ကို ထည့်
တွက်နေစရာမလိုဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ငါ မင်းကို အားကျတာထင်တယ်။
ငါ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ငါ သဘောအကျဆုံးလူက မင်းပဲ”

မုန်တိုင်း ရရမစိုက်ပါချေ။ စိုးအောင်လက်ထဲမှ
တော်ပါကိုသာ ယူပြီး တဒူဒူစုပ်နေလိုက်သည်။

မုန်တိုင်း၏လက်များသည် တုန်ယင်နေသည်။
ထိုလက်များကိုကြည့်ရင်း မုန်တိုင်း၏ ငယ်ငယ်ကပုံရိပ်ကို
မြင်ယောင်မိ၏။

ထိုညက မုန်တိုင်း၏လက်ဖျားများသည် တုန်ယင်
နေသည်။ မေမေ့ကို ကြောက်နေ၍ဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့်
မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဒဏ်ရာရနေသော မုန်တိုင်းကို မေမေ
တ ကျိန်ဆဲနေသည်။ မုန်တိုင်းအတွက် သူ ဘာကိုမှ
တာကွယ်မပြောလိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

အဲဒီအတွက် ယခုချိန်ထိ မုန်တိုင်းအပေါ် အကြွေး
တင်နေသလို ခံစားရ၏။ အိပ်မက်တွေထဲမှာလည်း ထိုည
ကသာ အစဉ်ကြီးစိုးနေသည်။ ခြေသလုံးမှ အမာရွတ်ကို
မြင်တိုင်း မုန်တိုင်းကို သတိရမိသည်။ တစ်ရက်မျှ မမေ့ခဲ့။
မေမေရဆုံးသည် ပြတ်သားသောစကားလုံးနှင့် ရဲရင့်သော
အကြည့်များဖြစ်သည်။ လူအယောက်တစ်သောင်း ယှဉ်ရပ်

နေလျှင် မုန်တိုင်းဆိုသူကို သူ လွယ်ကူစွာ ရွေးထုတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဖွန်ကျိုင်းတွင် ရွယ်တူလူပျိုများက အယောက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မုန်တိုင်းကို ရှာဖွေဖို့ သူ့အတွက် အခက်အခဲမရှိချေ။

“မင်း ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ။ ငါတော့ ဆောင်းရိပ်ဆီ ပြန်လာတာ”

စောလူး၏စကားက ပေါ့ပေါ့လေးဆိုသော်ငြား မုန်တိုင်းရင်ထဲ ပြောင်းဆန်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲနေရာမှ စောလူးကို ရူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ စောလူးသည် မုန်တိုင်း၏အကြည့်ကို အလေးထားပုံ မရချေ။ မုန်တိုင်း၏ပရုံးကိုသာ ဖုတ်ပြီး အပျိုများထံသို့ ငေးနေသည်။

“ဆောင်းရိပ်က အရမ်းလှတယ်။ မြို့သူတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ငါက ဆောင်းရိပ်ကို အသားညှိလိမ့်မယ် ထင်ထားတာ။ မင်းရော ရည်းစားမရသေးဘူးလား”

“မင်း . . . ဆောင်းရိပ်ကို ရွေးမလို့လား”

“ဒါပေါ့ . . . ဆောင်းရိပ်ကြောင့်ပဲ ငါ မေမေနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ထွက်လာတာ။ ဒီရွာရဲ့ဓလေ့ကို ငါ မမေ့ပါဘူး။ ငါ အခုမှ ရောက်မလာရင် တစ်ဘဝလုံး နောင်တရလိမ့်မယ်။ မင်း ယုံမလားမသိပေမယ့် ငါ့ဘဝကို

ဆောင်းရိပ်က လွှမ်းမိုးထားနိုင်တယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လှတယ်လို့ ခံစားမိတိုင်း ဆောင်းရိပ်ကို သတိရတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ခုချိန်ထိ ငါ့နှလုံးသားက ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရသေးဘူး။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ။ ဆောင်းရိပ်က ဖြူသလား၊ မည်းသလား မသိပေမယ့် ငါ ဆောင်းရိပ်ကိုပဲ လွမ်းနေတယ်”

မုန်တိုင်းရင်တွေ နာလာသည်။ စောလူးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေရသော်လည်း စိတ်တွေက ဆောင်းရိပ်ထံ ရောက်လိုက်၊ မြို့ကြီးပြကြီးကို ရောက်လိုက်နှင့် ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသည်။

“ငါ ဆောင်းရိပ်ကို လူပျိုလှည့်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ။ ငါနဲ့ဆောင်းရိပ်ကို မင်း သဘောတူရဲ့လား ငါက မင်းဆီမှာ အရင်ခွင့်တောင်းရမှာ။ မင်းက ဆောင်းရိပ်ရဲ့ အစ်ကိုဆိုတော့”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မုန်တိုင်း ရင်ထဲ ဆွေးသွားသည်။ မီးပုံဘေးကို ကျောပေးကာ ပုံပုံလေးထိုင်နေသော ဆောင်းရိပ်ကို စိုးကြည့်မိသည်။ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာသည်။ နှမြောသလိုခံစားရသည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား စောလူး”

“တကယ်ပေါ့။ ဆောင်းရိပ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ

ဘဝက အရည်ကြီးပဲ”

“မင်းကို မင်းအမေက ဒီရွာမှာနေစေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆောင်းရိပ်ကို မြစ်ကြီးနားခေါ်သွားမှာပေါ့။ ငါ သွားလေရာ ဆောင်းရိပ်ပါရမယ်။ လောကမှာ သားသမီးကို နိုင်တဲ့ မိဘ မရှိပါဘူး”

“ယုံကြည်ချက်ရှိလို့လား”

“ငါ ယောက်ျားပါကွ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန့်ကလေးကို ထွေးပွေ့ဖို့တော့ ရင်ခွင်ကျယ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဒီလောက်ဆို မင်းနမက် ပေးလိုက်နိုင်ပြီလား”

အနီးကပ်မှ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်သလို ခံစားရသည်။

“မပူပါနဲ့ကွာ။ ရွာမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရုံမက တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်ကျွေးမှာပါ။ အကြီးကျယ်ဆုံး မင်္ဂလာပွဲပေါ့။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ငါ့လုပ်ရပ်က နည်းနည်းတော့ ခံပြင်းချင် စရာကောင်းတယ်နော်။ ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာပြီး ဆတ်ခနဲလုပ်တယ်။ ငါတို့ ငယ်တုန်းကလိုပေါ့။ ကြက်ပေါက်လေးတွေရှိရင် ဂရုစိုက်နေရတယ်လေ။ မြွေက ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ကြက်ပေါက်လေးကို ဆတ်ခနဲ ချီတုတ်သွားတယ်”

“မင်းက မြွေမဟုတ်သလို၊ ဆောင်းရိပ်ကလည်း ကြက်ပေါက်လေး မဟုတ်ဘူး။ ဆောင်းရိပ်သာ မကြည်ဖြူ

လို့တော့ မင်း လှေပေါ်တက်ရင် အသက်မပါစေရဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ ထပ်လှည့်မကြည့်ချင်ပါ။ စောလူးကိုဆို ငယ်ငယ်တည်းက သံယောဇဉ်ပို့သော ဆောင်းရိပ်က လက်ခံမယ်ဆိုတာ သူ သိနှင့်ပြီးသားမို့ဖြစ်သည်။

“မှန်တိုင်း . . . မင်း . . . မင်းရဲ့ခြေထောက်”

သူ လှည့်မကြည့်တော့ချေ။ မပြေးရုံတစ်မယ်ပင် တောထဲ ဝင်လာမိ၏။

ထိုလူပျိုလှည့်ပွဲက သူနှင့် လားလားမျှ မသက်ဆိုင်တော့ချေ။ ချိန်ခွင်တစ်ခုဆိုလျှင် စောလူးသည် ပစ္စည်း ဖြစ်ပြီး သူသည် အလေးသာဖြစ်၏။

အစစအရာရာ စောလူးသည် သူ့ထက်သာသည်။ သူ့ထက်အရာများစွာ သာသောစောလူးကို သူ မပြိုင်ဆိုင်ဝံ့ချေ။ အလိုလိုနေရင်း သိမ်ငယ်နေမိသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ မကျခဲ့ဖူးသော မျက်ရည်သည် ထိန်းထားသည့်ကြားမှ စိုရွှံသွားသည်။ တစ်ဖက်တစ်မံနေသော ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ရင်ထဲဝမ်းနည်းမှုကြီး ဆိုတက်လာခဲ့သည်။

ပြိုင်ဘက်မရှိခင်တည်းကပင် အားနည်းချက် ရှိနေ၍ ပွဲဝင်ရန် ခက်ခဲနေသောသူသည် ပြိုင်ဘက်ကိုလည်း

ဆောင်းရိပ်သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူများ၏ မျက်လုံးတွေက စွေ၍ စွေ၍ ပါလာကြသည်။ ဆောင်းရိပ် အနေခက်သည်။ သို့သော် ကျေနပ်၏။ ဘယ်လောက်ပင်ကြည့်ကြပါစေဦး ဆောင်းရိပ် နေတတ်သည်။ နေတတ်အောင်လည်း သတ္တကို မွေးမြူနေမိသည်။

သုံးဆင့်ချိုင့်ကိုသာ လက်ထဲ၌ တင်းကျပ်နေအောင် ကိုင်ထားမိ၏။ ထိုချိုင့်ထဲတွင် ဖရုံညွန့်သုပ်နှင့် မြေပဲဆန်ကြော်၊ ငါးကြပ်တိုက်ခြောက်ဆီပြန်ချက်ကို ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ထည့်ထား၏။

“ဆောင်းရိပ် . . . ဆောင်းရိပ်”

— လှူဒါန —

ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်မယ်ကြံစိုက်တွင် ဆောင်းရိပ်ကိုယ်လေးသည် မိဝိုင်းနှင့် သင်ကြားညှပ်၍ ပါသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လျှပ်စီးလက်သလို မြန်ဆန်လွန်း၍ ဆောင်းရိပ်မှာ ကြောင်နနေသည်။

မိဝိုင်းနှင့်သင်သည် ဆောင်းရိပ်အား သစ်ပင်ကြီးနောက်ကွယ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

မိဝိုင်းက ဆောင်းရိပ်လက်ထဲမှ သုံးဆင့်ချိုင့်ကို ဆွဲယူသည်။

“မုန်တိုင်းဆီ သွားမလို့ မဟုတ်လား”

“အံ့ပါရဲ့ ဆောင်းရိပ်ရယ်။ နင် အမှတ်မရှိဘူးလား။ ခုတော့ တစ်ရွာလုံးက ပြောကုန်ကြပြီ”

“ဟုတ်ပါ။ ပြောရင်လည်း ပြောစရာပဲ။ ငါတို့ နင့်ကို နားမလည်တော့ဘူး”

“နေပါဦး . . . မနေ့က ဘာကိစ္စနဲ့ စောလူးကို စကားပြန်မပြောတာလဲ။ ခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ နင်ကပဲ မုန်တိုင်းကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေသလိုဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဟုတ်ပါ . . . မဟုန်တိုင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လူပျိုလှည့်ပွဲပဲ နှိတ်တော့မလို့နဲ့ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားလို့ ထွက်သွားမှန်း မသိဘူး”

— လှူဒါန —

“ကျန်တဲ့လူပျိုက စောထူးတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာလေ။ နှင် လွန်တယ် ဆောင်းရိပ်”

မိသားစုနှင့်သင်က တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြစ်တင်ပြောဆိုကြလျှင် ဆောင်းရိပ်မှာ ငိုချင်ရက် လက်တို့ဖြစ်သွားတော့၏။

ဆောင်းရိပ် ချုံးပွဲချင်သည်။ ဘာကို ဝမ်းနည်း၍ ဝမ်းနည်းနေမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်ရသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်တာတုံး။ ငါတို့လည်း နှင့်ကို မရိုက်နှက်မိပါလား။ ငါတို့က စေတနာနဲ့ပြောတာ။ မုန်တိုင်းဆိုတဲ့အကောင်ကို စိတ်ယားလွန်းလို့။ ဘယ်နှယ်ဟယ် . . . တစ်ရွာလုံးက သိနေတဲ့ နှင့်စိတ်ကို သူက မသိဘူးလား”

“သူမသိတာ မဟုတ်ဘူး။ စောလူးဖြစ်နေလို့ သူနောက်ဆုတ်သွားတာ . . . အရှုံးကြီး”

ပြောရင်းပင် နှပ်ချေးတွေ ကျအောင် ငိုမိသည်။

“နှင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ တေမိကြီးလိုနေခဲ့တာလဲ။ စကားလေးဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြောပေါ့”

“ငါက ပြောလိုက်ရင် စောလူးက ငါ့ရည်းစားဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ စောလူးမှာ မကောင်းတဲ့

•—•—•—•—•

အချက် ဘာရှိလို့လဲ။ နှင့်ကြောင့် ဒီဖွန်ကျိုက်ကို ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့အချက်နဲ့တင် ပြည့်စုံနေပြီနော်။ အဲဒါချည်းကို နှင်က ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်။ ငါတော့ နေရာချင်းသာ လဲလိုက်ချင်စမ်းတယ်”

“စောလူးမှာ မုန့်တိုင်းထက်သာတဲ့အချက် ဘာရှိလို့လဲ”

“နှင်တို့မုန့်တိုင်းကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ငါတို့ပြောတာ ဘာမှားနေလို့လဲ”

“နှင်တို့အတွက် မသိပေမယ့်။ ငါ့အတွက်တော့ မုန့်တိုင်းက အကောင်းဆုံးလူပါ”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . သွားပြီ။ ဆောင်းရိပ် နှင်တော့ ကုမရတော့ဘူး။ နှင်နဲ့တော့ ရူးချင်တယ်။ နှင့်မှာ မိန်းကလေးမာနမရှိတော့ဘူးလား။ ဟိုက မရွေးပဲတောင် ထွက်သွားတာလေ”

“အဲဒါ သူ ငါ့ကို ဥပေက္ခာပြုတာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြောမနေနဲ့တော့ မိသားစုရယ်။ အဲဒီလောက်ဆိုရင် ငါတို့ ဘာပြောပြော ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သွားပါစေတော့။ ဖွန်နေတဲ့အချိန်တော့ ဘာတိုးတိုး မပေါက်နိုင်ဘူးတဲ့။ အဲဒီစကားကို ငါ ယုံသွားပြီ”

•—•—•—•—•

သင်္ဃက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဆိုသည်။ အမှန်တကယ်တော့ သင်္ဃကလည်း ဆောင်းရိပ်ကို စောလူးအား ရွေးချယ်လိုက်စေချင်သည်။

မှန်တိုင်းကို မခင်၍ မနှစ်သက်၍ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် မှန်တိုင်းနှင့်ယှဉ်လျှင် စောလူးက နှိုင်းယှဉ်၍မရလောက်အောင် အပြတ်အသတ် သာလွန်နေသည်။

မှန်တိုင်းထဲတွင် စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ဆောင်းရိပ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာမှလွဲ၍ အခြားပိုင်ဆိုင်မှုက ဘာမျှမရှိချေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘမရှိသော ဆောင်းရိပ်ကို အသနားပိုပြီး ပိုခင်သည်။ ထို့ကြောင့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံသွားစေချင်သည်။

တစ်ရွာလုံးတွင် ဦးစောလူကသာ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့်နေသည်။ လယ်ကျယ်ကြီး ပိုင်ပြီး အခြွေအရံများနှင့်နေသည်။

ဆောင်းရိပ်က စောလူးကိုသာ လက်ထပ်ပါက ရာသက်ပန် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝံ့ဝံ့ထည်ထည်နေသွားရဟန် ရှိသည်။ အခန့်မသင့်ပါက လူကြီးကတော်ဟု တစ်ရွာလုံး၏ လေးစားခြင်းကို ခံရနိုင်သည်။ အကယ်၍ ရွာတွင်မနေဘဲ မြို့လိုက်သွားတော့ရလည်း အားကျစရာအကောင်းသား ဖြစ်၏။ မြို့တွင် စောလူးအမေ၊ ယခု လူကြီးကတော်သည် ရိုးရာ

အံ့ထည်ဆိုင်ကြီး ဟီးနေအောင် ဖွင့်ထားပြီး ရက်ကန်းများစွာ ပိုင်သည်ဟု သိထားရသည်။ စောလူးကိုယ်၌ကလည်း ပညာတတ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ချွတ်ယွင်းချက် မရှိဘဲ ချောသည်။ စောလူးရောက်လာသည့်နေ့မှစ၍ ယခုချိန်ထိ စောလူးသည် ရွာထဲတွင် ရေပန်းအစားဆုံး လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သင်္ဃကလည်း ဆောင်းရိပ်အပေါ် ပို၍ အားမလိုအားမရဖြစ်ရသည်။

သို့သော် ဆောင်းရိပ်သည် ပြတ်သားလှသည်ကို ငယ်သူငယ်ချင်းများပီပီ သိ၏။ ယခုလို မှန်တိုင်းကို လိုအပ်တာထက် ပိုနီမ့်ချပြီးပြောနေသည်ကိုပင် ဆောင်းရိပ်၏ မျက်လုံးတွေက မှန်တိုင်းအပေါ် ခိုင်မာနေဆဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သင်္ဃကသည် လက်ထဲမှ သုံးဆင့်ချိုင့်ကို ဆောင်းရိပ်ထံ ပြန်ပေးသည်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လက်လျော့လိုက်ပြီး မပြောတော့ဘူးဆိုတာမျိုး ဖြစ်၏။

သို့သော် ဖြစ်ပျက်နေသော သင်္ဃကနှင့်မိပိုင်းတို့၏ ဗျက်နှာသေကို ဆောင်းရိပ်က ခံစားရပုံမပေါ်ချေ။ ချိုင့်ကိုသာ မြဲနေအောင် ဆွဲပြီး ထွက်သွားသည်။

“တစ်မျိုးတွေ့တော့လည်း ဆောင်းရိပ်ရဲ့စိတ်က

အထင်ကြီးလေးစားဖို့ ကောင်းပါတယ်လေ”

မိမိဝိုင်းက မှတ်ချက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ မုန်တိုင်းကို သနားနေတာနေမှာပါ”

“သူ ပြောသလိုပဲ စောထူးဖြစ်နေလို့ မုန်တိုင်းက
နောက်ဆုတ်သွားတယ်ဆိုရင် မုန်တိုင်းအတွက် စိတ်မကောင်း
စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတ္တကြီးတယ်ပဲပြောပြော ငါတော့ ဆောင်း
ရိုင်းကို ကြီးပွားစေချင်တယ်”

“ဖွဲ့ကြည့်ပရိသတ်ပဲ လုပ်ကြပါစို့ သင်္ဇင်ရယ်။
ကာယကံရှင်က ဖြူနေမှတော့ မည်းအောင်လုပ်လည်း
ငါတို့က လူဆိုးဖြစ်မှာပဲ”

နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ တောထဲဝင်သွား
သော ဆောင်းရိုပ်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ပြောနေကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေရောင်မလာသောကြောင့် နှင်းရည်များ
သည် မြေသို့မခတ် ရွက်များ၌သာ တင်ကျန်ရစ်နေကြ၏။

သင်္ဇင်နှင့် မိမိဝိုင်းတို့ရဲ့ သက်ပြင်းချသံကို နှင်းစက်
တို့က လှောင်ရယ်လေမလား။

“ငါ လုံးဝမထင်ထားဘူး မုန်တိုင်း”

သစ်သားစကို ခုတ်ထွင်နေသော မုန်တိုင်း၏
စားချက်သည် ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျောဘက်တွင် ရပ်
နေသော စောလူးထံသို့ ခပ်စောင်းစောင်းပေါ်ကြည့်သည်။

“ဗေဗေကလည်း ငါ့ကို မပြောဘူး။ ငါ တကယ်
စိတ်မကောင်းပါဘူး”

မုန်တိုင်းသည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ
ခုတ်မြဲခုတ်နေလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ စောလူးကို
ခေတ္တချုပ်ပါ။ စောလူးကို မုန်း၍တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်
ခင်လည်း မခင်မင်ပါ။

“ငါ့တာဝန်မကင်းသလိုပဲ”

“အဲဒါကြောင့်ဆို မင်း အခုပြန်လိုက်တော့။ ငါ့ခြေထောက်အတွက် မင်းမှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး။ မင်းကြောင့်လို့လည်း ငါ့စိတ်ထဲ မတွေးဘူး။ အဲဒီခြေထောက် မသန်တာက ချွတ်ယွင်းချက်လို့လည်း ငါ မထင်ဘူး။ ငါက မပြည့်စုံပါဘူးလို့ ငါ့စိတ်ထဲ ဝင်လာအောင် လုပ်တာလား။ ငါ့အခြေအနေကို ငါ သိအောင် ခဏ ခဏ လာမပြောနဲ့ စောလူး။ ငါ မကြိုက်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး မုန်တိုင်း . . . မဟုတ်ဘူး။ မင်း ငါ့အပေါ်အထင်လွဲနေပြီ။ ငါ အဲဒီလိုဆိုလိုတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင် ပြန်တော့။ ငါ မင်းနဲ့စကားပြောချင် စိတ် မရှိဘူး”

“မင်း ငါ့ကို မုန်းနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် နာကြည်းနေတာလား”

“ငါ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ် စောလူး”

“ငါ မင်းကိုခင်တယ် မုန်တိုင်း။ ဟိုငယ်ငယ်တည်းကပဲ။ ငါ အားအကျဆုံးလူက မင်းဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“ဖြစ်ခဲ့တာ . . . ဟုတ်လား။ ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်

ဘဲ။ ပြန်တော့”

“ငါ . . . ရွာပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မင်းကို ရှာခဲ့တာပါ။ ဒီ ဆယ့်သုံးနှစ်တာကာလတစ်လျှောက်လုံးလည်း သတိရခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ငါက မင်းတို့နဲ့ ခင်ခင်မင်မင် နေချင်တာပါ။ မင်း ငါ့အပေါ် ကြည်ဖြူလာမယ့်နေ့ကို ငါ မျှော်လင့်နေပါမယ်။ အဲဒါ ငါ ပါးစပ်ကပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲက ပြောတာပါ”

မုန်တိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံပြုံးသည်။ ခုတ်ထစ်နေသော သစ်တုံးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် အတွေးတွေက ဟိုရောက်လိုက် ဒီရောက်လိုက်နှင့်။

“မနေ့ညက ငါ နောင်တရမိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်ကို ငါ တမ်းတတယ်။ အချိန်တွေကိုသာ နောက်ဆုတ်လို့ရခဲ့ရင် ငါ မင်းတို့နဲ့ခင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စောထူး၏အသံက ထိရကြကွဲနေတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်လှသည်။ ထိုအသံက မုန်တိုင်းရင်ကို ထိခိုက်စေတာ ဗွန်သော်ငြား မုန်တိုင်း မခံစားချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် နှလုံးသားကို အကန့်ချည်းဖြစ်အောင် မွေးမြူနေမိ၏။

“ဆောင်းရိပ် ငါ့ကို စကားပြန်မပြောခဲ့ဘူး”

စောလူးအသံက တိုးသွားသည်။ သို့သော်

မုန်တိုင်း နားထဲတွင် ဆူညံကုန်၏။ တကုတ်တုတ် ခုတ်ထစ် နေသော ဓားချက်ပင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာမည့် စောလူး၏အသံကို မျှော်လင့်နေခဲ့သော် လည်း စောလူး၏ အသက်ရှူသံကိုသာ ဆင့်ကာ ဆင့်ကဲ ကြားနေရသည်။ စောလူးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ကာ ဘာမှန်းမသိသော မေးခွန်းမျိုး ဆက်ထုတ်ချင်သော်လည်း စောလူးထံ သူလှည့်မကြည့်ချေ။ သူရင်ဘတ်ကို စောလူး မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်၏။

“ဆောင်းရိပ်ကို ငါ နားလည်နေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ နားမလည်ချင်ဘူး။ ငါ အတ္တကြီးချင်တယ်။ ငါ ဆောင်း ရိပ်ကို ချစ်တယ်။ အဲဒါ ဆောင်းရိပ်လှလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အသံသာလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖြူစင်ရိုးသားလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲက အလိုလိုနေရင်း ချစ်နေတာပါ။ ဘာက ဘာကို ဘယ်လိုချစ်တယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ပေ မယ့် ငါ ဆောင်းရိပ်ကို ချစ်တယ်။ လိုအပ်နေတာကို ဖြည့် ဆည်းပေးချင်တယ်။ သူ ပြုံးပျော်နေတာကို မြင်ချင်တယ်။ ငါ မနွေက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။ ဆောင်းရိပ်က ငါ့ကို စကားပြန်မပြောလို့ဆိုတာထက် မင်းကို ငါ မြင်လိုက် ရလို့ပါ။ ဒါ မင်းကို ငါ အပြစ်တင်တာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ သည် ဆယ့်သုံးနှစ်တာကို ငါက ဖေါ့ဖေါ့ပါးပါးပဲ ဘာမသိ

ညာမသိ နေလာခဲ့လို့ ပိုပြီး ခံစားနေရတာပါ။ ငါတို့ ခင်ခင် မင်မင်နေရအောင်လား မုန်တိုင်း”

ဖြစ်နိုင်လျှင် မုန်တိုင်းသည် စောလူးကို မပတ် သက်ချင်ပါ။ စောလူးက သိပ်မဆိုးဘူးဆိုတာ သိသော်ငြား နှုတ်ခမ်းပါးနီနီကိုတော့ စိတ်ထဲက နာကြည်းလှသည်။

“မင်း ငါ့ကို စကားပြောလာမယ့်နေ့ကို ငါ မျှော် နေပါ့မယ်။ အခုတော့ မင်းနားလိုက်ဦး။ ငါ့မေမေ မှားခဲ့တာ တွေအတွက်လည်း ငါ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်။ တောင်းမန်ရုံလေးက မင်းကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေမယ် ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း လောလောဆယ် ဒါပဲ ပြောတတ်တယ်။ ငါ ပြန်မယ်။ မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာခဲ့ ဦးမယ်”

စောလူးသည် ပြောရင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ သည်။ စောထူး ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် သစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ ဆောင်းရိပ် ထွက်လာသည်။

“အဲဒီမှာ အကြာချည်းရပ်နေတာ မင်း မညောင်း ဘူးလား ဆောင်းရိပ်”

ဆောင်းရိပ် အံ့သြသွားသည်။ လှည့်လည်း မကြည့်ပါဘဲ ဆောင်းရိပ် ရောက်နေတာ မုန်တိုင်းက ဘယ် လိုလုပ် သိနေရတာလဲ။

“မင်း ဘာလို့ သူ့ကို စကားပြန်မပြောတာလဲ။ မင်း ရူးနေသလား။ မင်း အဲဒီလိုလုပ်ရင် ရွာသားတွေက မင်းကို ဘာပြောကြမလဲ။ မင်း ဒါလေးတောင် မတွေးမိဘူးလား”

“ပြောချင်ရာပြော ငါ ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး”

“မစိုက်လို့ ရမလား။ လူက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတာ”

“နင်က ဘာလို့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မနေရတာလဲ။ ဘာလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့စကားကို နင် မကြားရတာလဲ”

“ငါက ဘာကိုကြားနေရမှာလဲ”

“နင် ငါ့ကို လိမ်တယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဆောင်းရိပ် မျက်ရည်ကျလာသည်။ မုန်တိုင်းရင်ထဲ နာသွား၏။ မုန်တိုင်းလိုချင်တာ ဆောင်းရိပ်ရဲ့ မျက်ရည်မဟုတ်ပါ။ ဆောင်းရိပ်ရဲ့အပြုံးဖြစ်၏။

တစ်ပေါက်ချင်းကျနေသော ဆောင်းရိပ်ရဲ့မျက်ရည်တွေက မုန်တိုင်းရင်ကို ထိမှန်လာသည်။ နေရာမှ ချက်ချင်း ထရပ်ပြီး ဆောင်းရိပ်၏မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ထိုသို့လုပ်၍ မသင့်မှန်းသိ၍ အံ့ကို တင်းနေအောင် ကြိတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“နင်ပြောတော့ လူပျိုလှည့်ပွဲတက်မယ်ဆို”

“ငါ လာသားပဲ”

“နင် ဘာလို့ ငါ့ကို ဒီဆံထိုးပေးထားသေးလဲ”

“ဆံထိုးက နင့်ကိုမပေးလို့ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ။ ငါ ထိုးရမှာလား”

“မုန်တိုင်း... နင် ငါ့ကိုဆို အမြဲဥပေက္ခာပြုတယ်။ နင်လုပ်ချင်ရာပဲ လုပ်တယ်။ ငါ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ထည့်မတွက်ဘူး။ ငါ့စိတ်ကို နင် ဘယ်တော့မှ မကြည့်ဘူး။ ငါ နင့်ကို သဟာရနေသလားလို့ ကယ်တော့မှ မတွေးဘူး။ ငါ သတိရနေမှာပဲဆိုပြီးလည်း ဘယ်တော့မှ ငါ့ဆီ တကူးတက မလာဘူး။ နင် လာချင်ရင်လာတယ်။ မလာချင်ရင် မလာဘူး။ ရွာထဲဝင်ပြီးမှလည်း ငါ့ကို မတွေ့ဘဲ ပြန်သွားတတ်တယ်။ နင် ငါ့ကို အရမ်းဥပေက္ခာပြုတယ် မုန်တိုင်း”

မုန်တိုင်းရယ် နင့် ကို ငါချစ်တယ် ဟု မပြောရုံ တစ်မယ်ပင် ရှိတော့သည်။

“ငါ ဘာလို့ စောလူးကို စကားပြန်မပြောသလဲ သိလား”

“မသိချင်ဘူး။ ပြောလိုက်ပါ။ စောလူးရဲ့စကားကို မင်း ကြားရောပေါ့။ စောလူးက ဘာများငြင်းစရာရှိလို့လဲ။ မင်း ရူးနေသလား။ စောလူးလိုကောင်ကို နင်က စကားမပြောရင် ရွာမြောက်ပိုင်းက အရှူးမောင်ဝိုင်းကို စဉ်းစားမလို့

လား။ အရူးမထစမ်းပါနဲ့။

မုန်တိုင်း၏အသံက အေးစက်မာကြောလှသည်။
ထိုအသံသည် ဆောင်းရိပ်အပေါ် လှောင်ပြောင်မှုများ
အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

“ကဲပါ... ငိုမနေနဲ့။ ပြန်တော့။ တော်ကြာ သူများ
တွေ မြင်ရင် ငါ့ကို အထင်လွဲကုန်ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ မင်း
အတွက်လည်း မကောင်းဘူး... သွားတော့”

“ရတယ် မုန်တိုင်း။ ငါ့ကို အဲဒီလောက် မနှင်ပါနဲ့။
ငါ သွားမှာပါ။ ငါ့ကြောင့် နှင့်သိက္ခာ မထိခိုက်စေရပါဘူး။
နှင်က တစ်လောကလုံးက လူတွေထက် ပိုဖြူစင်တဲ့
သူတော်ကောင်းကြီးပါ။ ငါက စိတ်ပုပ်တဲ့လူယုတ်မာကြီး
နောက်ပိုးမကြီး။ ကဲ... ရပြီလား။ အဲဒီလောက်ဆို နှင်
ကျေနပ်ပြီလား”

ဆောင်းရိပ်၏ အသံက မာသည်။ ကိုင်ထားသော
ချိုင့်ကို မြေကြီးပေါ် ဆောင့်ချပြီး လှည့်ထွက်လာသည်။
ခြေသုံးလှမ်းမျှကားပြီးကာမှ မုန်တိုင်းထံ မကြည့်ဘဲ ရပ်သွား
သည်။

“ထမင်းကိုလည်း ပုံမှန်စားဦး။ အရက်ချည်း
သောက်မနေနဲ့။ နှင့်မျက်လုံးတွေက ဟိုးအထဲမှာရောက်နေ
ပြီ”

“ဆောင်းရိပ်အသံက တုန်နေသည်။

ဆောင်းရိပ် ငိုနေပါတယ်ဆိုတာ သူ သိသည်။

သူမျက်လုံးအစုံကို မှတ်ချလိုက်သည်။

စပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသော ဆောင်းရိပ်၏
ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။

ဆောင်းရိပ်ရယ် ငါ မင်းပြောသလို မဟုတ်ပါဘူး။
မနက်ခင်းတိုင်း ဆိုင်ခင်းနေတဲ့ မင်းနားကို ငါ ရောက်ခဲ့ပါ
တယ်။ လူမရှိဘူးထင်ပြီး သင်းဝနေတဲ့မင်းပုံလေးကိုလည်း
ငါ ခိုးကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ခင်းပြီးချိန်တိုင်း ထောင့်ကွေးမှာ
ငိုက်နေတဲ့ မင်းကိုလည်း ငါ ငေးခဲ့ပါတယ်။ မင်းစိတ်ကို ငါ
သိပါတယ် ဆောင်းရိပ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ကိုတော့ မင်း
ဘယ်တော့မှ မသိချင်ပါနဲ့။ မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ
ဥပေက္ခာမပြုခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ဘဝရဲ့ နံပါတ်တစ်လည်း မင်းပဲ။
နံပါတ် ကိုးလည်း မင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ့အပေါ်မှာရှိနေတဲ့
မင်းရဲ့စိတ်တွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ။ ဆောင်းရိပ်ရယ်။
ငါ့အပေါ် ဘာသံယောဇဉ်မှ မထားပါနဲ့။ ငါ့ကြောင့် မင်း
ဆင်းရဲနေမယ်ဆိုရင် ငါ ရင်ကွဲရမယ်။ ငါ သတ္တိကြောင်လို့
မဟုတ်ဘူး ဆောင်းရိပ်။ စောလူးနဲ့ယှဉ်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ
ယုံကြည်ချက် မရှိတော့တာပါ။ ပြီးတော့ စောလူး မင်း
ကြောင့် ရွာကို ပြန်လာတာတဲ့လေ။ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

အဆင်ပြောတော့မယ့် မင်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ငါက
ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာလား။ အဲဒီလိုသာဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်
တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ငါ မချစ်လို့
မဟုတ်ဘူး ဆောင်းရိပ်ရယ်။ အရမ်းချစ်လို့ပါ။ ငါ့ရဲ့ အချစ်ကို
မင်း ဘယ်တော့မှ နားလည်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ဆောင်းရိပ်
ရယ်။ ငါ့ကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပါ။

မင်း အဆင်ပြေပျော်ရွှင်နေတယ်ဆိုရင်ပဲ ငါ
အသက်ရှင်ရကျိုး နှပ်ပါပြီ။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မကျေနပ်ဘူး
ဆောင်းရိပ်ရယ်။ အမှန်က ငါ မင်းကို နမလေးတစ်ယောက်
လို စောင့်ရှောက်ရမှာပါ။ ငါလည်း မသိတော့ဘူး ဆောင်း
ရိပ်ရယ်။ မင်းကို ဘယ်ကဘယ်လိုချစ်မိသွားမှန်း မသိတော့
ပါဘူး။ အဲဒီအတွက်လည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ဒေါသဖြစ်တယ်။

ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့ ဆောင်းရိပ်ရယ်။ စောလူးကိုသာ
ချစ်နိုင်အောင် မင်း ကြိုးစားပါ။ စောလူးက မင်းအတွက်
တာဝရ မီးအိမ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီမီးအိမ်ကပဲ မင်းဘဝ
ကို လင်းစေမှာပါ။ သူများမျက်နှာကို မကြည့်ရတော့ဘဲ
ဘဝကို ဝံ့ဝံ့ထည်ထည် နေလိုက်ပါ ဆောင်းရိပ်ရယ်နော်။
မင်း စောလူးကို ရွေးချယ်လိုက်ပါ။

သုံးဆင့်မျှင့်ကိုသာ ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက ပြောနေ
မိသည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တည်တင်းနေ၏။

သူ့မျက်ဝန်းတွေကလည်း မှိုင်းညှို့နေသည်။

သို့သော် အေးမြတဲ့ဆောင်းလေပြည်ကတော့ သူ
၏ ရှည်လျားသော ဆံစများကို ကျီစယ်၍နေလေသည်။

“ရော . . . စောလူး ဒါကို ငါ မလိုချင်ဘူး”

အထုပ်လိုက်ပင် စောလူးရှေ့သို့ ချပေးသည်။
စောလူးသည် ထိုအထုပ်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ စောလူး
၏ အကြည့်များသည် နှစ်သက်ခြင်းတို့ များစွာပျော်ဝင်နေ
သည်။

“ဘာလို့မလိုချင်တာလဲ”

“တခြားမြို့သူတွေကိုပဲ ပေးလိုက်။ နင်က ဖွန်ကျွန်
ရဲ့ ဧည့်သည်ပါ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်နေသဖြင့် ဆောင်းရိပ်၏
လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ဆို နင် ကျေနပ်တော့ ဆောင်းရိပ်”

— ဖြူသော —

စောလူးချာန်သည် စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်ကို
တွန်းဖယ်ပြီး ထရပ်သည်။ ရှည်သော စောလူး၏အရပ်
ကြောင့် ဆောင်းရိပ်သည် ပိုမို၍ ပုဝင်သွားသလို ခံစားရ၏။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သူစိမ်းတွေေးတွေေးနေတာလဲ
ဆောင်းရိပ်။ ငါ နင့်အပေါ် ဘာအမှားလုပ်လိုက်မိလို့လဲ။
လူပျိုလှည့်ပွဲမှာ ငါ ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်ဆို
တာ မင်း မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဘာကြောင့် ငါ
အပေါ် အဲဒီလို ဆက်ဆံနိုင်တာလဲ”

“လက်ကိုလွှတ်ပါ။ ငါ့အနားလည်း သိပ်မကပ်နဲ့။
အားလုံးက ငါတို့ကို အထင်လွဲနေကြတာ”

“လွဲလွဲကွာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“စောလူး . . . နင် စွတ်မလုပ်နဲ့နော်။ ငါ့သိက္ခာက
ရှိသေးတယ်”

ခြေလှမ်းတွေ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွား
သော ဆောင်းရိပ်ကြောင့် လက်ကို မလွှတ်ချင်ဘဲ လွှတ်
လိုက်ရသည်။ ဆောင်းရိပ်၏ခေါင်းပေါ်မှ ဆံထိုးကို မမှတ်
မသုန် စိုက်ကြည့်သည်။ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင် ခံစား
ရ၏။ ထို့ကြောင့် အထုပ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းဆံထိုးကို ဆွဲ
ထုတ်သည်။ ပြီးနောက် ဆောင်းရိပ်ခေါင်းမှ ဆံထိုးကို ဆတ်
ခနဲ ဆွဲနုတ်ပြီး ကျောက်စိမ်းဆံထိုးကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

— ဖြူသော —

“စောလူး . . . နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”
 “ဒီဆံထိုးထက် အဲဒီဆံထိုးက အများကြီးကောင်း
 တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ပေးပါ”

စောလူးလက်ထဲမှ ဆံထိုးလေးကို ဆွဲယူသည်။
 သို့သော် စောလူးက မပေးဘဲ ရှောင်ထွက်သွား၏။

“စောလူး . . . ငါ အေးအေးဆေးဆေး တောင်း
 နေတဲ့အခါ ပေးနော်”

ဆောင်းရိပ်၏လေသံသည် အနည်းငယ် မာ
 ကျောလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြန့်ကျဲနေသော စောလူးဈာန်
 ၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် တွန့်ချိုးသွားသည်။

ဘာပုံမှမပေါက်သော လက်ထဲမှ ဆံထိုးကို
 အလင်းရောင်တွင် ထောင်ကြည့်သည်။

“မှန်တိုင်းပေးထားတာလား”

မေးလိုက်သော်လည်း အဖြေကိုတော့ မကြားချင်
 ပါ။ ကြားလည်း မကြားရဲချေ။ ထို့ကြောင့် ဆံထိုးအား လှမ်း
 ပေးသည်။ ကွေးသောလက်သည် မဆန့်လိုက်ခင်မှာပင် သူ
 လက်ထဲမှ ဆံထိုးသည် ဆောင်းရိပ်လက်ထဲ ရောက်နှင့်
 နေပါပြီ။

ဆောင်းရိပ်သည် ဆံထိုးပေါ်မှ ကျောက်ဆံထိုးကို

ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ပြီးနောက်
 လက်ထဲမှ ဆံထိုးကို ပြန်ထိုးသည်။

“နင့်ရဲ့ဆံထိုးက ငါ့ခေါင်းနဲ့မတန်ပါဘူး။ ငါတို့က
 တောသူတောင်သားပါ။ ဒီလို ရိုးပြေမပျက်လက်ဖြစ်တွေနဲ့ပဲ
 လိုက်တယ်။ အများကြီး ကောင်းတဲ့ နင့်ဆံထိုးနဲ့ ငါက
 မလိုက်ဘူး”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်
 တွင် သူသည် ဆောင်းရိပ်၏လက်ကို ဆတ်ခနဲဆောင့်ဆွဲ
 ကာ ဆောင်းရိပ်ကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။

“စောလူး . . . နင် . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“နင့်ကိုငါချစ်တယ် ဆောင်းရိပ်”

အတင်းပွေ့ကာ အမွှေးနင်းပစ်လိုက်၏။ ဆောင်းရိပ်
 သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ လူးလိမ့်ကာ ရုန်းကန်နေသည်။ တော
 သူတစ်ယောက်မို့ သန်မာလှ၏။ သို့သော် ထိုအားက သူ
 ချစ်စိတ်ကို မိန့်ပဲ့ပါ့မလား။

ဆောင်းရိပ်၏မျက်နှာဆီသို့ သူ့အနမ်းမိုးရွာသော
 အချိန်တွင် ဆောင်းရိပ်သည် ထူပူပြီး ရှက်သွားသည်။
 ကြောက်လည်း ကြောက်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆံထိုးမှ
 ဆံထိုးကို ဖြုတ်ကာ စောလူးကို ဆောင့်ထိုးလိုက်မိ၏။

“ကဲဟာ”

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

စောလူး၏ လက်မောင်းတွင် သွေးများဖြာနေ နေသွားသည်။ ဆံထိုးသည်လည်း လက်မောင်း၌ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသည်။

ဆောင်းရိပ် လန့်သွားသည်။ အသားထဲစိုက်ဝင်နေသော ဆံထိုးကို ပြန်မနုတ်လိုက်ချေ။ ဟနေသော ပါးစပ်ကိုသာ လက်ဖြင့်အုပ်၍ နောက်သို့ဆုတ်ခွာသွားသည်။

“ဆောင်းရိပ် . . . နင် . . . ငါ့ကို”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း”

ကြောက်တာရော၊ ရှက်တာရော နှောနေ၍ ဆောင်းရိပ်သည် ထူပူနေသည်။

“ရပါတယ်။ ငါ သိသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် နင် မျက်ရည် မကျပါနဲ့။ ဒါက ငါ့မိုက်ပြစ်မို့ ငါ ခံရတာပါ”

စောလူးသည် လက်မောင်းတွင်စိုက်နေသော ဆံထိုးကို ဆောင့်ပြီးဆွဲနုတ်ကာ ဆံထိုးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒီဆံထိုး နင့်ခေါင်းပေါ်ရောက်အောင် ထိုးစိုက်ခွင့်ရမယ့်နေ့ကို ငါ မျှော်နေမယ်”

တကယ်တမ်း လှည့်ထွက်သွားသူမှာ စောထူးချာန်သာ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ဆောင်းရိပ်မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။ လက်တွင် ပေကျံနေရစ်သော သွေးစအချို့ကို လုံချည်စတွင် သုတ်နေသည်။

စောလူး၏ထက်ထဲတွင် တွဲလျောင်းလိုကာ ပါသွားသော ကျောက်ဆံထိုးသည် ဆောင်းရိပ်အား လှောင်ပြောင်သရော်နေသည်။ ဘယ်လောက်သုတ်သုတ် သွေးစများသည် ပြောင်သွားခြင်းမရှိချေ။

ဆောင်းရိပ် ငိုချင်လာသည်။ ဖြူဆူးဆံထိုးလေး ဦးတိုင်ရင်း အားပါးတရ ငိုရှိုက်လိုက်မိသည်။

မုန်တိုင်းရယ် . . . ငါ့ဆီလာပါ။ ငါ့ စောလူးကို ကြောက်တယ်။ စောလူးကို ငါ ဆံထိုးနဲ့ထိုးပစ်လိုက်မိတယ်။ သူ့လက်မောင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမလား မသိဘူး။ ငါ ဘာမှန်ရမလဲ မုန်တိုင်းရယ်။ ငါ့ဆီလာပါ။ ငါ ကြောက်တယ်။

မုန်တိုင်းကိုသာ တမ်းတမ်းတတဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း ကျောခိုင်းနေသော မုန်တိုင်းရဲ့ကျောပြင်က ဆောင်းရိပ်တို့ ရင်နာသွားစေသည်။

ထိုခဏအတွင်း ဆောင်းရိပ်သည် ကူကယ်ရာမဲ့သော ခံစားမိ၏။ လောကကြီးတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း ချီနေသလို အထီးကျန်နေသည်။ ငိုချင်မိသည်။ အဆင်မပြေလက်နက်ကိုသာ ထုတ်သုံးချင်မိတော့သည်။

စောလူးလက်မောင်းတွင် ငုတ်ထိုးမိသည်ဆိုသော သတင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ပင် အိမ်ကြွလာသည်အထိ တစ်ရွာလုံး ဟိုးဟိုးကျော်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဆောင်းရိပ်သည်လည်း လာသမျှလူတို့ကို ဧည့်ခံနိုင်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲ တကုတ်ကုတ် အလုပ်ရှုပ်ရတော့သည်။

စောလူးလက်မှ ဒဏ်ရာများသွားသလားဟု စိုးရိမ်မိသော်လည်း သွားမကြည့်ဖြစ်ချေ။ ကြည့်ခွင့်လည်း မသာခဲ့ချေ။ စောလူးဘေး၌ အခြွေအရံတွေက များပြားနေခဲ့သည်။

— ဂျွနီယာ —

ဘကြီးစောလူပင် စောလူးအနားမှ တစ်ဖဝါး မခွာချေ။ ဦးပုတုသည်လည်း အနောက်တောင်ထိပ်သို့ ပြေးကာ ကျိတ်မှန်ရွက်နှင့် မုန်းသုံးခွရွက်တို့ကို နှာရီပိုင်း အပြေးတက်ခူးသည်။ ကြီးမြင့်သည်လည်း အနာမန်းအား မကြီးစေရန် မီးလင်းဖိုတွင် ကျောက်ခဲမီးဖုတ်သည်။

“သေးရည်နဲ့မိုင်းခံခိုင်းမှဖြစ်မယ်။ ဆောင်းတွင်းအနာက ပျောက်ခဲ့တယ်”

ကြီးမြင့်နှုတ်မှလည်း ပွစိ ပွစိ ပြောနေသည်။

ဒေါလုံးကြိုင်သည်လည်း အိမ်ရိဆေးမြစ်စုံ မန်းနိုင်ဆေးကို ပုလင်းလိုက် မချလာပြီး စောလူးကို တိုက်သည်။

အားလုံးက လူကြီးဦးစောလူမျက်နှာနှင့်ဆိုသော်လည်း စောလူးနားတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသည်။

ထိုဒဏ်ရာသည် သည်ဆောင်းရိပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု စောလူး ပြောလိုက်ပါက ဆောင်းရိပ်သည် ရွာထဲမှာပင် အခြေမချနိုင်အောင် ခေါင်းငုံ့နေရပေလိမ့်မည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် စောလူးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သို့သော် ထိုကျေးဇူးတင်စိတ်ကို ဆောင်းရိပ် မုန်းသည်။ စောလူးဘေး ဝိုင်းအုံနေကြသူများကိုလည်း မုန်းသည်။ တစ်ချိန်ကသာ မုန်တိုင်းရဲ့ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာတို့ စောလူးကို ဂရုစိုက်နေသူများက ဆယ်ပုံတစ်ပုံပင် ဂရု

— ဂျွနီယာ —

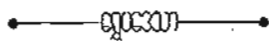
စိုက်ကြပါစေဦး ယခုချိန် မှန်တိုင်းသည် ပုံမှန်လူလိုသွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်ပေမည်။

ယခုတော့ မြေနိမ့်ရာ လုံစိုက်တတ်သည့်လူများ ကြောင့် မှန်တိုင်းသည် ခြေထောက်တစ်ဖက် နိမ့်နေရ သည်။ သေကောင်ပေါင်းလဲ သစ်မြစ်ကိုသာ ဆွဲထားသော စောလူးကြောင့် မှန်တိုင်း ဒဏ်ရာရခဲ့ရသည်။ အကယ်၍ အဲဒီနေရာမှာသာ စောလူးကို မှန်တိုင်း မကယ်ခဲ့လျှင် ယခု ချိန် ဒီလောကကြီးတွင် စောလူးချာန်ဆိုသူသည် ရှိလေဦး မလား။ ပေလေးဆယ်ကျော်ခန့် နက်သော ချောက်ကြီး၏ အောက်ခြေတွင် ဝါးငုတ်တိုတွေကို ထိုးထိုးထောင်ထောင် လှမ်းမြင်နေရ၏။

မှန်တိုင်းသည် စောလူးကို အားရှိအားကုန်ဆွဲတင် လိုက်သည်တွင် အားလွန်ကာ ကျသွားသည်။

ငေါထွက်နေသော သစ်ငုတ်စွန်းကိုသာ မှန်တိုင်း မဆွဲလိုက်နိုင်ပါက ဒီလောကကြီးတွင် မှန်တိုင်းသည် ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် ပျောက်ဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်က မှန်တိုင်း၏ခန္ဓာတွင် သွေးများ မြင် မကောင်းအောင် ပေကျံနေသည်။ သစ်မြစ်ကိုဆွဲမိလျက် သားပင် ညာခြေကို ထိုးဝင်နေသော ဝါးချွန်ကြောင့် အော် ညည်းနေရှာသော မှန်တိုင်း၏အသံကို ဆောင်းရိပ်

ယခုတိုင် ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ သစ်မြစ်ကို ဆွဲထားသော မှန်တိုင်း၏လက်သည်း သွေးဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျနေခဲ့သည်။

သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပြီး ရှင်သန်ရန် ရုန်းကန်နေရ သော မှန်တိုင်းကိုတွေ့လျက်နှင့် ဆောင်းရိပ် မကူညီလိုက် နိုင်ပါချေ။

ဆောင်းရိပ် ရင်ထဲ နာကျင်နေသည်။ မဖြစ်စေလောက် ပွန်းရပြီး ထိုးမိခဲ့တဲ့ စောလူး၏ဒဏ်ရာကိုတော့ ဒေါ်နှင်းရည် က သံသလွယ်ပြုစုခဲ့ပြီး မှန်တိုင်းကိုတော့ ဆေးမကုပေခဲ့ပါချေ။

အနာဆိပ်တက်၍ ညည်းနေသော မှန်တိုင်း၏အသံ သည် ဆောင်းရိပ် နှလုံးသားထဲ စွဲနေခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းဖြူ ရော်ပြီး သွေးမရှိတော့တဲ့ မှန်တိုင်း၏ ပုံကြောင့် ဆောင်းရိပ် ငိုခဲ့ရသည်။ မှန်တိုင်းလည်း အဖေလိုပင် ဆောင်းရိပ်ကို ချွန်ထားခဲ့မည်ကို စိုးကြောက်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဘကြီးစောလူးအား ငိုယိုပြီးတော့ တောင်းပန်ခဲ့၏။ ဘကြီးစောလူသည် တလိုချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ပြီး ချောင်းဖျားမှ ဆေးဆရာကို ပင့်ခေါ်လာပြီး မှန်တိုင်းကို ကုသစေသည်။ ကံကောင်းစွာပင် ချွေးပြန်နေ သော မှန်တိုင်း၏မျက်နှာသည် သွေးရောင်လွမ်းလာသည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့တွင် ကြီးနင်းသည် စော လူးကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါ်နှင်းရည်နှင့် စောလူးဈာန်သည်
ဖွန်ကျိုင်းမြေမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဘကြီးစောလူအတွက် ဆောင်းရိပ် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရောင်းချစရာများရှာကြ သယ်ကာ မြို့တက်
တတ်သော ဘကြီးစောလူကို သနားသည်။

ထိုသနားသောစိတ်သည် ကြီးနှင်းအပေါ် အမုန်း
ဘာများများဖြစ်စေ၏။

ဆောင်းရိပ်ရင်ထဲတွင် မုန်တိုင်း ခြေထောက်၏
တရားခံသည် ဒေါ်နှင်းရည်ဟု စွဲနေအောင် မှတ်ထားမိ၏။

ဒေါ်နှင်းရည်အား ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးလို ရှိသေ
သည်။ ကြောက်သည်။ သို့သော် ရွံ့သည်။ သို့သော်လည်း
ထိုသို့ဖြစ်ခွင့် မရှိသည့် အနေအထားမို့ အရာအားလုံးကို
မေ့ထားလိုက်မိသည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်က တိမ်
မြုပ်နေသော ဆောင်းရိပ်၏ ဒဏ်ရာဟောင်းကို လာဆွ
သလို ခံစားရသည်။ ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီဆိုသော်
ငြား မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် ရင်ထဲ နာဆဲဖြစ်၏။

“ဟဲ့ . . . ဆောင်းရိပ် ဘာပိုင်နေတာလဲ”

မိဝိုင်းက မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာသည်။

“ကျောက်ခဲမီးဖုတ်နေတာပါ”

“စောလူးဈာန်အတွက်လား”

— ဂျွေသော —

မေးခွန်းကို ဆောင်းရိပ် မဖြေဘဲ ဝါးလုံးအခေါင်း
ပေါက်လေးဖြင့်သာ တောက်နေသော မီးကို တဟူးဟူး မှုတ်
နေလိုက်သည်။

“စောလူးက မြို့သားမို့လားမသိဘူး ဇော်တော်
အသည်းဝယ်တယ်။ ဆရာတော်ပေးတဲ့ဆေးကို ခါးလို့
မသောက်နိုင်ဘူး ငြင်းနေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကြီးမြင့်က ချော
မော့တိုက်နေရတယ်။ တို့များ သောက်ချင်စမ်းပါတီ။ ဆရာ
တော် ဖော်တဲ့ဆေးသောက်ရဖို့ လွယ်တာမှတ်လို့”

“သဇင်ရော”

“ရွာသားတွေအားလုံး စောလူးဆီ အာရုံရောက်
နေခိုက် သူလူပျိုနဲ့ချိန်းမှာပေါ့။ ကိုပြူးတို့ ကောက်ရိုးပုံမှာ
ချိန်းထားကြတယ်”

မိဝိုင်းစကားက တည့်တိုးကြီးမို့ ဆောင်းရိပ် ပြုံးမိ
သွားပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မိဝိုင်းက ချစ်ဖို့
ကောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ပွင့်လင်းလွန်းတဲ့
မိဝိုင်းပါးစပ်ကို မကြိုက်ချေ။

“နှင်ရော မချိန်းဘူးလား”

“ရည်းစားနဲ့ချိန်းဖို့ထက် စောလူးရဲဒဏ်ရာကို ပို
စိတ်ဝင်စားလို့ ရောက်လာတယ်။ ဘယ်နှယ်ဟယ် ငုတ်
ထိုးတာပဲ ကြံကြံဖန်ဖန် လက်မောင်းမှာ သွားထိုးရတယ်လို့။

— ဂျွေသော —

ပြီးတော့ တောထဲမသွား ဘာမသွားနဲ့ ဘယ်က ဘယ်လို ထိုးမိတာလဲ။ ပြီးတော့ ထိုးမိတာကလည်း စနစ်တကျ ဖြူ ဆူးနဲ့ထိုးမိတာဆို”

ဆောင်းရိပ်မျက်နှာသည် မထားတတ်အောင် ပူထူသွားသည်။ မိမိလုပ်၍ဖြစ်သွားသည်ကို အများသိမှာ စိုးကြောက်မိ၏။ ဘာကြောင့်ထိုးလိုက်တာလဲဟူသော သို့လော သို့လော မေးခွန်းမျိုးကို ဆောင်းရိပ် ရှက်သည်။

“စောလူးက နင့်ကို တစ်ခုခုလုပ်လို့များ နှင် ထိုး ထည့်လိုက်တာလား”

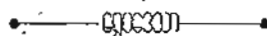
ကိုင်းထားသော ဝါးလုံးခေါင်းပင် တုတ်ခနဲ လွတ် ကျသွားသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဒုက္ခပါပဲ။ မီးလောင်ကုန်တော့ မယ်”

မိမိတိုင်းသည် သွက်သွက်လက်လက်စင် ဝါးလုံး ခေါင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ မိမိတိုင်း ကယ်လိုက်သော ကြောင့် မီးမှုတ်ဝါးလုံးခေါင်းသည် မီးအန္တရာယ်မှ ကင်း လွတ်သွားရ၏။

“ငါကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုပဲ တွေးတတ် တော့တယ်”

“အဲဒီအကြောင်းကို သတင်းကို ပြန်မပြောပါနဲ့။

တစ်ရွာလုံး နံ့ကုန်ရင် ငါ နေစရာမရှိဘဲနေမယ်။ တစ်ရွာလုံး က စောလူးကို သံသ့လှုပ်နေတာ နှင်အမြင်ပဲ”

“ဘုရားဇေ . . . ငါက တွေ့ကရာပြောလိုက်တာ ပါ။ အဟုတ်ကြီးလား”

“သူက ငါ့ကို လာပြီး . . . ဟိုဟင်း . . . ဖက် . . . အဲ . . .”

“အိုး . . . ရောဂါက မသေးဘူးပဲ။ မြို့သားလို မပြောရဘူး။ လက်သွက် ခြေသွက်နိုင်ပါ။ ဘာလို့ ဆံထိုး လေးနဲ့ ထိုးရတာလဲ။ ဓားနဲ့ထိုးထည့်လိုက်ရမှာ။ အပျိုလေး ကို အလိုမတူဘဲ လုပ်စရာလား။ နောက်ဆို မုန်တိုင်းကို ဓားသွေးခိုင်းထားမှ”

“မုန်တိုင်းကိုလည်း သွားမပြောနဲ့ဦးနော်”

“ငါက ထမင်းစားတာပါဟဲ့။ သိပါတယ်။ ကဲ . . . ဆိုစမ်းပါဦး။ ဒီပုံအတိုင်းဆို နှင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဟဲ့”

“တကယ်ပဲ နှင် အဲဒီကောင် စောလူးကို ပြန် မကြိုက်နိုင်ဘူးလား”

“အင်း”

“မုန်တိုင်းပဲပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“အင်း”

ရှက်လည်းရှက်ပါရဲ့၊ ရှက်လည်း မရှက်နိုင်တော့ပါ
ချေ။

“အသိုင်းအဝိုင်းကြီးတဲ့ စောလူးကိုတော့ နင်လို
ပါမ္ဘားက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တွန်းလှန်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို စောလူးဆီသွားစေချင်တယ်ဆိုပေ
မယ့်လည်း နင်က ဆန္ဒမရှိမှတော့ ငါက ကူညီရုံပေါ့”

“ဟင် . . . မိဝိုင်း နင့်မှာ အကြံရှိလား”

“ငါတော့ ဘယ်ကြံတတ်မလဲဟဲ့။ ကြံတတ်တဲ့လူ
ဆီ သွားရမှာပေါ့။ ယတြာကောင်းရင်း မင်းလောင်းဖြစ်တယ်
ဆိုတာလည်း ရှိတယ်လေ။ ယတြာလေး ဘာလေး ချေကြ
ရအောင်။ ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင်လုပ်ပြီး စောလူးကို ခြုံပြန်
မောင်းထုတ်လို့လည်း ရနိုင်တာပဲ။ အဓိကပြဿနာက ငါတို့
ရွာမှာ စောလူးရှိနေတာပဲ။ စောလူးမရှိရင် ဒီပြဿနာတွေ
ဖြစ်ပြီ”

“လုပ်စမ်းပါ မိဝိုင်းရယ်။ ငါ့ကို ကူညီပါ။ တစ်ဆက်
တည်းမှာ မှန်တိုင်း ငါ့ကို ချစ်လာအောင်ရော ဓာတ်ရှိက်ပေး
စမ်းပါ”

“အဲဒါဆို ဓာတ်က ရိုက်စရာကိုမလိုတာ။ မှန်တိုင်း
အကြောင်း ဒီဖွန်ကျိုင်းတစ်ရွာလုံး သိတယ်။ ပြဿနာက
စောလူးမရှိတော့ရင် ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒါဆိုရင် ငါတို့ မနက်အစောချည်း ရွာပြင်
ထွက်မှ ဖြစ်မယ်။ မောင်ယာတောင်ပေါ်မှာ အကြားအမြင်
ရတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ဗေဒင်ကို နေထွက်ရင်
မဟောတော့ဘူး”

“ခုတစ်လော နေမရောက်လာတာ ကြာပြီလေ”

“ဒါပေမဲ့လည်း နေထွက်ချိန်ရှိတယ်လေ။ သူက
အရုဏ်ဦးမှာမှ ဟောတာ။ အာရုံနဲ့ဆိုတော့ဟယ်။ နင်ပဲ
စဉ်းစားကြည့်။ တွက်လည်း တွက်တတ်တယ်။ အကြား
အမြင်လည်း ရတယ်တဲ့။ ယတြာလေး ကာလေးချေလို့ရ
တာပေါ့။ သွားမလား”

“ခုချက်ချင်းတောင် ပြေးပြီးသွားလိုက်ချင်တယ်။
နင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မကြာသေးဘူး။ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့သွားနေတာတဲ့။ ငါတို့
ဖွန်ကျိုင်းမှာ ခုနစ်ရက်ပဲနေမယ် ပြောတယ်။ နင် ကံကောင်း
တာပဲ။ မနက်ဖြန်မနက် အချိန်ရသေးတယ်”

“လုပ်ပါဟယ်။ ငါ့ကို လိုက်ပို့နော်”

“အေး . . . ဒါဆို နင် မနက်ဖြန် အရုဏ်ဆွမ်း
မချက်နဲ့တော့။ နေမကောင်းအကြောင်းပြပြီး နား။ အိမ်က
စိုးထွက်လာခဲ့။ ငါနဲ့ မောင်ယာတောင်ပေါ်သွားမယ်”

ငေးခိုင်းနေသော ဆောင်းရိပ်၏ မျက်နှာသည် တက်ကြွလန်းဆန်းမှုအပြည့်နှင့် သစ်လွင်နေသည်။

စောလူးနှင့်မနီးရလျှင်ပြီးရော ကိစ္စမှန်သမျှ လုပ်မည့်အထဲတွင် ဆောင်းရိပ်ပါတယ်ဆိုတာ မိဝိုင်း သိလိုက်သည်။

မိဝိုင်းသည် ဆောင်းရိပ်ကို ခင်၏။ ဆောင်းရိပ်သာ စိတ်ပျော်ရွှင်မည်ဆိုပါက မည်မျှခက်ခဲပါစေ ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ စောလူးပေးလာခဲ့သောကြောင့် မုန်တိုင်းအပေါ်ထားသည့် ဆောင်းရိပ်၏စိတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ သူငယ်ချင်းကို ဆင်စီး မြင်းရဲစေချင်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ နွားလည်းစီးရပါစေဦး သူငယ်ချင်း၏အပြုံးကို မြင်ချင်လှသည်။

မိဝိုင်းတို့အတွက် အပြုံးတွေကလွဲ၍ ဘာမှမလိုအပ်ချေ။ ထမင်းသုံးနပ်စားမည်။ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် စိတ်ချမ်းသာနေရမည်။ ဒါက ဖွန်ကျိုင်း၏ဆောင်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ မိဝိုင်းသည်လည်း ဖွန်ကျိုင်းသူမို့ စိတ်ချမ်းသာရေးကို ရှေးရှုမိပြန်သောအခါ စိတ်ပြောင်းလဲသွားရသည်။

လောဘတက်ခဲ့မိခြင်းကိုလည်း နောင်တရသည်။ မုန်တိုင်းကိုလည်း အားနာမိသည်။ အခုမှ ဘွားခနဲပေါ်လာ

လူက ဖြူသလား၊ မည်းသလားမသိဘဲ ဆောင်းရိပ်ကို အတင်းထိုးပေးချင်ခဲ့သည့်အတွက် ဆောင်းရိပ်ကိုလည်း အားနာသည်။

ထို့ကြောင့် ဆက်ပြီး အားမနာရလေအောင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းကို ကူညီမည်။

ချစ်သောလူနှင့် ကွေကွင်းရသောဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောလူနှင့် အတူနေရသောဒုက္ခတို့နှင့် ဝေးရာကို တွန်းပို့ချင်သည်။

ထိုစိတ်ဖြစ်မိသည့်အတွက် လူကြီးဦးစောလူးကို အားနာရပြန်သည်။ စောလူးကို ဆန့်ကျင်တာက လူကြီးကို မလေးမခန့်ပြုရာရောက်သည်ဟု ထင်သည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်ပေ။ သူငယ်ချင်းဘက်မှ အာရုံလိုက်ရမှာပဲဟု ယတိဖြစ်ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်၌ မိဝိုင်းသည် အရာအားလုံးကို တွန်းလှန်ဖို့ သတ္တိရှိလာပြန်သည်။

ဒါက ဆောင်းရိပ်ကိုသနား၍လား၊ ခင်၍လား။

ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးညွန့်သည် လေ
အလာတွင် မငြိမ်သက်ချင်ပါ။

နှင်းတောထဲဖြတ်ခဲ့ရသောကြောင့် လုံချည်အနား
စသည် နှင်းရည်တို့နှင့် ရွှဲစိုနေသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်
အေးနေသော်ငြား အေး၍ အေးရကောင်းမှန်း မသိအောင်
စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ငြိမ်သက်စွာ တရားမှတ်နေသော ဝေဒင်ဆရာ၏
ကျော်ပြင်က ဘာဆွဲဆောင်မှုမှ မရှိသော်ငြား နှစ်ယောက်
သား ကြောက်လန့်နေကြသည်။

ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်အကုန်ခန့်တွင် အသက်
ငါးဆယ်ကျော်ခန့် အသားဝါဝါနှင့် ဝေဒင်ဆရာသည်

ဆောင်းရိပ်ကို လှည့်ကြည့်လာ၏။

“မင်းလာမယ်ဆိုတာ အဘ သိနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“မင်း ဘာအကြောင်းမေးမှာလဲ သိနေတယ်”

ဝေဒင်ဆရာသည် လေသံပျော့နှင့် ပြောသော်ငြား
ဆောင်းရိပ်သည် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွား
သည်။

“မင်းရဲကံကြမ္မာကို အဘ မြင်တယ်။ မင်းမှာ
နက္ခတ်ဆိုးနွဲ့ လောကထဲ ရောက်လာ င ကလေးမပဲ။ မင်း
ကို မွေးပြီး မင်း အမေ သေတယ်။ မင်းအဖေ နွဲ့ အမေ
ရည်ငံနေကြစဉ် ရွာ မီးလောင်တယ်”

ဆောင်းရိပ်သည် ကြက်သီးထသွားသည်။ ဆောင်း
ရိပ်ကို မွေးပြီး အမေ သေမှန်းသိပေမယ့် ဆောင်းရိပ်
ကြောင့် ရွာမီးလောင်တာတော့ မသိချေ။

“မင်းကြောင့်လို့ မတွေးပါနဲ့။ အဲဒါ မင်းကြောင့်
မဟုတ်ဘူး။ ကံကြမ္မာကြောင့်ပါ”

ဆောင်းရိပ် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ကြက်သီး ထ
မိသည်။ အလိုလို အားငယ်နေသူမို့ ဘဝကို ဝေဒင်ဆရာက
ဒက်ထိုမှတ်သိပြောလာသောအခါ ရင်ထဲ ပူသွားသည်။
ဆက်ပြီးဆိုတာတွေ ကြားရဦးမလားဟု ပူပန်သွားသည်။

“မင်း လူမမယ်အရွယ်မှာ မင်းအဖေက သွေးထွက် သံယိုဆိုးတယ်”

ဆောင်းရိပ် လန့်သွားသည်။ ဗေဒင်ဆရာ၏ အကြားအမြင် အာရုံကိုလည်း ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“သိပ်မကြာဘူး။ နောက်ထပ်သွေးထွက်သံယို ပြန်ဖြစ်တယ်။ ဒီရက်ပိုင်းကတောင် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံး မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာပဲ။ မင်းက အင်္ဂါသမီးနေ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ဗေဒင်ဆရာသည် ကျောက်သင်ပုန်းတွင် ဂဏန်းများ ရေးဖြစ်နေပြန်သည်။

“မင်း ဘဝဟာ မှောင်နေတယ်။ မင်း အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရဘူး”

“ရှင်”

ဆောင်းရိပ်တင်မက မိပိုင်းပါ အံ့သြသွားသည်။

“မင်းလုံးဝ အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရဘူး။ မင်းနဲ့နေခဲ့ဖူးရင် အဲဒီယောက်ျားဟာ သေမှာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းမှာ ရာသက်ပန် မုဆိုးမကံတာ ပါတယ်။ မင်းမုဆိုးမဖြစ်ကိုဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းရဲ့ ပထမ

ဆုံး မွေးတဲ့ကလေးက ယောက်ျားလေးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆို အဲဒီကလေးကို သက်န်းစည်းပေးတဲ့နေ့ အဲဒီအညံတွေ အကုန်ပျောက်မယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒါ မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာပဲ”

“ဒါ . . . ဒါဆို ပထမဆုံး အိမ်ထောင်က . . .”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း မုဆိုးမကန်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီလို ကြမ္မာမျိုးနဲ့ ယှဉ်ခဲ့ရင် ယောဂီကြီးဖြစ်ဖြစ် သီလရှင်ဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ပြီး လောကီကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ မတိုက်တွန်းပါဘူး။ ဖြစ်ရမယ့်ကံပါလာရင် ရှောင်လွှဲလို့မရတာ ကံကြမ္မာပဲ”

“အဲဒါဆိုရင် ယတြာ”

“မရှိဘူး။ မင်းကို ပြောပြီးပြီပဲ။ သားယောက်ျားလေး မွေးမှလို့”

“ဒါ . . . ဒါဆို”

“ကံဆိုတာ အလုပ်ပါ။ ခုနေချိန် ခြေတစ်လှမ်းမှ ဆက်ရသေးဘူး။ မင်းမှာ ပြင်ဆင်လို့ ရနိုင်တဲ့အခွင့်အလမ်း နှိမ့်တယ်။ ကဲ . . . မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“ဒါ . . . ဒါ . . . ဒါဆို”

“မင်းငိုနေမှ လောကကြီးက လှမယ်ဆိုတာ မင်းကံကြမ္မာပဲ သမီး။ လောကဒဏ်ကို ကြံကြံခံဖို့ ကြိုးစားပါ”

“ငါ့ကို နှစ်သိမ့်တဲ့အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်းတုန်လှုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှောင်ရှားလို့ရပါတယ်ဟာ။ မနက်ဖြန်တော့ နှစ်ဆန္ဒရှိရင် ဖွားသီလကျောင်းမှာ ဇယာဂီတတ်လေ”

ဖွားသီလ၏ကျောင်းသည် ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း၏ ဘေးတွင် ရှိသော အိမ်ငယ်လေးဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းတွင် အသက်ကြီးနေပြီဖြစ်သော နားထိုင်းသည့် သီလရှင်အိုကြီးတစ်ပါးသာ နေသည်။

“အေးဟယ်။ နှစ် အကြံပေးအလိုပဲ။ ငါ ယောဂီတတ်ရမှာပဲ။ ငါ့ကြောင့်တော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မထိခိုက်စေချင်ဘူး”

“နှင့်အသံကလည်း အားမရှိလိုက်တာဟယ်”

“ငါ့မိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကုန်သလဲ မသိဘူး။ မုန်တိုင်းကိုပဲ စိုးရိမ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ငါ ဝမ်းနည်းတယ်”

“မငိုပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

“ငါလေ . . . ငါ . . . မုန်တိုင်းကို . . .”

“ငါ့သိပါတယ် ဆောင်းရိပ်ရယ်”

“မုန်တိုင်းက ငါမရှိရင် ရွာထဲပြန်ဝင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မိုးအုံ့ရင်လည်း သူ ညာဘက်ခြေထောက်က ကိုက်တယ်။ ပြီးတော့ . . . သူ . . .”

“တိတ်ပါ ဆောင်းရိပ်ရယ်။ မငိုပါနဲ့။ ရွာထဲဝင်တော့မယ်။ နှစ် ငိုတာမြင်ရင် သို့လော သို့သော ပြောနေကြမယ်။ တိတ်တော့နော်။ ငါ့ကိုက ရှည်တာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ နှစ်ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ငါ မုန်တိုင်းကို . . . ။ မုန်တိုင်းက ငါ့ကြောင့် . . .”

ပြောရင်း ဆောင်းရိပ်၏အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ နှင်းများသည် မှောင်ဝိန်းနေအောင် ကျသောကြောင့် ဝေလီဝေလင်းဆိုသောငြား လမ်းသည် သိပ်မသိကွဲချေ။ ရွာအဝင်လမ်းသည်လည်း မှောင်မိုက်နေ၏။

သုချိုင်းကုန်းနံဘေးဖြတ်ရသော်လည်း မကြောက်နိုင်အားပါချေ။ ရင်ထဲတွင် အမှီးတို့ လောင်မြိုက်နေသည်။

“ဟင် . . . ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

ရွာအဝင် ကုက္ကိုပင်အောက်၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၍ မိမိင်းရော၊ ဆောင်းရိပ်ပါ လန့်သွားကြသည်။

“မုန်တိုင်းလား မသိဘူး”

ရဲဖန်ရဲခါ မုန်တိုင်းသည် မိုးမလင်းခင် ရွာထဲ ဝင်လာတတ်သည်။ ကြီးနှင်းမရှိသော်လည်း ကြီးနှင်းက မုန်တိုင်းအား မလိုလားခဲ့သူမို့ မုန်တိုင်းသည် အိမ်ထဲ မဝင်

ချေ။ ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာပျောက်ကတည်းက လယ်ထဲ၊ ရွှေသွားသည်မှာ အိမ်ရိပ်ကိုပင် ပြန်မနင်းရလောက်အောင် မုန်တိုင်းက ပြတ်သားလှသည်။ ထို့ကြောင့် မုန်တိုင်းသည် ရွာထဲဝင်ပါက ကုက္ကိုပင်အောက်၌ထိုင်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဆောင်းရိပ်ရှိသော ဆိုင်ရှေ့သို့ လာသည်။

“မုန်တိုင်း”

ဆောင်းရိပ်သည် အားကိုးတကြီးပင် ထိုင်နေသူ အား လှမ်းခေါ်သည်။ အမှန် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆို မုန်တိုင်းရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးပစ်လိုက် ချင်သည်။

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည်ထရပ်လာသည်။ ချဉ်းကပ် ရန် ဟန်ပြင်နေသော ဆောင်းရိပ် ခြေလှမ်းများ တန့်သွား သည်။

ထိုလူသည် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဆောင်းရိပ်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ဒီပုံစံအတိုင်းဆို နှင် မုန်တိုင်းကို မတွေ့ခဲ့ဘူး ထင်တယ်”

အနီးရောက်မှ ခြုံစောင်ကို ခွာလိုက်သောအခါ ထင်ထားသည့်အတိုင်း၊ စောလူးဖြစ်နေသည်။ စောလူး သည် ဂူးရုစွာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“နှင် ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ ဒီမှာထိုင်နေတာ နှစ်နာရီကျော်ကြာနေပြီ။ မင်း ဘာသွားလာတာလဲ”

“ငါဟာငါ ဘာလုပ်လုပ် နှင့်အပူပါသလား”

မိမိတို့သည် ဆောင်းရိပ်လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ် နေသော်ငြား ဆောင်းရိပ်သည် နှုတ်ခမ်းထော်ကာ ရန်တွေ နေ၏။ လွန်ခဲ့သောမိနစ်ပိုင်းမျှက ရှိက်ကြီးတင်ငိုနေသော ဆောင်းရိပ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ဆောင်းရိပ် . . . နှင် . . . ငါ့ကို ဒေါသထွက် အောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“နှင်နဲ့ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ စောလူး။ ငါ့လမ်း ငါ အေးအေးသွားမယ်”

“ဆောင်းရိပ် နှင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတာလဲ။ နှင် ငယ်ငယ်က ငါ့အပေါ် အဲဒီလို မစိမ်းကားပါဘူး။ ငါ့ကို ခင်ခဲ့ပါတယ်။ ငါတို့ ရင်းနှီးခဲ့ကြပါ တယ်။ မုန်တိုင်းတော့ ထားပါတော့။ နှင်ကပါ ငါ့ကို . . .”

“မခင်ချင်ဘူး . . . မရင်းနှီးချင်ဘူး။ ရင်းနှီးခဲ့မိတဲ့ အချိန်တွေကိုလည်း ငါ နောင်တရလို့ မဆိုးဘူး။ နှင်ကို ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံခဲ့လို့ မုန်တိုင်းက ခုလိုဖြစ်ရတာ။ နှင်က အကျင့်မကောင်းတဲ့လူ။ အတ္တကြီးတဲ့လူ။ လူမထန်

တဲ့လူ။ နှင့်ကြောင့် မုန်တိုင်းက သေကောင်ပေါင်းလဲ
ဝေဒနာ ရခဲ့တာ။ နှင့် မုန်တိုင်းကို တစ်ချက်ကြည့်သွား
သလား။ နှင့် မှားတာပါလို့ ကြီးနှင်းကို တစ်ချက် ဝိုင်းပြော
ကူသလား။ အဲဒါ နှင့်ကို ငါ့ခင်ခွဲလို့၊ ငါ ခေါ်ခွဲမိလို့”

“ဆောင်းရိပ် . . . မင်း . . .”

“နှင့်ကြောင့် မုန်တိုင်းက သေဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့
ရတယ်။ အခု မုန်တိုင်းရဲ့ သိမ်နေ့တဲ့ခြေတစ်ဖက်၊ ပြော နှင့်
သာ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ။ ဝေဒနာကြောင့် ညည်းညူနေ
တဲ့ မုန်တိုင်းကို နှင့် တစ်ချက်အားပေးဖူးသလား။ နှင့်ရဲ့
မဖြစ်စလောက် ဝေဒနာလေးကို နှင့် ပုံကြီးချဲ့လို့ပြီးနိုင်လို့
လား။ ခံစားခဲ့ရတာက မုန်တိုင်းနဲ့ငါပါ။ နှင့်က နှင့် ဖြစ်ချင်
တာကိုပဲ ရှောင်နှိုးတင်တယ်။ နှင့် အခုလိုနေနိုင်တာ မုန်တိုင်း
ပေးတဲ့ အသက်ဆိုတာ နှင့် မမေ့ပါနဲ့။ မုန်တိုင်းက . . .”

“မုန်တိုင်း . . . မုန်တိုင်း . . . မုန်တိုင်း . . .
မုန်တိုင်း . . . မပြောနဲ့။ မင်းပါးစပ်က အဲဒီနာမည်ကို ငါ
မကြားချင်ဘူး။ မင်းမျက်စိထဲမှာ မုန်တိုင်းကိုပဲ မြင်နေသ
လား ဆောင်းရိပ် . . . ဟမ်။ မင်း လုပ်လိုက်လို့ ဒဏ်ရာ
ရသွားတဲ့ငါက အခုမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိနေပါ
သေးတယ်။ ငါ့ကိုတော့ မျက်နှာတစ်ချက်မပြဘဲ မုန်တိုင်း
ဆီတော့ မနက်သုံးနာရီမထိုးခင် ထသွားတာက ဘာလဲ”

“ကြိုက်သလိုထင်”

“ဟဲ့ . . . တော်တော်လုပ်ကြပါဟယ်။ နှင့်တို့က
လည်း ပြောပြလည်လည်ပေါ့။ စောလူးလည်း တော်တော့။
ဆောင်းရိပ်လည်း တော်ပါတော့။ စောလူးရယ် ဆောင်းရိပ်
ကို ထင်ရာတွေချည်း စွတ်စက်မပြောပါနဲ့။ အခု ဆောင်း
ရိပ် အရမ်းဝမ်းနည်းနေတာ နှင့်နဲ့မုန်တိုင်းနဲ့ ကွာတာလည်း
အဲဒါပဲ။ မုန်တိုင်းက . . .”

“တော်တော့ . . . တော်တော် . . . ဒီနာမည်က။
ကဲ . . . ပြော . . . နှင့် ဘာစိတ်ညစ်နေတာလဲ။ ပြော
အရာအားလုံး ငါ လုပ်ပေးမယ်”

“နှင့်က ဘုရားလား။ နတ်လား။ ကံကြမ္မာကြီးကို
နှင့် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်လို့လား”

“နှင့် ငါ့ကို သိပ်အထင်သေးလွန်းသွားပြီ ဆောင်း
ရိပ်။ နှင့် စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကံကြမ္မာကြီးကို ငါ ပြောင်း
နိုင်တယ်ဆိုတာ နှင့်ကို ငါ သက်သေပြမယ်”

စောလူးသည် ငိုရမလား။ မဲဒါသထွက်ရမလားပင်
မသိနိုင်အောင် ဝေခွဲရခက်နေသည်။

အအေးကြောက်သော ဆောင်းရိပ်သည် အေး
လည်း မအေးနိုင်ပါ။ ချမ်းလည်း မချမ်းနိုင်ပါ။ မြေပြင်ပေါ်
ဒူးထောက်ထိုင်ချမိသည်။

မည်သူမျှမသိဘူးဟု ထင်လိုက်သော်ငြား ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သိသူရှိသည်။

ဦးစောလူဖြစ်၏။ ဦးစောလူသည် ကုတ္တိရိပ်နံဘေးရှိ ဂျာမနီချုံစင်တွင် ရှိနေ၏။

သက်ပြင်းကိုချစ်သည်။ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ထားမိသည်။ ဦးစောလူ အတွေးထဲ ဖြစ်ပျက်မှုများသည် ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။

လသားအရွယ် မုန်တိုင်းကို မွေးစားဖို့ခေါ်လာခဲ့ချိန်က မနှစ်တစ်နှစ်ကလိုပင်။ မုန်တိုင်းအမေသည် ငှက်ဖျားဖြစ်၍ ဆုံးပါးသွားသည်။ မုန်တိုင်းသည် လေလွင့်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်လွန်းနေသည်။ စီးပွားရေးကျပ်တည်းကြ၍ ကလေးငယ်ကို တာဝန်ယူမည့်သူ ရှားပါးနေသည်။

မုန်တိုင်းကို ဝေခိုပြီး ဝင်လာစဉ်က ဇနီးသည်နှင့် ရန်ပွဲနွဲ့ခဲ့ကြရသည်။ ထိုအတူပင် ဆောင်းရိပ်လေးကို မွေးစားဖို့ ခေါ်လာစဉ်ကလည်း ရန်တစ်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ရှင်ကလေး ရှင်နိုင်အောင် ထိန်း၊ နှင်းရဲသားနဲ့ လာမပတ်သက်စေရန်ဆိုတဲ့ စကားနှင့်သာ ဇနီးသည်က နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကလေးများ အရွယ်ရောက်သည်နှင့်အမျှ ကလေးတို့

ဘာသာဘာဝ စူးစမ်းလာကြသည်။

မတော်တဆမှုကြောင့် စောလူးက သွေးကွက်သံယိုဖြစ်ရသည်ကို ဇနီးသည်က စိတ်ဆိုးသွားသည်။

သို့သော် ဦးစောလူသည် မုန်တိုင်းကို မပစ်နိုင်ပါချေ။ သားအရင်းမဟုတ်သော်ငြား အရင်းပမာချစ်သည်။ သနားသည်။ ထို့ကြောင့် ဇနီးနှင့်အတိုက်အခံဖြစ်ကြပြီး နောက်ဆုံး အိမ်ထောင်ကွဲသည်ထိ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် မြို့မှသားကို မကြာခဏ သွားတွေ့ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တိုင်း စောလူး မေးခဲ့သည့် မေးခွန်းက မပြောင်းလဲချေ။ ဆောင်းရိပ်နဲ့ မုန်တိုင်းအကြောင်းသာ ထပ်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က စိတ်ထင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဖြစ်လာမည်ဟုမထင်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေခဲ့သည်။

ယခုဖြစ်လာသောအခါ ဘာက ဘယ်လို ကြိုးကိုင်ရမှန်းမသိချေ။ သားအရင်းမို့လည်း မသိသွားချင်ပါ။ မွေးစားသားမို့လည်း မလိုသွားစေချင်ပါ။ မျှမျှတတနေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး မတတ်နိုင်သောအခါ မျက်လွှာကို ချ၍ မသိချင်ယောင်သာ ဆက်နေရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

နှင်နဲ့ရလိုမျိုးနေချင်ခဲ့တာပါ။ နှင် တောလိုက်သွားတိုင်း လည်း ငါ လိုက်ချင်တယ်။ နှင့်နားမှာနေရတဲ့အချိန်က ငါ့ အတွက် အပြည်စုံဆုံးအချိန်ပါ။ နှင် ဘာလို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ရတာလဲ။ ကောင်းပါတယ်။ နှင်လည်း နှင် နေတတ် သလို နေပါ။ ငါလည်း ဇွားသီလကျောင်းမှာ သွားနေတော့ မယ်”

မုန်တိုင်းသည် မျက်နှာလွှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ မော့ ကြည့်လာသည်။

“ငါသီလရှင်ဝတ်တော့မယ် မုန်တိုင်း”

“မင်း ရှုံးနေသလား ဆောင်းရိပ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ ရှုံးတယ်”

“မဝတ်ပါနဲ့။ မင်း တစ်သက်လုံး နောင်တရလိမ့် မယ်။ မင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က ပြောခဲ့တယ်လေ။ မြို့မှာ သွားနေချင်တယ်ဆို။ ဇာလည်း သင်ချင်တယ်ဆို။ အခု အချိန်ကျလာပြီပဲ။ နှင် စောလူးနောက်လိုက်သွားပါ။ စောလူးနဲ့ဆို မင်းကို ငါ စိတ်ချတယ်။ စောလူးက တခြား နေရာမှာသာ ငါ မကြိုက်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ ချစ်ပါတယ်။ ဒါကို ငါ သိတယ်”

“ငါက စောလူးကို မချစ်ဘူး။ စောလူးနဲ့အတူ နေဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ချစ်တဲ့လူနဲ့ပဲ အတူနေခွင့် မရ

ဘူးဆိုရင်တောင် မချစ်တဲ့လူနဲ့ မနေနိုင်ဘူး”

“မင်းခေါင်းမမာချင်နဲ့ ဆောင်းရိပ်။ မိန်းမ တစ် ယောက်အတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက် မရှိရင် ဘယ်လို တင့်တယ်မလဲ”

“နင့်အတွက်ရော နှင် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ငါက ယောက်ျားလေးပါ”

“မိနပ်တောင် ဘယ်နေညာ ပေါင်းမှ တစ်ရံဖြစ်တာ ပါ မုန်တိုင်းရယ်”

“ငါ မင်းနဲ့စကားနိုင်မလှချင်ဘူး”

မုန်တိုင်းသည် ပြောဆိုရင်းပင် ဆောင်းရိပ်ကို ခြံတံကျော်လာသည်။

“နှင် ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလား မုန်တိုင်း”

မုန်တိုင်း၏ ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်သွား သည်။ ဆက်လှမ်းဖို့ ခွန်အားမရှိတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နှင် ခြေသွားပါ။ ငါ့မှာ မိန်းမသိက္ခာ လုံးဝမရှိ တော့ဘူး။ ငါ့ကို သိက္ခာမဲ့အောင်လည်း နှင်ပဲ လုပ်တာ”

“မချစ်ဘူး။ မင်းက ငါ့ရဲ့တာဝရည်မလေးပါ”

မုန်တိုင်းအသံသည် တုန်ယင်နေသည်။ တစ်လုံး ချင်း ပြောလိုက်သည်ဆိုသော်ငြား ဗလုံးဗထွေးထွက်ကျ လာခြင်းဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်း၏ နှလုံးသားသည်နာနေသည်။

မဟုတ်မှန်း သိတယ်။ ငါက အသိုင်းအဝိုင်းရှိတယ်။ လူမှု
ဝန်းကျင်ရှိတယ်။ အရာအားလုံးကို ဂရုစိုက်နေရတယ်။
သူများစိတ်နှံ့နေရတဲ့ ငါက တစ်ခါတစ်ရံတော့ ငါ့ဖြစ်ချင်ရာ
ကို လုပ်လိုက်ချင်တယ်။ တစ်ခါတည်းပါ။ ဆောင်းရိပ်ရယ်။
တစ်ကြိမ်တည်းပါ။ တစ်ခုတည်းပါ။ နှင် ငါ့ဆန္ဒကို ဖြည့်
ဆည်းလို့မဖြစ်ဘူးလား။ ငါ့ကို ရှောင်ဖို့သက်သက် ဖွားသီလ
ကျောင်းကို မသွားပါနဲ့။ နှင်က နှင်ထုတ်ရင် ငါ လှည့်ပြန်ပါ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါ . . . ”

စောလူးသည် ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်တော့၍ ရပ်တန့်
သွားသည်။ စောလူးရင်ထဲလည်း ပူထူနေသည်။ မေမေ
သည် သူ့အား မဖြစ်မနေ ခေါ်ထုတ်သွားတော့မည် ဖြစ်
သည်။ နောက်ဖွန်ကျိုင်းကို ဘယ်တော့မှ လာခွင့်ပေးတော့
မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့လက်မောင်းမုဒကန်ရာသည် မသေ
လောက်သော်လည်း မေမေသည် စိုးရိမ်ပို၏။ ဖွန်ကျိုင်း
သည် သူ့အတွက် အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးဟု မေမေသည်
ခံယူထားပုံပေါ်သည်။ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူးဟု အသံ
ကောင်းဟပ်ခဲ့သော မေမေသည် ယခု သူ့ကြောင့် ဖွန်ကျိုင်း
ကို ရောက်လာသည်။

သူ ဆောင်းရိပ်ကို မခွဲနိုင်ပါ။ နှစ်အတော်ကြာ
စိတ်ထဲရှိခဲ့သော ဆောင်းရိပ်ကို ယခုလို မြင်လိုက်ရချိန်တွင်

သူ့ထံ တပ်မက်မှုတို့ တိုးဝင်လာသည်။ သူ ဆောင်းရိပ်ကို
ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ဆောင်းရိပ်ကို ချစ်သည်။ ချစ်နေရုံမက
ဘဝကျင့်ဖော်အဖြစ်ပင် ရာသက်ပန် အတူနေချင်သည်။
သူ့အတွက် အပြုံးမရှိသော ဆောင်းရိပ် နှုတ်လမ်းလေးကို
ချစ်သည်။ သူ့အား စူးရှစွာကြည့်တတ်သော အဲဒီအကြည့်
လေးများကို နှစ်သက်သည်။ ဆံပင်ကို ကပိုကရိုထုံးဖွဲ့တတ်
သော ဆောင်းရိပ်၏ စရိုက်လေးကို မြတ်နိုးသည်။ သူ
ချစ်သော ဆောင်းရိပ်၏ စိတ်သည် သူမဟုတ်သော တခြား
တစ်ယောက်ထံ ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို သူလည်း
နာကြည်းသည်။ မုန်တိုင်းအပေါ် မနာလိုဖြစ်ရသည်။ သို့သော်
သူ့ထံ ထိုသို့ဖြစ်ခွင့်မရှိချေ။

သူ့ကြောင့် နှစ်နာသူက မုန်တိုင်းဖြစ်သည်။
ပြီးတော့ မုန်တိုင်းက သူ့အသက်သခင်၊ သူ ခင်ခဲ့ရသော
သူငယ်ချင်း၊ သူ အားကျခဲ့ရသော အစ်ကိုတစ်ယောက်။ သူ
အပေါ် စိမ်းကားနိုင်လွန်းသည်။ သီးသန့်ဆန်နိုင်လွန်းသည်။
ဒါတွေအားလုံး မေမေ့ကြောင့်ဆိုသိ၍ မေမေ့အပေါ် စိတ်နာ
ချင်သည်။ သို့သော် သူ့အပေါ် တစ်မူထူးခြားစွာ အချစ်ပို
သော မေမေ့ကို သိနေ၍ သူ့ရင်ထဲ ပို၍နာကျင်ရသည်။

“ငါသွားတော့မယ် စောလူး”

အားရအောင်ငိုပြီးချိန်၌ ဆောင်းရိပ်သည် စောလူး

ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းကန်လာသည်။

“ဓဏလေးပါ ဆောင်းရိပ်ရယ်။ လူတွေအားလုံး ဆိပ်ကမ်းရောက်နေလို့ ငါတို့ကို မမြင်နိုင်ပါဘူး”

“မင်းတို့ ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

စူးရှပြီး ရဲရင့်သောအသံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုအသံတွင် အာဏာအပြည့် ပါဝင်နေသောကြောင့် စောလူးရော၊ ဆောင်းရိပ် ကြောက်အားလန့်အား ဖြစ်ပြီး ချသွားကြသည်။

ဆောင်းရိပ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လှပဆဲဖြစ်သော ကြီးနင်းကို တွေ့ရသည်။ နဖူးကို အပြောင်ပင့်ထားသော ကြီးနင်းသည် ကျက်သရေဆောင်ပြီး ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ နားမှ တန်ဖိုးကြီးရတနာသည်လည်း ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသည်။

“ဖြန်း . . . မတန်မရာ မှန်းချင်ဦး”

ဒေါသကြောင့်ထင်သည်။ တစ်ချက်တည်းဆို သော်ငြား ဆောင်းရိပ် ပါးလေးလည် ထွက်သွားသည်။

“မေမေ”

“ငါ့ကို ပြန်မအော်နဲ့ စောလူး။ ငါ ထင်သားပဲ။ ဒီရွာကို မင်း ပြန်တယ်ဆိုကတည်းက ဒီလို သားရေပေါ် အိပ်သားရေနားစားတဲ့ကောင်မတွေနဲ့ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ။

မင်းက သူတို့တွေကို အကောင်းထင်နေတာ။ သူတို့တွေက မင်းကို မြို့သားမို့၊ ငွေရှိလို့ ကပ်နေတာ”

“မေမေ . . . ဆောင်းရိပ်ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ ဆောင်းရိပ်က . . .”

“ဪ . . . မင်းက ဆောင်းရိပ်မို့ကိုး။ ဘယ်နှယ် အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး။ ကျေးဇူးကန်းမ။ ထမင်းကျွေးတဲ့ လက်ကို ပြန်ကိုက်တဲ့ဟာမ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါ်နင်းရည်သည် ညာလက် တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြန်သည်။

ဆောင်းရိပ်သည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားသည်။ ရိုက်ချက်ကျလာဦးမယ်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ရောက်မလာသောအခါတွင် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ရာ မှန်တိုင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မှန်တိုင်းသည် ဒေါ်နင်းရည်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသည်။

“ငါ့လက်ကိုလွှတ်လိုက်စမ်း။ မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ကျွန်တော် ဘာကောင်မှမဟုတ်ပါဘူး ကြီးနင်း။ ကျွန်တော်က မှန်တိုင်းပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဆောင်းရိပ်ကို ရိုက်ခွင့်မပြုဘူး။ ကြီးနင်းလက်ကို ဖမ်းလိုက်လို့ တစ်ရွာလုံးက ကျွန်တော့်ကို ကျည်ထားမယ်ဆိုလည်း

ရတယ်။ ဒီလယ်မှာ မနေနဲ့ဆိုလည်း ဒီတောက ကျွန်တော့်
ရဲ့ အိမ်ပါ။ ကြီးနင်းရဲ့ကျေးဇူး ကျွန်တော့်အပေါ်ရှိမှန်း သိ
တယ်။ ဒီကျေးဇူးတွေကို လက်ကျန်ရှိသေးတဲ့ ဘဝများစွာ
မှာ ဆက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဆောင်းရိပ်
ကို ရိုက်တာတော့ လုံးဝလက်မခံဘူး”

“ဘာပြောတယ်။ မင်းလို မိမိရဲ့ ဖမရဲ့ အလေ
နတောက ငါ့ကို။ ဟုတ်လား။ အဆင့်မရှိ . . . ဟွန်း . . .
ငါ ကျွေးလို့ လူဖြစ်လာရတာကိုများ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
မင်းမှာ ငါပေးတဲ့အသက်ပဲရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့။ ဆန်ကော
လောက်မှ ဖောက်မနက်တဲ့ကောင်လေး။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းနဲ့
ငါ့ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောတယ်။ ဟုတ်လား။ ဒီမှာ တော
ကျိုး . . . မင်းကိုလည်း ငါ ပြောထားမယ်။ ငါ့သားနဲ့
မပတ်သက်နဲ့။ စောလူးနဲ့မင်းတို့က တူလို့လား။ တန်လို့
လား။ ဟိုက အရှင်သခင်။ မင်းတို့က ငါ့အိမ်က ကျွန်တွေ။
ငယ်ကျွန်တွေဟဲ့ . . . နားလည်လား”

“မေမေ တော်ပါတော့ဗျာ”

“မတော်နိုင်ဘူး။ ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပဲ။
သူတို့က ပြောမှသိ၊ ထိမှနာမှာဟဲ့။ ဒုက္ခိတကများ ငါ့ကို
ရာရာစေ”

“အား . . . ! တော်ပါတော့ဗျာ . . . တော်ပါတော့”

—ရွှေယု—

စောလူးသည် အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်သည်။

“မတော်ဘူး။ အဲဒီလို အောက်တန်းစားတွေနဲ့ မင်း
ပတ်သက်နေသရွှိ ငါက ပြောရမှာပဲ။ မကြားချင်ရင် မင်း
လည်း မပတ်သက်နဲ့”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သားနဲ့ ပတ်သက်မယ်၊ မပတ်
သက်ဘူးဆိုတာ မေမေပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့။ သားက
တော့ သားရဲ့အချစ်အတွက် ဘယ်တော့မှ ဆုံးရှုံးမခံဘူး”

စောလူးသည် သတ္တိတို့ ဘယ်ကဝင်လာလို့ ဝင်
လာမှန်း မသိအောင်ပင် ဆောင်းရိပ်၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲပြီး တောထဲသို့ပြေးဝင်သွားသည်။

မှန်တိုင်း၊ ဒေါ်နှင်းရည် အပါအဝင် ဝိုင်းကြည့်နေ
ကြသူများသည် မှတ်တက်သွားကြသည်။ စောလူးသည်
ထိုသို့ ဖွတ်တရွတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူမှ မတွေးထား
ကြချေ။

“စောလူး . . . စောလူး . . . မင်း လာခဲ့စမ်း။

ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ . . . စောလူး”

ဒေါ်နှင်းရည်သည် ရုတ်တရက် အော်လိုက်သည်။
ပြီးနောက် အသားတွေတုန်ကာ မေ့လဲသွားတော့၏။

“နှင်း . . . နှင်း”

ဦးစောလူးသည် ဘယ်ကပေါ်လို့ပေါ်လာမှန်း မသိ

—ရွှေယု—

အောင်ပင် လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်လာပြီး ဒေါ်နှင်းရည်ကို ပွေ့ထားလိုက်၏။

မုန်တိုင်းသည် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်း မသိချေ။ အဖြစ်အပျက်သည် မြန်ဆန်လွန်း၍ စိတ်နှလုံး မကပ်ချင်တော့ပါ။ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်နေသော ဦးစောလူကြောင့် မုန်တိုင်းရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသည်။

မုန်တိုင်း၏ ခြေလှမ်းတို့ နောက်ဆုတ်နေသည်။ အားလုံးနှင့် ဝေးရာဆီသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆောင်းရိပ်။ ငါ နင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ပါ”

ဆောင်းရိပ် ငိုနေသည်။ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုနေသည်။

“ငါလည်း မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . နင်က”

“တော်တော့ စောလူး။ ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

“ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ ဆောင်းရိပ်ရယ်”

“မဖြစ်ဘူး စောလူး။ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“နင်လည်း အပျို၊ ငါလည်း လူပျိုတစ်ယောက်ပဲ။
ဘာလို့မရရမှာလဲ။ ဥပဒေအကြောင်းအရာဆိုလည်း ငါတို့က
အသက်ပြည့်ပြီးသားတွေ။ ရိုးရာဓလေ့အရဆိုလည်း ငါတို့
က လူပျိုလှည့်ပွဲဝင်ပြီးသားတွေ။ ဘာလို့ မရရမှာလဲ။
ပြီးတော့ အခုဆို ပိုတောင်လက်ထပ်သင့်သေးတယ်။
တစ်ရွာလုံးက နင့်ကို ငါ ဆွဲပြေးသွားတာ မျက်မြင်ပဲ။
ပြီးတော့”

“ငါ သီလရှင်ဝတ်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆောင်းရိပ်။ ငါ လုံးဝခွင့်မပြုဘူး။
အကယ်၍ နင် ကိုယ်ဝန်ရသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။
မရဘူးလို့ နင်ပြောနိုင်လို့လား”

“ငါ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်”

“သေခွင့်လည်း မပေးနိုင်ဘူး။ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်
ပါ ဆောင်းရိပ်”

“ကြီးနင်းက လုံးဝခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ ခွင့်မပြုရင်
ငါလည်း . . .”

“မေမေ သေချာပေါက် ခွင့်ပြုရမှာပါ”

“ဟင့်အင်း . . . ငါနဲ့မုန်တိုင်းကို ပြောတာ နင့်နား
နဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့တာပဲ”

“ဒေါသကြောင့် ပြောတဲ့စကားတွေပါ။ နင် မှတ်

မထားပါနဲ့လား။ တကယ် ပေါင်းရမှာက ငါနဲ့ပါ။ ငါ့ကို
ယုံကြည်ပါ ဆောင်းရိပ်ရယ် နော်”

“နင့်ကို ငါ ယုံဦးတော့တောင် ငါ နင့်ကို
လက်ထပ်လို့ မရဘူး စောလူး။ ငါနဲ့ယူရင် နင် သေရလိမ့်
မယ်”

“ဘယ်လို . . . ပြန်ပြောစမ်း ဆောင်းရိပ်။ ငါ
နားမလည်ဘူး”

“ငါ့ကို ဗေဒင်ကဟောထားတယ်။ ငါနဲ့ယူတဲ့
ယောက်ျားက သေမယ်တဲ့”

“စောလူး တဖြည်းဖြည်းပြုံးလာသည်။ ဆောင်းရိပ်
အံ့သြသွား၏။ သေရမယ်ဆိုတဲ့အရာက ဘာများပြုံးစရာ
ပါလို့လဲ။

“တကယ်တော့ နင်က ‘ငါ့ကိုစိုးရိမ်နေတာပဲ။ ငါ
ဝမ်းသာပါတယ် ဆောင်းရိပ်။ နင့်ရင်ထဲ ငါ အဲဒီလောက်ထိ
ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတာနဲ့တင် ငါ နေပျော်ပါပြီ။ ဘာမှ မစိုး
ရိမ်ပါနဲ့ ဆောင်းရိပ်ရယ်။ ငါက ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်
ပါ။ ဒါတွေကို ငါ အယုံအကြည်မရှိဘူး။ မိုးကြိုးပစ်ပြီး သေ
ရမယ်ဆိုတဲ့ နက္ခတ်မှာတောင် ရေထဲပုန်းနေရင် မိုးကြိုးက
အရှုံးပေးရသေးတာပဲ။ အဲဒီလို ပုံပြင်မျိုးတွေ ငါ အယုံ
အကြည် မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် နင်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ငါ့ကို

လက်ထပ်ပါ။ နင့်ဗိုက်ထဲ ကလေးရောက်လာမယ်ဆို ငါ့ကို
ပဲ အဖေဖြစ်ခွင့်ပေးပါ ဆောင်းရိပ်ရယ် . . . နော်။ ငါ နင့်ကို
တောင်းပန်ပါတယ်”

ဆောင်းရိပ် ဝေခွဲမတတ်ချေ။ ဘာကို ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိနိုင်ချေ။

“အပျိုစင်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ဒီဗွန်ကျိုက်ကို မေမေ
က တစ်ရွာလုံးနဲ့တစ်ယောက် မခိုက်ရဲပါဘူး။ နင် ငါ့ကို
လက်ထပ်ပါနော်။ တဖြည်းဖြည်း နင် ငါ့ကိုချစ်လာမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ကြီးနင်းကို ယောက္ခမ မတော်နိုင်ဘူး။
ငါ့ကို ကြိုက်သလောက် ပြောပါ။ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုန်တိုင်း
ကိုတော့ . . .”

“လာပြန်ပြီလား ဒီမုန်တိုင်း”

“မုန်တိုင်းကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့။ မုန်တိုင်း အဲဒီလို
ဖြစ်ရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ အဲဒါကို နင့်အမေ သိအောင်
နင်ပြောပါလား”

“ငါ မပြောခဲ့ဘူးလို့ နင် ထင်နေသလား”

“အဲဒါဆို ဘာလို့ ကြီးနင်းက မုန်တိုင်းကို တစ်ဖက်
သတ်ပြောနေရတာလဲ”

“ဒါတော့ သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ မေးကြည့်ပေါ့ကွာ။
အချိန်တိုင်း မုန်တိုင်း . . . မုန်တိုင်း . . . နင့်ပါးစပ်က

မုန်တိုင်းမပါရင် စကားမပြောတတ်ဘူးလား။ ငါက မုန်တိုင်း
ထက် ဘယ်နေရာမှာ အားနည်းနေလို့လဲ။ မုန်တိုင်း နင့်ကို
ချစ်တာထက် ငါ မင်းအပေါ်ထားတဲ့အချစ်က အများကြီး
သာတယ်ဆိုတာ နင့်ခေါင်းထဲ မှတ်ထားပါ။ နင့်ဘဝကို
မုန်တိုင်းက လင်းအောင်လုပ်နိုင်မယ်လို့ ထင်နေသလား။
ကြာလာရင် အဲဒီဘဝကို နင် ပျော်ဦးမယ်ထင်သလား။
ကမ်းပေးတဲ့ ငါ့လက်ကို နင် ခဏ ခဏ မပုတ်ချနဲ့။
ဟင်းတစ်ခွက်ဆိုတာ အသားရှိရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ဆီလိုတယ်၊
ဆားလိုတယ်၊ အခြားအဆာပလာတွေ အများကြီးလိုတယ်
ဆိုတာ နင် ထည့်တွေးပါ။ မုန်တိုင်းအပေါ် ရောက်နေတဲ့
နင့်စိတ်တွေကို ခဏ ဖယ်ချလိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ကို မြင်အောင်
ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ဆောင်းရိပ်ရယ်။ အဲဒီ ဆံထိုးကို ဖယ်
လိုက်စမ်းပါ။ ဘာလို့ အဲဒီတန်ဖိုးမရှိတဲ့ ဆံထိုးကို မြတ်နိုး
နေရတာလဲ . . . ဟမ်”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပင် ဆောင်းရိပ်ခေါင်းမှ ဖြူဆံထိုး
ကို ဆွဲနုတ်ပြီး ငှက်ပျောပင်တွင် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။
ဆောင်းရိပ် ရင်ထဲ နာသွားသည်။ လှုပ်ရမ်းနေသော
ဝံလက်သည်းများကိုသာ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ဝေးနေ
လိုက်သည်။

“နင် ငါတို့ကို စော်ကားလွန်းနေပြီ စောလူး။ နင်

တို့ သားအမိ သိပ်ကို လွန်လွန်းနေပြီ ကောင်းပြီလေ။
နင်နီငါ တစ်ခါလောက်လက်ထပ် ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဆောင်းရိပ်အသံသည် ကြည်လင်နေသည်။
မျက်လုံးများသည်လည်း တည်ငြိမ်နေသည်။

မထင်မှတ်ထားသော အချိန်တွင် ကြားရသော
ကြောင့် စောလူးသည်လည်း မိမိနား မိမိ မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်ရသည်။

“ထပ်ပြောစမ်း . . . ဆောင်းရိပ်”

“ငါ့ဘဝက မထူးတော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းပြန်သွား
လည်း ရွာက ငါ့ကို လက်ခံကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
ပြီးတော့ ငါလည်း အပျိုပြန်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ခါလောက်
မိတ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပဲလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆောင်းရိပ်”

“မတင်ပါနဲ့။ နင့်ကို ငါချစ်လို့ လက်ခံတာမှ
မဟုတ်ဘဲ။ နင့်စကားကို နာလို့ လက်ခံတာ”

“ဘယ်လိုကြောင့်ပဲလက်ခံ လက်ခံ ငါ ကျေနပ်
ပါတယ်။ ငါ ကတိပေးပါတယ် ဆောင်းရိပ်။ နင် ချစ်လာတဲ့
ထိ ငါ ကြိုးစားပါမယ်။ ငါ့မေမေကြောင့် နင် စိတ်မဆင်းရဲ
စေရဘူး။ ငါ့ကို ရွေးချယ်တဲ့အတွက် နင် ဘယ်တော့မှ
နောင်တမရစေရဘူး”

ဆောင်းရိပ် မကြားချင်ပါ။ ဘဝကိုသာ ရေစုန်
မျောချင်မိ၏။ စိတ်ချပါ စောလူး။ ငါ ဘယ်တော့မှ နောင်တ
ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့က ပြန်လမ်းမရှိတဲ့လမ်းကို
လျှောက်ခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဆက်သွားရုံပေါ့။

ဆောင်းရိပ်ကို စောလူးပွေ့ဖက်ထားသည်။
တို့ကြောင့် မြေခသွားသော ဆောင်းရိပ်၏ မျက်ရည်တစ်စ
ကိုမူ စောလူး မြင်ခွင့်မရလိုက်တော့ချေ။

“မုန်တိုင်း”

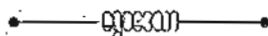
မုန်တိုင်း လှည့်ကြည့်စရာမလိုပါ။ ဒီခြေသံ၊ ဒီရနံ
က သူရင်ထဲ အလွတ်ရနေပြီးဖြစ်သည်။

“ငါဝမ်းသာပါတယ် ဆောင်းရိပ်”

မုန်တိုင်းရယ် ငါ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီးပြောပါလား။
ဝမ်းသာပါတယ်ဆိုတဲ့ နှင့်ရဲ့ အသံတွေက ဘာလို့တုန်ခါနေ
ရတာလဲ။ ဘာလို့ တိုးညှင်းနေရတာလဲ။

“ငါ သူနဲ့လိုက်သွားတော့မယ်”

“အင်း . . . ကောင်းတာပေါ့။ မြို့ပေါ်က လူတွေ
ဘယ်လိုစားသောက်နေထိုင်ကြသလဲဆိုတာမျိုး မင်း သိချင်
ခဲ့တယ်လေ”

“ဒီမှ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဆောင်းရိပ် အဖေ ဦးရိုး၏မြေစာပုံဖြစ်သည်။
ဆောင်းရိပ်လက်နှင့် စိုက်ခဲ့သော ဆီးသီးပင်ကြီးပင် ကြီးရင့်
နေပါပြီ။ ဆီးသီးလည်း မှည့်ဝင်းနေ၏။

“ဒီလိုပါပဲ ရွာထဲဝင်မလို့ စဉ်းစားနေတာ”

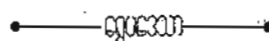
“မုန်တိုင်း”

“အင်း”

“ငါက တုံးတစ်တုံးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် နင့်
အတွက် တံတားတစ်စင်းဖြစ်ချင်ခဲ့သူပါ”

မုန်တိုင်း ရင်နာသွားသည်။ ကျလူကျခင်
မျက်ရည်များကို အံ့ကြိတ်ကာ ထိန်းနေရသည်။ မုန်တိုင်း
နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ယင်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်သည်လည်း
ဘယ်နားထားလို့ ထားရမှန်းမသိနိုင်ပါ။ တွေ့ကရာ ကျောက်
ခဲကိုသာ ကုတ်ခြစ်ထား၏။

“အချစ်ဟာ လက်ထပ်ခြင်းရဲ့ အရုဏ်ဦး၊ လက်ထပ်
ခြင်းက အချစ်ရဲ့ နေဝင်ချိန်တဲ့။ အများက ပြောကြတယ်။
ငါ့အတွက်တော့ လက်ထပ်ခြင်းက အချစ်ရဲ့ အရုဏ်ဦးပါ။
ဘာတွေ ဘယ်လိုကြုံတွေ့ဖြတ်သန်းရဦးမလဲဆိုတာ ငါ မသိ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ နှင် သိအောင်ပြောခဲ့ချင်တယ်။ ငါ့နလုံးသား
က ပန်းတစ်ပွင့်ကိုပဲ ပန်ဆင်ခဲ့တာပါ။ ရာသက်ပန်လည်း

အဲဒီပန်းတစ်ပွင့်ပဲ။ နေရင်းနဲ့ ငါနားလည်လာတာရှိတယ်။ ငါက အချစ်အတွက် ပန်းတစ်ပွင့်မဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အဆိပ်တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ငါ နင့်ကို အမြဲသတိရနေမယ် မှန်တိုင်း။ နင်လည်း ငါ့ကို မေ့မသွားပါနဲ့။ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ငါ ဖွန်ကျိုက်ကို ပြန်လာမှာပါ။ ငါ ချစ်တဲ့လူတွေဆီမှာ ဒါတွေ ပြောချင်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ဆန္ဒပြည့်သွားပြီ။ အဖေလည်း ကြားနိုင်သလို၊ နင်လည်း ကြားတယ်”

စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို မသိမသာ သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်ထဲမှ အရာတစ်ခုကို မြေကြီးကို ချသည်။

“နင့်ကို ငါ ပစ္စည်းတစ်ခုထားခဲ့တယ်။ နင် အမြဲ ဆွဲထားပါ။ နင်က မကြာခဏ တောလိုက်သွားတတ်တော့ အန္တရာယ်များတယ်။ နင် ပေးတဲ့ ပဝါတော့ ငါ့ကို ယူသွားခွင့်ပြုပါ။ ငါ သွားပြီနော်”

ဆက်ပြောနေလျှင် မှန်တိုင်းကို မခွဲနိုင်ဖြစ်မည် စိုး၍ ချာခနဲလှည့်ထွက်ဖို့ ကြံရွယ်လိုက်သည်တွင် . . .

“ဆောင်းရိပ်”

ဆောင်းရိပ် လှည့်ကြည့်ဟန်ပြင်သည်။

“လှည့်မကြည့်ပါနဲ့”

မှန်တိုင်းအသံသည် တုန်ယင်နေသည်။ မှန်တိုင်း

ငိုနေတာလားဆိုတဲ့ အတွေးက ဆောင်းရိပ်ရင်ကို နှစ်လျှံစေသည်။

မှန်တိုင်း၏ခြေသံကို ကြားနေရသည်။ ပြီးတော့ မှန်တိုင်း၏လက်သည် ဆောင်းရိပ် ပခုံးနားဆီသို့ . . .

“ဟင်”

ဆောင်းရိပ် အံ့သြသွားသည်။ မှန်တိုင်းသည် ဆောင်းရိပ် လှည့်ပင်းပေါ်သို့ ဆွဲကြိုလေးတစ်ကုံး ဆွဲပေးလာသည်။ ဆောင်းရိပ် ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ဒေါင်းဆွဲကြိုးလေး ဖြစ်နေသည်။ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ဆောင်းရိပ်၏မျက်ရည်သည် ရင်ညွန့်ဆီသို့ တစ်ပေါတ်ချင်း စီးကျသွားသည်။

ဆောင်းရိပ် မှတ်မိတာပေါ့။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်တုန်းက ဒေါ်လုံးကြိုင်တို့ အလှူတွင် ဒေါ်လုံးကြိုင်သမီး အေးအေးမာ ဆွဲခဲ့သော ဆွဲကြိုးလေးကို ဆောင်းရိပ် သဘောကျပြီး ငေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က ဆောင်းရိပ် ပူဆာခဲ့သည်။ ဆောင်းရိပ် လူပျိုလှည့်ပွဲတက်ချိန်ဆို အဲဒီလို ဆွဲကြိုးလေး ဆွဲချင်ကြောင်းနှင့် မှန်တိုင်းကို ဝယ်ပေးရန် ပူဆာခဲ့၏။ ထိုအချိန်က မှန်တိုင်းသည် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့သည်။ ဆောင်းရိပ် လုံးဝမထင်ထားခဲ့ပါချေ။ ပူဆာခဲ့မိပေမယ့် မှန်တိုင်းသည် ဝယ်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေသည်။

သို့သော် ယခုတော့ ဆောင်းရိပ်လည်ပင်းတွင် သည်ဒေါင်းဆွဲကြိုးလေး ရောက်နေသည်။ ဘယ်ကတည်းက စုထားတာလဲ။

“ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားပေမယ့် ရွှေတိုငွေစလေးတော့ ပါရမယ်လေ။ ငါက မင်းရဲ့အစ်ကိုပဲ။ ညီမကို တစ်ခုခု ဆင်ရမှာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ငါ အစ်ကိုမပီသဘူး ဖြစ်သွားမယ်”

မပြောပါနဲ့တော့ မုန်တိုင်းရယ်။ ရင်ထဲက လာတဲ့ စကား မဟုတ်ဘဲ မပြောပါနဲ့တော့။ ငါ ရင်တွေ ကွဲကုန်တော့မယ်။

“စောလူးက မင်းကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ရင် လူကြုံနဲ့ စာပါးခဲ့နော်။ ငါ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့မယ်။ မင်းဘာမှ မကြောက်နဲ့။ မင်းနောက်မှာ ငါ ရှိတယ်။ ငါက မင်းရဲ့ အစ်ကို၊ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးမိသားစုပါ”

အသံကို ထိန်းပြောနေသော်လည်း အဖျားခတ် တုန်ယင်နေသည်။ တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသော ဆောင်းရိပ်၏ ကျောပြင်ကြောင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံးလည်း နာကျင်နေသည်။ ဆောင်းရိပ်ကို မလွှတ်ချင်ပါ။ မသွားပါနဲ့ဟု မေးဆွဲထားချင်သည်။

“ငါ သွားတော့မယ်”

—ရွှေသွယ်—

“အင်း . . . သွားတော့။ သူတို့ မင်းကို စောင့်နေကြတော့မယ်”

“ငါ နင့်ကို ကြည့်ချင်တယ်”

“မကြည့်ပါနဲ့တော့ . . . လှည့်မကြည့်ပါနဲ့တော့။ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ထွက်သွားလိုက်ပါ”

ဆောင်းရိပ်သည် လှည့်ကြည့်ချင်နေသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း ပြေးထွက်လာသည်။

ပြေးထွက်သွားသော ဆောင်းရိပ်၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ယောက်ျားကြီးတန်ဖိုး ချုံးပွဲချင်မိသည်။

အများကြားမည်စိုး၍ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်ထားမိသည်။ ဆောင်းရိပ်သည် မိမိနှင့် ဘယ်တော့မှ မသက်ဆိုင်နိုင်တော့ပါဆိုသည့်အတွေးက ရင်တစ်ခုလုံး ထုချေလိုက်သလို ခံစားရသည်။

ဆောင်းရိပ် ချန်ထားသော အဖြူရောင်အပ်ချည်ကြိုး ဆွဲကြိုးလေးကို လက်ထဲ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ပြီးနောက် ငှက်ပျောစေးများ စွန်းထင်းနေသည့် ဖြူဆူးဆံထိုးလေး . . .

“ဆောင်းရိပ်ရယ် . . . မင်း ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ နှုတ်ဆက်မသွားပါနဲ့။ ကြီးနှင်းပြောသလို ငါက ဒုက္ခိတပါ။ တော့ကျိုးပါ။ စာမတတ်ပါဘူး။ အညတရပါ။ တောထဲမှာ

—ရွှေသွယ်—

နေတယ်။ သူများဆီမှာ အငှားလုပ်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ပါ။
 ဘာမှအခြေအမြစ်မရှိတဲ့ လူပါ။ မင်းက လုပ်ပါတယ်။ ငါ့ထက်
 အဆပေါင်းများစွာသာတဲ့ စောလူးနဲ့ ဖြိုပေါ်မှာ တင့်တင့်
 တယ်တယ်နေသင့်ပါတယ်။ ငါနဲ့နေရင် မင်း ဆင်းရဲမယ်။
 အများရဲ့အနှိမ်ခံဖြစ်မယ်။ ငါ ရင်ကွဲရင်ကွဲပါစေ။ မင်းဘဝ
 သာယာပြီး မြင့်မြင့်မားမားဖြစ်ဖို့က အဓိကပါ။ မင်း ပျော်ရွှင်
 ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းနေပါမယ်။ မင်း ပျော်ရွှင်မှာပါ။
 စောလူးက မင်းကို ချစ်တဲ့အတွက် မင်း ငါ့ကိုမေ့သွားမှာပါ။
 ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ကို နှုတ်ဆက်မသွားပါနဲ့။ ငါလေ . . . ငါ
 မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်”

ရင်ထဲ၌သာ အသံတိတ် ပြောနေမိသည်။

ဆောင်းလေပြည်သည် သူ့အား ကျီစယ်နေ၏။

လေအဝှေ့တွင် လှုပ်ရမ်းသွားသော သစ်ရွက်များ
သည် သူ့အား လှောင်ပြောင်နေကုန်သည်။

သူ့မျက်ရည်များကို အဖော်ပြုပေးသည်က တသွင်
သွင် စီးနေသော တလုံချောင်းကြီးပဲ ဖြစ်တော့၏။

ဒေါ်နှင်းရည်သည် လေဦး၌ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေ
 သည်။ နီသောနှုတ်ခမ်းသည် စူထော်တည်တင်းနေ၏။
 မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် တွန့်ချိုးထားသည်။ ဦးစောလူသည်
 လည်း မဝံ့မရဲ လေ့ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

“ရှင် သိပ်ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား
ကိုစောလူ”

ဒေါ်နှင်းရည် ဒေါသထွက်နေချိန်မို့ ဦးစောလူ
ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နေလိုက်သည်။

မင်္ဂလာပွဲကို ဖြိုပေါ်တွင်လုပ်မည်ဟု အကြောင်းပြ
တာ ဖွန်ကျိုင်းတွင် မလုပ်ပါ။ ဤအရာကို ရွာသားများက

မကျေနပ်ကြသော်လည်း စောလူး၏ ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ သစ္စာရှိစွာ ပေါင်းသင်းပါမည်ဟူသော ကတိစကားစာစွန်း ကြောင့် အားလုံး ငြိမ်ကျခဲ့ရသည်။

စောလူး လှေပေါ်သို့တက်လာသည်။ ဝိုင်းကြည့် နေသော ရွာသားများကို လက်ပြန့်တံဆက်သည်။ မိဝိုင်း ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ ငိုနေသော ဆောင်းရိပ်ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားမယ်လေ”

ဒေါ်နှင်းရည်၏ အသံ မာကျောကျောဖြစ်သည်။ မျက်နှာထားတင်းနေသော ဒေါ်နှင်းရည်သည် ဝိုဏ်းထန်နေ သည်။

“နေပါစေဦး မေမေ။ သူ့ကို ခဏ နေခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဒေါ်နှင်းရည်၏မျက်နှာသည် ဝိုဏ်းတင်းထန်နေသည်။

“သားမွေးတဲ့မိခင်က သားကို ကြိုးကိုင်နိုင်တယ် တဲ့။ ငါ့အဖြစ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ။ မင်းဟာ သားမဟုတ်ဘူး စောလူး။ ငါ့ကို ကိုက်မယ့်ကျားပဲ။ ဘယ်နှရက်မှမရှိသေး ဘူး။ မိန်းမဘက်ပါနေပြီ။ ဟိုကောင်မလေး ဘာလုပ်နေ တာလဲ။ မြန်မြန်တက် သွားမယ်”

ဒေါ်နှင်းရည်၏အသံကို ဝိုင်းကြည့်နေသူများ အားလုံး ကြားသည်။ ထို့ကြောင့် မဝိုင်းသည် အားတုံ့

အားနာဖြစ်သွားသည်။

“သွားတော့ ... နင့်ကို ခေါ်နေကြပြီ”

“ငါမပါဘဲ သူတို့မသွားပါဘူး။ သွားလည်း သွား ပုစေပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ်။ သင့်မြတ်အောင်တော့ နေ ပါ။ နင့်ကို စောလူးက ချစ်ရှာပါတယ်”

“ငါတော့ သူ့ကို စိတ်နာတယ်။ ငါ့ကိုရော မုန်တိုင်း ကိုပါ နှိမ့်ချပြောတယ်။ ငါ့ကို သူဝိုင်းပစ္စည်းလို ဆက်ဆံ တယ်။ ငါ သူ့ကို မုန်းတယ်။ ကြီးနှင်းကိုလည်း မုန်းတယ်”

“ဒီစိတ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် နှင် သူတို့နဲ့အတူနေမှာလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . မိဝိုင်း။ နှင်တို့သိတဲ့ ငါက ဒီဖွန်ကျိုင်းမှာ သေဆုံးသွားပြီ။ ငါ မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ် ယောက်အဖြစ် နေမယ်။ အဲဒါ မုန်တိုင်းအတွက် အကောင်း ဆုံး လက်တုံ့ပြန်ခြင်းပဲ”

“ဆောင်းရိပ် . . . နှင်”

“ဘယ်သူမပြု မိမိမူပါ။ ကဲ . . . မိဝိုင်း ငါသွား မယ်။ မုန်တိုင်းကို ကြည့်ပေးပါ။ လူကြုံလာတိုင်း နှင့်ရဲ့စာ ကို ငါ ချောင်နေပါမယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဆောင်းရိပ်ရယ်။ အဲဒါ နှင့်ပုံစံ မှ မဟုတ်တာ။ နှင်က ပွင့်လင်းပြီး ချစ်ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့လူ

လေ။ မဟုတ်သေးဘူး... ဆောင်းရိပ်”

“ငါတို့ ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့”

ဆောင်းရိပ်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို မျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို မိမိကို ကျောခိုင်းသွား၏။ စောလူးကမ်းပေးသော လက်ကို ဆွဲပြီး လှေပေါ်တက်သွားသည်။ တစ်ချက်မျှ ကမ်းပေါ်လှည့်ကြည့်မသွားတော့ချေ။ မိမိခြင်နေရတာက ဆောင်းရိပ် ခေါင်းပေါ်မှ တန်ဖိုးကြီးဆံထိုးပဲဖြစ်၏။

ဆောင်းရိပ် ရင်ထဲ နာကျင်နေသည်။ တုန်နေသော လက်များကို မာကျောသော စိတ်ဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ဆောင်းရိပ် ပန်းပေါ်တင်ထားသော စောလူး၏လက်သည် ဆောင်းရိပ်ကို လေးပင်စေသည်။ သို့သော် အံ့ကြိတ်ကာ အောင့်ခံနေသည်။

“ရွာသားတွေကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား။ ဟိုမှာ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း သဇင်က လက်ပြနေတယ်”

ဆောင်းရိပ် လှည့်မကြည့်ပါချေ။

နှုတ်မဆက်ချင်ပါ။ ဤဖွန်ကျိုက်ကို ဆောင်းရိပ်ဘယ်တော့မှ နှုတ်ဆက်မည် မဟုတ်ပါ။

“ဆောင်းရိပ်... မင်း ငိုချင်လို့လုပ်ပါလား”

“ငါ့မှာ မျက်ရည်မရှိတော့ဘူး စောလူး။ ဒီနေ့က စပြီး ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ ငါ ငိုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆောင်းရိပ်ရယ်”

စောလူးသည် ချစ်ရသူလေးကို ရင်ခွင်ထဲ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖက်ထားမိသည်။

ဆောင်းရိပ်သည် စောလူး၏ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသည်။ ဆောင်းရိပ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မာကျောနေသည်။ စက်လှေမောင်းသံသည် တစ်တောလုံး ဆူညံနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ စိမ်းညိုညိုအပင်များကို ဝေဝါးစွာ ငေးကြည့်နေသည်။

ဒီအချိန် မှန်တိုင်း ဘာလုပ်နေမလဲ။

သေချာပါစာယ်။ မှန်တိုင်းသည် တစ်နေရာရာမှ ဆောင်းရိပ်ကို ငေးကြည့်နေလိမ့်မည်။ အသံမထွက်ဘဲ ကြိတ်ငိုနေလိမ့်မည်။

စက်လှေသွားရာလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် ပြေးလွှားနေလိမ့်မည်။

မှန်တိုင်းရယ်... ငါလေ... နင့်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ ငါ့ဘဝထက် နင့်ကို ပိုချစ်တယ်။ နင့်ဘဝကို ငါ စာနာတာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို ငါ ချစ်တာပါ။ ငါ သွားပြီ မှန်တိုင်းရယ်။ နင့်ကို ငါ အမြဲသတိရနေမှာပါ။ ငါ ပျင်းရင်

ငါ့ကို တောထဲခေါ်သွားတတ်တဲ့ လူ၊ ငါ့လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ လူ၊ ငါ့စိတ်ကို နားလည်တဲ့လူက လောကမှာ နှင်တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မှန်တိုင်းရယ်။ ငါ့ကို ခွင့်ပြုပါ။

နှင် ကျန်းမာအောင်နေနော်။ ချမ်းတဲ့အချိန်လည်း မီးဖိုဘေးမှာချည်း မနေဘဲ နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်စားပြီး နေပါ။ ငါ့ကို သတိရတိုင်းလဲ တောထဲမှာချည်း မနေဘဲ လူတွေနဲ့ စကားပြောပါ။ ငါ့ မရှိပေမယ့်လည်း ရွာထဲကို မကြာခဏ သွားပါ။ အမြဲတည်တင်းနေတဲ့ နှင့်နှုတ်ခမ်း လေးတွေကိုလည်း မကြာခဏ ပြုံးရယ်ခိုင်းပါ။ ရိုးရာအရက် တွေချည်း မကြာခဏ မသောက်ပါနဲ့။ အသားကင်လေး လည်း စားပါ။ ငါ နှင့်ကို အမြဲသတိရနေမှာမို့ နှင် ကျန်းမာ အောင် နေပါ။ လောကမှာ နှင် ကျန်းကျန်းမာမာရှိနေပါ တယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ငါ ရှင်သန်သွားပါ့မယ် မှန်တိုင်းရယ်။

မျက်ရည်တစ်စက်သည် တလုံချောင်းထဲ စီးမျော သွား၏။ ထိုမျက်ရည်သည် ဆောင်းရိပ်အတွက် နောက်ဆုံး မျက်ရည်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သလို၊ အချစ်၏နိဂုံးလည်း ဖြစ် နိုင်၏။ ယခုအချိန် ဆောင်းရိပ်၏ဆံထုံးပေါ် နေရာယူထား တာက တန်ဖိုးကြီးသည့် ကျောက်ဆံထုံး ဖြစ်နေ၏။

တောလုံးညံ့အောင် ဟိန်းပြီး ခုတ်မောင်းသွား

—လွယ်လွယ်—

သော စက်လှေတစ်စင်းကိုမူ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝေး ကြည့်နေသည်။ ထိုလူ၏မျက်ဝန်းတွင် စီးမကျနိုင်သော မျက်ရည်ဥများ ရစ်သိုင်းနေသည်။

ထိုမျက်ရည်ဥများသည်လည်း စီးနေသော တလုံ ချောင်းအတွင်းသို့ . . .

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ
မယ်ခိုင်

—လွယ်လွယ်—